

Міністерство освіти і науки України
Національний університет «Києво-Могилянська академія»
Факультет економічних наук
Кафедра фінансів

Кваліфікаційна робота

**на тему: «ВПЛИВ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ НА ПОДАТКОВІ
НАДХОДЖЕННЯ ТА МАКРОЕКОНОМІЧНУ СТАБІЛЬНІСТЬ
В УКРАЇНІ»**

Спеціальність:

072 Фінанси, банківська справа та
страхування

Струк Аліна Юріївна

4 курс, Фінанси

Керівник: Буй Т. Г.

кандидат економічних наук, доцент

Рецензент: Демиденко Л. М.

(прізвище та ініціали)

Кваліфікаційна робота захищена

з оцінкою «_____»

Секретар ЕК _____

«_____» _____ 2026 р.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ ТА ЇЇ ВПЛИВУ НА ЕКОНОМІКУ	7
1.1. Поняття трудової міграції, її види та економічна роль	7
1.2. Еволюція трудової міграції в Україні: від першої хвилі до сучасних масштабів.....	12
1.3. Фактори та макроекономічні наслідки трудової міграції	22
РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ВПЛИВУ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ НА БЮДЖЕТНІ НАДХОДЖЕННЯ ТА РИНОК ПРАЦІ УКРАЇНИ	38
2.1. Динаміка та структура трудової міграції з України у 2010–2025 рр.	38
2.2. Вплив трудової міграції на бюджетні надходження та роль грошових переказів у фіскальній системі України	47
2.3. Соціально-економічні виклики для ринку праці України в умовах трудової міграції	55
РОЗДІЛ 3. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МАКРОЕКОНОМІЧНОЇ СТАБІЛЬНОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ.....	69
3.1. Макроекономічні наслідки трудової міграції: вплив на зайнятість, ВВП, інфляцію та валютний курс	69
3.2. Ризики для фінансової системи та фіскальної стійкості держави в умовах масштабної міграції.....	82
3.3. Стратегічні напрями державної політики щодо мінімізації негативного впливу трудової міграції на бюджет і макростабільність.....	89
ВИСНОВКИ	99
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	103

ВСТУП

Трудова міграція є одним із найгостріших структурних викликів для економіки України в умовах повномасштабного збройного вторгнення Росії. Масовий виїзд населення за кордон, розпочатий після 24 лютого 2022 р., суттєво перетворив характер міграційних процесів: із переважно добровільної трудової еміграції вона стала вимушеною та багатомільйонною – і набула системного впливу на бюджетну систему, ринок праці та макроекономічну стабільність держави [17]. Станом на червень 2025 р. за кордоном перебувають приблизно 6,9 млн громадян України, 4,8 млн із яких мають статус тимчасового захисту в ЄС [54]. Ця цифра зіставна із чисельністю зайнятого населення України до початку повномасштабного вторгнення, що означає системне підірвання бази прямих платників ПДФО та ЄСВ.

Актуальність теми дослідження визначається кількома взаємопов'язаними чинниками. По-перше, частка прямих податків у структурі доходів зведеного бюджету знизилась із 22,0% у 2021 р. до 12,1% на початок 2025 р., що безпосередньо пов'язане з еміграцією платників. По-друге, обсяги грошових переказів мігрантів – компенсаторного механізму для бюджету через непряме оподаткування – стійко скорочуються: з 14 019 млн дол. у 2021 р. до 7 881 млн дол. у 2025 р., що формує зростаючий фіскальний ризик. По-третє, трансформація тимчасової еміграції у постійну, зафіксована соціологічними опитуваннями УВКБ ООН, означає, що «вікно можливостей» для масової репатріації поступово звужується. Системне дослідження цих взаємозв'язків та розробка науково обґрунтованих рекомендацій є нагальною потребою як для академічної спільноти, так і для органів державної влади.

Метою дослідження є комплексний аналіз впливу трудової міграції на податкові надходження та макроекономічну стабільність України, а також розробка стратегічних напрямів державної політики для мінімізації негативних фіскальних наслідків цього явища.

Відповідно до поставленої мети визначено такі дослідницькі завдання:

- систематизувати теоретичні підходи до визначення поняття та класифікації видів трудової міграції;
- дослідити еволюцію трудової міграції з України від перших хвиль до сучасного масштабу, застосовуючи метод кластерного аналізу;
- виявити й охарактеризувати фактори відштовхування та тяжіння, що детермінують міграційні рішення, з урахуванням зарплатного диференціалу між Україною та ЄС;
- проаналізувати динаміку та структуру трудової міграції за трьома якісно відмінними етапами у 2010–2025 рр.;
- оцінити вплив трудової міграції на бюджетні надходження – через канали прямого (ПДФО, ЄСВ) та непрямого (ПДВ, акцизи) оподаткування;
- дослідити соціально-економічні виклики для ринку праці – дефіцит кадрів, brain drain, brain waste, демографічну кризу, зарплатну інфляцію;
- побудувати та верифікувати економетричну модель залежності податкових надходжень від ВВП та грошових переказів мігрантів;
- проаналізувати ризики для фінансової системи та фіскальної стійкості держави і сформулювати стратегічні напрями державної політики.

Об'єктом дослідження є процеси трудової міграції з України у 2006–2025 рр. та їхній вплив на формування доходів бюджетної системи та інших макроекономічних показників.

Предметом дослідження є механізми та кількісні характеристики взаємозв'язку між трудовою міграцією, грошовими переказами мігрантів і податковими надходженнями зведеного бюджету України.

Методи дослідження. У роботі застосовано комплекс загальнонаукових та спеціальних методів: системного аналізу та синтезу – для побудови теоретичної концепції і узагальнення результатів; кластерного аналізу – для систематизації хвиль трудової міграції; порівняльного аналізу – для зіставлення рівнів заробітних плат і макроекономічних показників України та країн ЄС; статистичного аналізу – для обробки кількісних даних про міграційні потоки, перекази та бюджетні надходження; методу множинної лінійної регресії (MLS) з

перевіркою відповідності критерію F-Фішера, t-Ст'юдента та тесту Дарбіна-Ватсона – для побудови та верифікації економетричної моделі; SWOT-аналізу – для стратегічного узагальнення ризиків і можливостей.

Наукова новизна роботи полягає у комплексній кількісній оцінці фінансового впливу трудової міграції на систему доходів зведеного бюджету України в умовах повномасштабного збройного вторгнення. Вперше для аналізу цього взаємозв'язку побудовано двофакторну регресійну модель за даними 2006–2025 рр., яка кількісно верифікує роль грошових переказів і ВВП як детермінант податкових надходжень. Модель підтверджує: кожен мільярд доларів зростання переказів генерує 521 млн дол. додаткових податкових надходжень через механізм непрямого оподаткування, а зростання ВВП на 1 млн дол. забезпечує 165 тис. дол. надходжень до бюджету.

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що сформульовані стратегічні напрями державної міграційної політики – реінтеграційний, фінансовий, інституційний, соціально-житловий, міжнародний та інноваційний вектори – можуть бути використані органами державної влади при розробці програм повернення мігрантів, удосконаленні Стратегії державної міграційної політики України та формуванні середньострокових бюджетних прогнозів. Побудована економетрична модель може слугувати аналітичним інструментом для кількісного прогнозування фінансних наслідків зміни обсягів трудової міграції та переказів.

Структура роботи. Дипломна робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг основного тексту – у межах вимог для освітнього ступеня «бакалавр». Перший розділ присвячено теоретичним аспектам трудової міграції: поняттю, класифікації, еволюції та факторам. Другий розділ містить аналіз впливу трудової міграції на бюджетні надходження та ринок праці України. Третій розділ включає економетричне моделювання, оцінку ризиків для фінансової системи та стратегічні рекомендації щодо державної політики. Список використаних джерел налічує 67 позицію.

Ключові слова: трудова міграція, податкові надходження, грошові перекази, фіскальна стійкість, brain drain, регресійна модель, ринок праці, бюджетна система.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ ТА ЇЇ ВПЛИВУ НА ЕКОНОМІКУ

1.1. Поняття трудової міграції, її види та економічна роль

Міграція як соціально-демографічне явище супроводжує людство протягом усієї його історії, відображаючи природне прагнення особи до кращих умов існування. Сам термін походить від латинського слова *migratio* (переселення) і у широкому розумінні охоплює будь-яке переміщення людей зі зміною постійного або тимчасового місця проживання. У вузькому сенсі міграцію визначають як переміщення осіб через адміністративні або державні кордони з наміром змінити місце проживання – тимчасово або на постійній основі.

Міграція безпосередньо формує траєкторію економічного розвитку країн, забезпечуючи просторовий перерозподіл робочої сили, обмін знаннями та навичками між різними ринками праці й тим самим підвищуючи ефективність використання людського капіталу в глобальному масштабі. Водночас вона є індикатором соціально-економічного стану суспільства: активізація міграційних потоків, як правило, відображає наявність серйозних структурних дисбалансів – майнової нерівності, безробіття, збройних конфліктів або екологічних криз.

Залежно від критерію класифікації, у науковій літературі виділяють декілька основних видів міграції. Систематизація цих видів є важливим аналітичним інструментом, оскільки дозволяє точніше ідентифікувати конкретний міграційний процес та оцінити його економічні наслідки. Класифікацію основних видів міграції наведено в таблиці 1.1.

Як видно з таблиці 1.1, міграція є багатовимірним явищем, що диференціюється за широким переліком ознак. Для цілей даного дослідження особливо важливими є класифікації за причинами (виокремлення економічної, тобто трудової, складової) та за масштабом (оскільки масові міграційні хвилі

безпосередньо впливають на дохідну базу бюджету). Характерним проявом масової міграції в сучасній Україні є стрімке зростання кількості оформлених закордонних паспортів – документа, який є першим кроком до виїзду за межі країни. Динаміку цього показника за 2020–2025 рр. відображено в таблиці 1.2.

Таблиця 1.1 – Класифікація основних видів міграції

Ознака класифікації	Вид міграції	Характеристика
За спрямуванням	Зовнішня	Переміщення за межі держави (охоплює еміграцію та імміграцію)
	Внутрішня	Переміщення в межах однієї країни; включає маятникові міграції між містом і селом
За тривалістю	Тимчасова	Переміщення на обмежений строк (сезонна, циклічна, маятникова, короткострокова)
	Постійна	Переміщення на постійне місце проживання без наміру повернутись
За законністю	Легальна	Здійснюється з дотриманням усіх норм міграційного законодавства приймаючої країни
	Нелегальна	Пов'язана з порушенням міграційного законодавства; може бути спричинена збройними конфліктами, переслідуваннями тощо
За масштабом	Індивідуальна	Переміщення окремих осіб або малих груп за особистим рішенням
	Масова	Переміщення значних мас населення; як правило, спричинене збройними конфліктами, стихійними лихами або техногенними катастрофами
За причинами	Економічна	Пошук кращих умов зайнятості та вищого рівня доходу; найпоширеніший тип
	Політична	Збройні конфлікти, зміна державних кордонів, репресії, переслідування
	Екологічна	Техногенні та природні катастрофи (наприклад, аварія на ЧАЕС 1986 р.)
	Релігійна / національна	Переслідування за релігійною або національною ознакою, прагнення жити серед представників своєї спільноти
За організацією	Організована	Здійснюється за сприяння держави або спеціалізованих структур, із дотриманням усіх формальностей
	Неорганізована	Стихійне переміщення без попередньої підготовки; часто пов'язане з нелегальною міграцією

Ознака класифікації	Вид міграції	Характеристика
	Примусова	Переміщення під тиском зовнішніх чинників: репресії, депортації, примусове виселення (напр., операція «Захід» 1947 р.)

Джерело: складено автором на основі [1, 3]

Таблиця 1.2 – Динаміка кількості оформлених закордонних паспортів громадянина України, 2020–2025 рр.

Рік	Кількість осіб, які оформили закордонний паспорт
2020	1 590 351
2021	2 061 474
2022	3 092 796
2023	2 734 635
2024	2 629 646
2025	2 553 583

Джерело: складено автором на основі даних Державної міграційної служби України [1]

Дані таблиці 1.2 наочно відображають вплив зовнішніх шоків на міграційну активність населення. У 2021 р. зафіксовано помірне зростання показника до 2 061 474 осіб, що відображало поступову нормалізацію після пандемії COVID-19. Кардинальним переломним моментом стало повномасштабне вторгнення Росії у лютому 2022 р.: кількість оформлених паспортів зросла майже вдвічі – до 3 092 796 осіб, що є рекордним показником за весь аналізований період. Упродовж 2023–2025 рр. значення поступово знижується (до 2 553 583 у 2025 р.), однак залишається суттєво вищим від довоєнного рівня, свідчаючи про збереження стійкого міграційного тиску.

Серед усіх форм міграції центральне місце в межах даного дослідження посідає трудова міграція. Поняття трудової міграції є похідним від загального поняття міграції, проте має специфічну економічну мотивацію: її першопричиною є прагнення особи або групи осіб отримати оплачувану зайнятість в іншій країні чи регіоні – з метою підвищення рівня доходу або реалізації наявного фахового потенціалу.

Трудова міграція є поширеним явищем насамперед у країнах із середнім і низьким рівнем економічного розвитку, де диференціал заробітних плат між вітчизняним і зарубіжними ринками праці формує стійкий стимул до переміщення. Для розуміння механізмів її виникнення та наслідків необхідно розглянути основні типологічні ознаки.

Зовнішня трудова міграція є міждержавною і охоплює два взаємопов'язаних процеси: еміграцію – виїзд громадян із країни постійного проживання на заробітки – та імміграцію – в'їзд іноземців до країни з метою тривалого або постійного перебування і зайнятості. В умовах збройного конфлікту ці процеси набувають вимушеного характеру, поєднуючи ознаки трудової та гуманітарної міграції. Внутрішня трудова міграція здійснюється в межах однієї держави й переважно реалізується у формі переміщення з менш розвинених регіонів до індустріальних центрів або з сільської місцевості до міста.

Окремої уваги заслуговує класифікація за рівнем кваліфікації мігрантів. Британський дослідник Дж. Солт визначає висококваліфікованих мігрантів як осіб із рівнем освіти вище середньої школи, які є технічними або управлінськими фахівцями у своїй галузі [2]. Ця категорія є особливо значущою для фінансових наслідків міграції: висококваліфіковані фахівці, покидаючи країну, позбавляють її не лише платника податків, а й носія людського капіталу, потенційного інноватора та учасника пенсійної системи. Низькокваліфіковані мігранти, натомість, погоджуються на роботи, що не потребують спеціальної підготовки, та нерідко стикаються за кордоном із явищем «brain waste» – деградацією набутих раніше професійних навичок.

Узагальнену класифікацію видів трудової міграції наведено в таблиці 1.3.

Трудова міграція виконує двояку економічну роль як для країни-донора, так і для країни-реципієнта. З боку країни-реципієнта, вона покриває дефіцит робочої сили, стримує зростання заробітних плат у трудодефіцитних секторах і сприяє підвищенню загальної продуктивності економіки за рахунок залучення мобільних кваліфікованих кадрів.

Для країни-донора трудова міграція має суперечливий характер. Позитивним ефектом є надходження грошових переказів від мігрантів, що підтримують купівельну спроможність домогосподарств, поповнюють валютні резерви та стимулюють споживчий попит. Водночас тривала масова еміграція генерує суттєві ризики: скорочення бази прямих платників ПДФО та ЄСВ, поглиблення демографічних дисбалансів, зростання навантаження на пенсійну систему, а також втрата висококваліфікованих фахівців – явище, відоме у науковій літературі як «відтік мізків» (brain drain).

Таблиця 1.3 – Класифікація видів трудової міграції

Ознака класифікації	Вид трудової міграції	Характеристика
За напрямком потоків	Зовнішня (міждержавна)	Охоплює еміграцію (виїзд із країни) та імміграцію (в'їзд до країни) з метою працевлаштування
	Внутрішня	Переміщення між регіонами або між містом і сільською місцевістю з трудовою метою
За тривалістю	Тимчасова	Включає довготривалу, короткотривалу, сезонну, циклічну та маятникову форми
	Постійна	Переселення без наміру повернення на Батьківщину
За рівнем кваліфікації	Висококваліфікована	Особи з освітою вище середньої школи, технічні та управлінські фахівці [2]
	Низькокваліфікована	Особи без спеціальної фахової підготовки; зайняті переважно у будівництві, сільському господарстві, сфері послуг
За географією	Регіональна / міжрегіональна	Переміщення в межах одного регіону або між суміжними регіонами
	Континентальна / міжконтинентальна	Переміщення між країнами одного або різних континентів
За організацією	Організована	Здійснюється за сприяння держави, приватних агентств або самостійно при повному документальному оформленні [3]
	Неорганізована	Стихийне переміщення без належного оформлення; нерідко пов'язана з нелегальним перетином кордону

Джерело: складено автором на основі [2, 3]

Таким чином, трудова міграція є складним багатовимірним явищем, що детермінується економічними, соціальними і політичними чинниками та справляє значний вплив на бюджетну систему і макроекономічний стан країни-донора. Для України, де трудова міграція у поєднанні з наслідками збройного конфлікту набула масштабів структурної кризи, системне дослідження цього явища є необхідною передумовою розробки ефективної фіскальної і міграційної політики [8]. Зазначені аспекти розглядаються детальніше у наступних підрозділах дипломної роботи.

1.2. Еволюція трудової міграції в Україні: від першої хвилі до сучасних масштабів

Трудова міграція є невіддільною складовою соціально-економічної історії України. На відміну від більшості європейських держав, де міграційні процеси здебільшого відображали природний перерозподіл праці між регіонами, Україна протягом декількох століть зазнавала як добровільних, так і примусових переміщень населення – зумовлених колоніальною залежністю, тоталітарними режимами, руйнівними збройними конфліктами та хронічною економічною відсталістю. Вивчення еволюції цих процесів є необхідною передумовою для розуміння сучасного стану трудової міграції та її впливу на фіскальну систему країни.

Простеження логіки міграційних хвиль дозволяє виявити стійкі закономірності: кожен масштабний міграційний рух ставав відображенням конкретного кризового стану суспільства – будь то аграрне перенаселення, геополітичні катаклізми, тоталітарні репресії або збройна агресія. Водночас із плином часу трансформувались і соціальний склад мігрантів, і географія переміщень, і самі мотиваційні механізми. Особливу аналітичну цінність має тому структурна систематизація цих хвиль, яка уможлиблює їх зіставлення і виявлення спільних детермінант.

У науковій літературі виділяють сім основних хвиль трудової міграції з України, хронологічно розташованих від кінця XIX ст. і до сьогодення. Задля їх систематизації у дослідженні застосовується метод кластерного аналізу: хвилі, що мають спільну провідну причину та схожий характер переміщення, об'єднуються в один кластер. Таким чином виділяються чотири кластери, кожен із яких відповідає певному типу міграції: аграрно-економічному, примусово-військовому, дисидентсько-трудоваму та воєнно-гуманітарному. Розглянемо кожную хвилю послідовно.

Кластер I. Перша хвиля (кінець XIX – початок XX ст.): аграрна еміграція

Перша хвиля трудової міграції з України охоплює кінець XIX – початок XX ст. і нерозривно пов'язана із соціально-економічними умовами галицького суспільства доби Австро-Угорської імперії. Відправним пунктом цього процесу стала ліквідація панщини: у 1848 р. кріпосна залежність була скасована спочатку в Угорщині й на Закарпатті, а згодом у Галичині та на Буковині [4]. Хоча реформа надала селянам юридичну свободу та право власності на земельні ділянки, вона не усунула глибинних структурних суперечностей: малоземелля залишалося хронічним явищем, а промисловий розвиток регіону відставав від загальноімперського рівня на 10–15 років.

Упродовж 1870–1880-х рр. у Галичині розгорнувся кооперативний рух під керівництвом Василя Нагірного, який у 1883 р. заснував перший кооператив «Народна торгівля». На базі кредитних спілок згодом постали перші банківські установи краю – «Дністер», «Віра» та інші. Незважаючи на ці позитивні зрушення, рівень заробітних плат на землях Галичини залишався в 1,5–2 рази нижчим від загальноімперського, тоді як нестача орних земель і надлишок дешевої робочої сили унеможливлювали достатній дохід для більшості селян. За підрахунками, наслідком цих умов стала вимушена еміграція близько 500 тис. осіб [4].

Перша хвиля розгалужується на два потоки. Сезонна міграція спрямовувалася переважно до Німеччини та Румунії – туди їхали на збір урожаю або будівельні роботи, після завершення яких мігранти поверталися додому.

Постійна ж міграція мала трансатлантичний характер: основними напрямками стали США, Канада, Бразилія та Австралія. До Сполучених Штатів перші українські емігранти прибули ще у 1877 р. – серед них Андрій Гончарук, котрий рятувався від переслідувань за участь в антикріпосницькому русі [5]. Упродовж наступних десятиліть до США емігрувало близько 350 тис. українців, що оселялися переважно в Пенсильванії [7] – промислового штату з металургійними заводами та вугільними шахтами, де заробітні плати перевищували українські у 10–20 разів.

Канадський напрям виник дещо пізніше, але набув стрімкого масштабу після 1891 р., коли перші підтверджені українські переселенці – Іван Пилипів та Василь Єлиняк – прибули до провінції Альберта. Ключову роль у популяризації канадського напрямку відіграв Йосип Олеськів – письменник і громадський діяч зі Львова, який видавав брошури й розклеював оголошення про можливість отримати земельну ділянку в Канаді площею до 65 гектарів за символічну плату [5]. Ця перспектива була надзвичайно привабливою для безземельних галицьких селян.

Художнє відображення реалій першої хвилі міграції зафіксовано в психологічній новелі Василя Стефаника «Камінний хрест» (1899). Твір розповідає про селянина Івана Дідуха, якому у спадок дістався лише безплідний горб, і який, не знайшовши виходу з злиднів, вирішує емігрувати до Канади. Кульмінацією твору є прощальний танок і плач селян – художній образ того розриву між людиною і рідною землею, що становив зміст першої хвилі масової трудової еміграції. Стефаник точно відтворив провідні чинники тогочасної міграції: малоземелля, зубожіння, нерозвиненість промисловості та хронічно низький рівень оплати праці.

Кластер II. Друга хвиля (перша половина XX ст.): вимушена міграція воєнної доби

Друга хвиля трудової міграції охоплює першу половину XX ст. і детермінована насамперед руйнівними наслідками Першої світової війни (1914–1918). Влітку 1914 р. бойові дії розгорнулися на всьому просторі Галичини,

Волині та Буковини, а Перша світова перетворила ці терени на головний театр воєнних операцій між Антантою і Троїстим союзом. Трагічна особливість цієї війни для українців полягала в тому, що вони, будучи підданими різних імперій – Австро-Угорської та Російської, – були поставлені по різні боки фронту і фактично воювали між собою.

Наслідки Першої світової для українських земель виявилися катастрофічними: загинуло понад 500 тис. українців, уся господарська інфраструктура Галичини, Волині та Буковини була зруйнована, промисловість, яка і так відставала в розвитку, занепала ще глибше, земельні угіддя скоротилися, а переважна більшість селян опинилася в стані крайнього зубожіння. Додатковим чинником дестабілізації стало насадження радянською владою на сході України нових форм примусу: робочий день зростав до 15–16 годин, до промислового виробництва залучалися жінки, підлітки та люди похилого віку, а необмежена грошова емісія провокувала гіперінфляцію і скорочення продовольчого виробництва.

Версальська система 1919 р. консолідувала розчленованість українських земель між кількома державами: Галичина відійшла до Польщі, Буковина – до Румунії, Закарпаття – до Чехословаччини. У цих умовах понад 67 тис. українців покинули Батьківщину в міжвоєнний період, тікаючи від національного пригнічення, аграрної кризи та нестабільності. Основні напрями другої хвилі – Польща, Чехія, Румунія, Австрія, а також традиційні Канада і США. Відмінністю від першої хвилі стало значне зростання частки інтелігенції серед емігрантів: у США, зокрема, їхали не лише безземельні селяни, а й освічені вихідці з міст, яких відлякували перспективи, пов'язані з Великою депресією 1929–1933 рр. і пов'язаним із нею скороченням ринку праці.

Кластер II (продовження). Третя хвиля (1939–1954): радянські депортації

Третя хвиля міграції з України в 1939–1954 рр. принципово відрізняється від попередніх: вона мала переважно примусовий характер і реалізовувалася у формі масових депортацій, організованих радянською владою. Починаючи з 1939 р. СРСР евакуював до Середньої Азії та Сибіру майже два мільйони людей

з України: серед них – представники інтелігенції, яких вважали потенційно небезпечними для радянської влади, а також величезні маси звичайного населення, переміщення яких слугувало меті освоєння малонаселених регіонів за допомогою примусової праці [6].

Найбільш символічним актом цієї хвилі є операція «Захід», здійснена 21 жовтня 1947 р.: за одну ніч радянський каральний апарат примусово виселив близько 66 тис. українців – переважно з Галичини, Волині, Поділля та Буковини – до Сибіру та Казахстану [6]. Депортовані опинялися в умовах, де панували надмірна праця, голод, ворожість місцевого населення і повна відсутність можливості повернутися додому. Депортація охоплювала сім'ї членів ОУН, УПА та осіб, яких вважали «соціально небезпечними», – тобто її логіка була не економічною, а каральною. Примусова трудова міграція цього типу є одним із документально підтверджених злочинів радянського режиму проти українського народу.

Третя хвиля суттєво змінила демографічний і соціальний ландшафт Галичини та інших регіонів Заходу України: цілі громади були знищені або розпорошені. Людський капітал, накопичений у цих регіонах упродовж попередніх десятиліть – освічена інтелігенція, фахівці, підприємці, – був частково знищений, частково розпорошений між сибірськими таборами та середньоазійськими колгоспами.

Кластер II (продовження). Четверта хвиля (кінець Другої світової – початок 1950-х): еміграція інтелігенції

Четверта хвиля пов'язана з подіями кінця Другої світової війни та перших повоєнних років. Під час окупації значної частини України нацистською Німеччиною сотні тисяч українців – насамперед зі Гуцульщини та інших захоплених регіонів – були вивезені на примусові роботи до Рейху. Після закінчення війни чимала їх кількість опинилася в таборах для переміщених осіб (DP-camps) у Центральній і Західній Європі.

Частина цих людей відмовилась повертатися до Радянського Союзу – цілком обґрунтовано побоюючись репресій. Їхні побоювання мали підставу:

понад 300 тис. українців, які таки повернулися на Батьківщину після демобілізації або з таборів, були відправлені до Сибіру за звинуваченням у «державній зраді» – попри те, що серед них були й цивільні особи, й бувші військовополонені, позбавлені можливості опинитися на боці СРСР [4]. Цей кривавий прецедент остаточно переконав решту емігрантів не повертатися: вони оселялися в США, Канаді, Великій Британії та Австралії.

Соціальний склад четвертої хвилі принципово відрізняється від усіх попередніх: тепер серед мігрантів переважають представники інтелігенції – юристи, лікарі, інженери, вчителі, науковці. Це була найбільш освічена і фахово підготовлена частина суспільства, і її втрата завдала Україні непоправної шкоди з точки зору розвитку людського капіталу. Саме ця хвиля заклала основи потужної, добре організованої та політично активної української діаспори в США і Канаді.

Кластер III. П'ята хвиля (70-ті рр. XX ст.): дисидентська еміграція

П'ята хвиля трудової міграції відносно невелика за масштабом, проте значуща за своїм символічним і культурним змістом. Вона відбувалася переважно у 1970-х рр. і стосувалася учасників українського дисидентського руху – шістдесятників, правозахисників, представників культурної та наукової інтелігенції, які відкрито критикували радянський режим або виступали на захист прав людини.

Радянська влада реагувала на такі прояви незгоди подвійним чином: або ув'язненням і відправкою до психіатричних лікарень, або примусовим видворенням за межі СРСР. Частина дисидентів, яким вдалося виїхати або яких цілеспрямовано виселяли, оселялася переважно в США та Великій Британії, де ставала частиною діаспорних інтелектуальних кіл. Ті, хто не зміг виїхати, нерідко гинули в таборах або закритих психіатричних установах. П'ята хвиля є насамперед трагедією культурного знекровлення України: вона позбавила країну цвіту нації – незалежних мислителів, митців, науковців і громадських лідерів.

Кластер III (продовження). Шоста хвиля (після 1991 р.): пострадянська трудова еміграція

Шоста хвиля трудової міграції розпочалася після проголошення незалежності України у 1991 р. і тривала до початку 2000-х рр., після чого набула стабільного безперервного характеру. На відміну від попередніх хвиль, ця не була пов'язана з прямим примусом або воєнними катастрофами – вона є результатом суто економічних диспропорцій: хаотичного розпаду радянської економічної системи, гіперінфляції, масового безробіття, різкого падіння реальних доходів і хронічної нестабільності господарського середовища.

На початку 1990-х рр. Україна зіткнулася з колосальними економічними потрясіннями. Гіперінфляція знецінила заощадження населення, приватизація супроводжувалася масовим розграбуванням державного майна, а цілі галузі – насамперед легка та харчова промисловість – опинилися в стані глибокого занепаду. В цих умовах значна частина активного населення, втративши стабільні робочі місця або отримуючи символічні заробітні плати, звернулася до трудової еміграції як єдиного реального способу підтримати матеріальний рівень своєї сім'ї.

Принциповою відмінністю шостої хвилі від усіх попередніх стала географія переміщень: замість традиційних США та Канади основними напрямками стали сусідні країни Центральної та Південної Європи – Польща, Чехія, Словаччина, Угорщина, Іспанія, Греція, Португалія та Італія. Це пояснюється кількома чинниками: територіальною близькістю, нижчими витратами на переїзд, відносно нижчим мовним бар'єром (особливо у слов'янських країнах) та стрімким попитом на некваліфіковану робочу силу в секторах будівництва, сільського господарства, домашнього догляду за людьми похилого віку.

Соціальний склад шостої хвилі був значно ширшим, ніж у будь-якої з попередніх: поряд з інтелігенцією і кваліфікованими фахівцями виїжджали і сільські жителі, і міські робітники. Це зумовило явище «brain waste» – ситуацію, коли дипломований лікар або інженер погоджується на роботу будівельника чи доглядальника за кордоном, оскільки його диплом не визнається автоматично, а мовний бар'єр унеможливорює повноцінне працевлаштування за спеціальністю.

Кластер IV. Сьома хвиля (з 2022 р. – по сьогодні): масова вимушена міграція воєнного часу

Сьома хвиля трудової міграції розпочалася 24 лютого 2022 р. – у день повномасштабного збройного вторгнення Росії в Україну – і є наймасштабнішою в усій новітній історії країни. Вона принципово відрізняється від шостої як за причинами (загроза фізичному виживанню, а не економічна диспропорція), так і за швидкістю розгортання і географічним охопленням: вже в перші тижні після початку агресії сотні тисяч людей щодня перетинали українські кордони, а в наступні місяці потік мільйонів – переважно жінок, дітей і людей похилого віку – розсіявся по всьому ЄС і поза його межами.

Масштаб сьомої хвилі наочно підтверджують дані щодо оформлення закордонних паспортів. У 2022 р. кількість осіб, що оформили такий документ, досягла 3 092 796 – рекордного значення за весь спостережуваний період, майже вдвічі перевищивши рівень 2020 р. [1]. У наступні роки показник дещо знизився – до 2 734 635 у 2023 р. і 2 629 646 у 2024 р., – однак залишається суттєво вищим від довоєнного рівня 2020 р. (1 590 351), що підтверджує збереження стійкого міграційного тиску навіть за умов часткової нормалізації ситуації [1].

Водночас сьома хвиля поєднує в собі ознаки одночасно вимушеної гуманітарної та трудової міграції. З одного боку, значна частина переміщених осіб виїхала не для пошуку роботи, а рятуючись від бомбардувань, руйнування інфраструктури та загрози фізичного знищення. З іншого – скорочення кількості робочих місць усередині країни, зниження реального рівня доходів і невизначеність щодо тривалості конфлікту змушують частину мігрантів намагатися легалізуватись і влаштуватись на ринку праці приймаючих країн. Це перетворює сьому хвилю на складне явище, де гуманітарні та трудові компоненти нерозривно переплетені.

Переважним напрямом сьомої хвилі є країни ЄС – насамперед Польща (найбільша за чисельністю громада), Німеччина, Чехія, Велика Британія, Іспанія та Італія. Соціальний склад цієї хвилі надзвичайно широкий: серед мігрантів – кваліфіковані фахівці (медики, програмісти, інженери), некваліфіковані

робітники, студенти, пенсіонери, матері з дітьми. Ця різноманітність ускладнює однозначну оцінку фіскальних наслідків міграції: виїзд частини висококваліфікованих фахівців генерує довгострокові втрати бюджету, тоді як грошові перекази частково компенсують ці збитки через механізм непрямого оподаткування споживчих витрат.

Підсумовуючи викладений матеріал, застосуємо метод кластеризації для систематизації хвиль трудової міграції. Кластерний підхід передбачає об'єднання об'єктів, які є схожими між собою за визначеними ознаками, в одну групу (кластер). У даному випадку критеріями кластеризації є провідна причина міграції та її характер (добровільна / вимушена / примусова). На цій підставі сім хвиль розподіляються між чотирма кластерами, зведеними в таблиці 1.4.

Таблиця 1.4 – Кластеризація хвиль трудової міграції з України за провідними детермінантами

Клас-тер	Хвиля(і)	Роки / Період	Характер міграції	Соціальний склад	Основні причини	Головні напрями
I	1-ша	Кін. XIX – поч. XX ст.	Добровільна трудова	Галицьке селянство	Малоземелля, зубожіння, нерозвиненість промисловості, рівень зарплат у 1,5–2 рази нижчий від загальноімперського	США, Канада, Бразилія, Австралія (постійна); Німеччина, Румунія (сезонна)
II	2-га	Перша пол. XX ст.	Вимушена трудова	Селяни, інтелігенція	Руйнування земель та промисловості внаслідок Першої світової війни, поділ українських земель між чотирма державами	Польща, Чехія, Румунія, Австрія; США, Канада
	3-тя	1939–1954	Примусова	Широкі верстви населення	Радянські депортації з метою знищення інтелігенції та мобілізації примусової робочої сили	Сибір, Казахстан, Середня Азія
	4-та	Кін. Другої світової –	Вимушена, примусова	Переважно інтелігенція	Репресії проти репатріантів, Голодомор 1932–33 рр., сталінський	Німеччина, США, Канада, країни Зах. Європи

Клас-тер	Хвиля(і)	Роки / Період	Характер міграції	Соціальний склад	Основні причини	Головні напрями
		поч. 1950-х			терор 1937–39 рр., тоталітарний режим СРСР	
III	5-та	70-ті рр. XX ст.	Вимушена, примусова	Дисиденти	Переслідування учасників дисидентського руху, репресії проти опозиції	США, країни Зах. Європи
	6-та	Після 1991 р.	Добровільна трудова	Широкі верстви населення	Гіперінфляція, безробіття, нестабільна економіка, низький рівень заробітних плат пострадянської доби	Польща, Чехія, Словаччина, Угорщина, Італія, Греція
IV	7-ма	З 2022 р. – по сьогодні	Вимушена трудова / гуманітарна	Широкі верстви населення	Повномасштабне збройне вторгнення Росії, знищення інфраструктури, загроза життю, скорочення робочих місць	Польща, Нім., Чехія, Велика Британія, Іспанія та ін. країни ЄС і світу

Джерело: складено автором на основі [1, 4, 5, 6, 7, 8]

Таблиця 1.4 демонструє чітку еволюцію характеру міграції: від переважно добровільної економічної (Кластер I) до примусової і вимушеної воєнної (Кластери II і IV) та до змішаної форми, в якій економічні й примусові компоненти поєднуються (Кластер III). Цей ланцюг відображає глибинну закономірність: аграрна злиденність, яка спонукала першу хвилю, поступово поступилася місцем системному державному примусу (радянські репресії та депортації), а з розпадом СРСР – знову актуалізувалися економічні стимули. Повномасштабне вторгнення 2022 р. повернуло міграції її вимушений характер, але вже в якісно нових масштабах та в умовах відкритого міжнародного ринку праці.

Отже, еволюція трудової міграції в Україні є не просто хронологічним ланцюгом демографічних подій, а структурним відображенням усього соціально-економічного та політичного розвитку країни. Кожна хвиля ставала наслідком певного системного збою – аграрної кризи, збройного конфлікту, тоталітарного насильства або трансформаційного хаосу – і залишала за собою

демографічні, господарські та фінансові наслідки, що накопичувалися від покоління до покоління.

Особливо важливо з точки зору цілей дослідження, що практично кожна хвиля формувала нові виклики для державних фінансів: скорочення бази платників прямих податків (ПДФО, ЄСВ), зростання демографічного навантаження на пенсійну систему, деградацію людського капіталу через явища «brain drain» і «brain waste», а також коливання у надходженні грошових переказів. Оцінка цих наслідків у кількісному вимірі є предметом аналізу в наступних підрозділах дипломної роботи.

Таким чином, розуміння хвильової природи трудової міграції в Україні та її детермінант є ключовою теоретичною рамкою, без якої неможлива адекватна інтерпретація сучасних міграційних тенденцій та їх впливу на фінансову стійкість держави.

1.3. Фактори та макроекономічні наслідки трудової міграції

Трудова міграція є не лише демографічним, але й фундаментальним макроекономічним феноменом, що справляє безпосередній вплив на бюджетну систему, ринок праці, пенсійне забезпечення та загальний потенціал розвитку країни. Вивчення факторів, що її детермінують, і наслідків, які вона породжує, є необхідною теоретичною передумовою для побудови ефективної фінансової та міграційної політики.

Складність явища трудової міграції полягає в тому, що воно одночасно є наслідком структурних проблем економіки й генератором нових проблем, утворюючи свого роду «замкнене коло»: незадовільний економічний стан породжує еміграцію, яка, у свою чергу, поглиблює дефіцит людського капіталу й підриває потенціал зростання. Особливо гостро цей механізм проявляється в Україні в умовах повномасштабного збройного вторгнення Росії, коли до традиційних економічних стимулів еміграції додалися безпекові та гуманітарні чинники безпрецедентного масштабу.

У науковій літературі утвердилося декілька теоретичних підходів до пояснення чинників і механізмів трудової міграції. Найбільш відомою та концептуально завершеною є модель «виштовхування – тяжіння» (Push-Pull model), запропонована американським демографом Еверетом Лі у фундаментальній праці «A Theory of Migration» (1966). Відповідно до цієї моделі, будь-яке рішення особи про переміщення є результатом одночасної дії двох протилежних груп чинників: факторів відштовхування (Push), що формуються в країні походження, та факторів тяжіння (Pull), що характеризують країну-реципієнта [9].

Фактори відштовхування – це умови, що унеможливають або критично ускладнюють задоволення базових потреб особи на Батьківщині: низький рівень заробітних плат, безробіття, хронічна бідність, нестабільна економічна або політична ситуація, збройні конфлікти, екологічні катастрофи, корупція, відсутність правової захищеності. Фактори тяжіння є дзеркальним відображенням: вищий рівень доходу, стабільний ринок праці, якісна медицина і система освіти, верховенство права, безпека. Лі також підкреслював роль «проміжних перешкод» – відстані, мовного бар'єру, вартості переїзду, – що частково нейтралізують дію цих факторів [9].

Неокласична економічна теорія пояснює трудову міграцію через логіку максимізації корисності індивіда. Ларрі Шьястад у праці «The Costs and Returns of Human Migration» (1962) трактує переміщення як «інвестицію в людський капітал»: мігрант несе витрати на переїзд і адаптацію, очікуючи натомість отримати вищі доходи у довгостроковій перспективі [10]. Міграція, відповідно, є раціональною поведінкою, що самоприпиняється при вирівнюванні заробітних плат між регіонами. Проте в умовах України цей механізм не спрацьовує: значний і стійкий розрив у рівнях оплати праці між Україною та ЄС означає, що рівноважна точка практично не досяжна в середньостроковій перспективі, а отже, стимули до еміграції зберігаються.

Теорія Хекшера-Оліна у застосуванні до ринків праці пояснює трудову мобільність через структуру міжнародного поділу праці. Дослідники Девіс,

Вайнштайн та ін. (1996) показали, що глобальна економічна інтеграція змінює відносний попит на різні фактори виробництва в кожній країні, стимулюючи переміщення тих категорій праці, що є надлишковими [11]. Для України це означає: відносний надлишок освіченої, але недооціненої робочої сили на тлі дефіциту її в Західній Європі є структурним чинником, що підтримує міграційний тиск незалежно від тимчасових кон'юнктурних коливань.

Таким чином, три розглянуті теорії є взаємодоповнювальними і разом формують комплексну рамку для аналізу трудової міграції. Модель Лі дає якісну систематизацію факторів; неокласична теорія – мікроекономічне обґрунтування через аналіз витрат і вигод; модель Хекшера-Оліна – макроекономічний вимір через структуру факторної забезпеченості. Сукупне застосування цих підходів є методологічним підґрунтям для аналізу конкретних факторів еміграції з України.

Застосування моделі «Push-Pull» до аналізу трудової міграції з України дозволяє виявити широкий спектр специфічних чинників, що визначають масштаб і характер міграційних потоків. Ці фактори охоплюють п'ять ключових сфер: економічну, соціальну, екологічну, політичну та безпекову. Класифікацію і порівняльну характеристику факторів у розрізі відповідних хвиль міграції наведено в таблиці 1.5.

Аналіз таблиці 1.5 дозволяє виявити принципові відмінності у природі і силі дії факторів залежно від хвилі міграції. У перших хвилях домінували економічні чинники відштовхування (малоземелля, злидні). У другому кластері провідними стали примусово-політичні (репресії, депортації). У шостій хвилі – знову економічні, але вже пов'язані з трансформаційним хаосом пострадянської доби. Натомість у сьомій хвилі безпековий фактор є настільки критичним, що фактично нейтралізує будь-який вплив факторів тяжіння конкретної країни призначення: люди емігрують не «куди», а «звідки».

Варто зазначити диференційований вплив факторів на різні категорії мігрантів. Низькокваліфіковані працівники переважно реагують на фактори відштовхування – низькі зарплати, безробіття, відсутність перспектив. Висококваліфіковані фахівці частіше відгукуються на фактори тяжіння: доступ

до передових технологій, можливість кар'єрного зростання в міжнародних компаніях, кращі умови наукової діяльності. Але в контексті 2022–2025 рр. безпековий фактор є нейтральним щодо рівня кваліфікації: він однаково спонукає емігрувати і розробника програмного забезпечення, і будівельника.

Таблиця 1.5 – Порівняльна характеристика факторів тяжіння та відштовхування трудової міграції з України

Сфера	Фактори тяжіння (Pull)	Фактори відштовхування (Push)	Актуальні хвилі
Економічна	Високий рівень заробітних плат; стабільна зайнятість; широкі можливості кар'єрного зростання	Низькі заробітні плати (173 євро в Україні проти 620–2704 євро у ЄС); безробіття; інфляція; нестабільна економіка	I, II, III (особливо 6-та)
Соціальна	Якісна медицина та освіта; відсутність корупції; соціальний захист і рівний доступ до публічних послуг	Корупція в освіті й медицині; низька якість публічних послуг; дискримінація	II (4-та), III (6-та)
Екологічна	Чисте довкілля; сприятливий клімат; відсутність техногенних загроз	Наслідки аварії на ЧАЕС (1986); повені в Карпатах; критичне забруднення промислових зон	Локально – 1-ша, 6-та
Політична	Стабільна демократія; верховенство права; захист прав людини і меншин	Авторитарний режим; масові репресії; корупція; відсутність правової безпеки; нестабільність	II (2–4-та), III (5-та, 6-та)
Безпекова	Відсутність збройних конфліктів; гарантії фізичної безпеки; захист цивільного населення	Повномасштабне збройне вторгнення Росії з 24.02.2022; руйнування інфраструктури; ракетні удари; загроза життю	IV (7-ма – провідний)

Джерело: складено автором на основі [9, 10, 11, 12, 13, 14]

Відповідно до неокласичної теорії, провідним кількісним індикатором, що відображає силу економічного стимулу до еміграції, є розрив у рівнях заробітних плат між країною-донором і країнами-реципієнтами. Для України цей розрив є структурно значним і стійким – що підтверджують актуальні дані станом на I квартал 2026 р.

Мінімальна місячна заробітна плата в Україні становить 173 євро – найнижче значення серед усіх країн-кандидатів та асоційованих членів ЄС [12].

Навіть у порівнянні з Молдовою – 315 євро – розрив є майже дворазовим. З найбіднішою країною – членом ЄС, Болгарією (620 євро), – розрив становить 3,6 рази, а з найбагатшою – Люксембургом (2 704 євро) – 15,6 рази. Таким чином, навіть у випадку успішного вступу до ЄС Україна ще десятиліттями залишалася б у ролі донора робочої сили для більш розвинутих сусідів.

Номінальний рівень мінімальних місячних заробітних плат у відібраних країнах Європи (I кв. 2026 р.) у євро ілюструє рисунок 1.1.

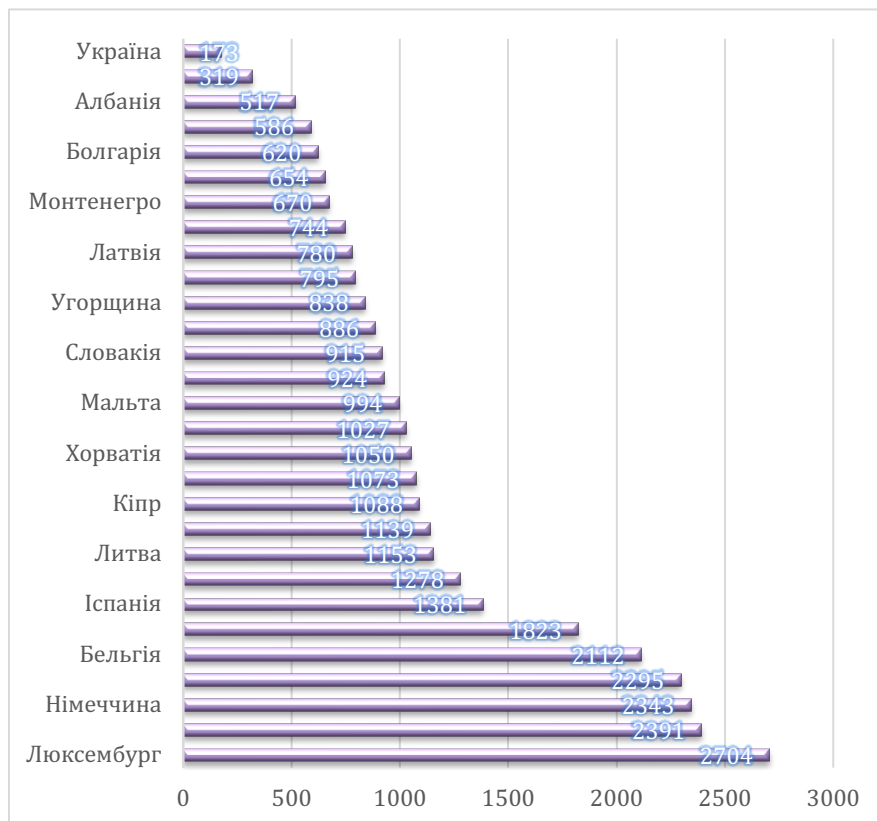

Рисунок 1.1 – Місячна мінімальна заробітна плата в країнах Європи (EUR, номінал, I кв. 2026 р.)

Джерело: <https://minfin.com.ua/ua/2026/02/08/167793902/>

Рисунок 1.1 наочно ілюструє виняткову асиметрію: Україна знаходиться в нижній частині рейтингу з відривом від усіх сусідів та країн-партнерів. Проте порівняння у номінальних євро може бути частково оманливим: рівень цін в Україні суттєво нижчий, ніж у Западній Європі. Тому для коректного зіставлення стандарту споживання необхідно скоригувати зарплати на паритет купівельної спроможності (PPS – Purchasing Power Standard).

Відповідно до показника мінімальної заробітної плати у PPS, ієрархія країн суттєво трансформується: Румунія і Польща значно підвищуються в рейтингу, а лідером стає Німеччина (2 157 EUR PPS) замість Люксембургу [12]. Це пояснюється тим, що вищі ціни у Люксембурзі частково «з'їдають» перевагу у номінальній зарплаті. Водночас для України навіть скориговане значення залишається вкрай низьким і не нівелює головного висновку: реальна купівельна спроможність мінімальної зарплати в Україні є катастрофічно малою у порівнянні з країнами ЄС – незважаючи на нижчий загальний рівень цін. Це зумовлено тим, що ціни на імпортовані товари, техніку, паливо й енергоносії в Україні наближаються до світових, тоді як дохід залишається на рівні країни, що розвивається.

Рівень мінімальної заробітної плати в країнах Європи у перерахунку за паритетом купівельної спроможності (PPS) представлено на рисунку 1.2.

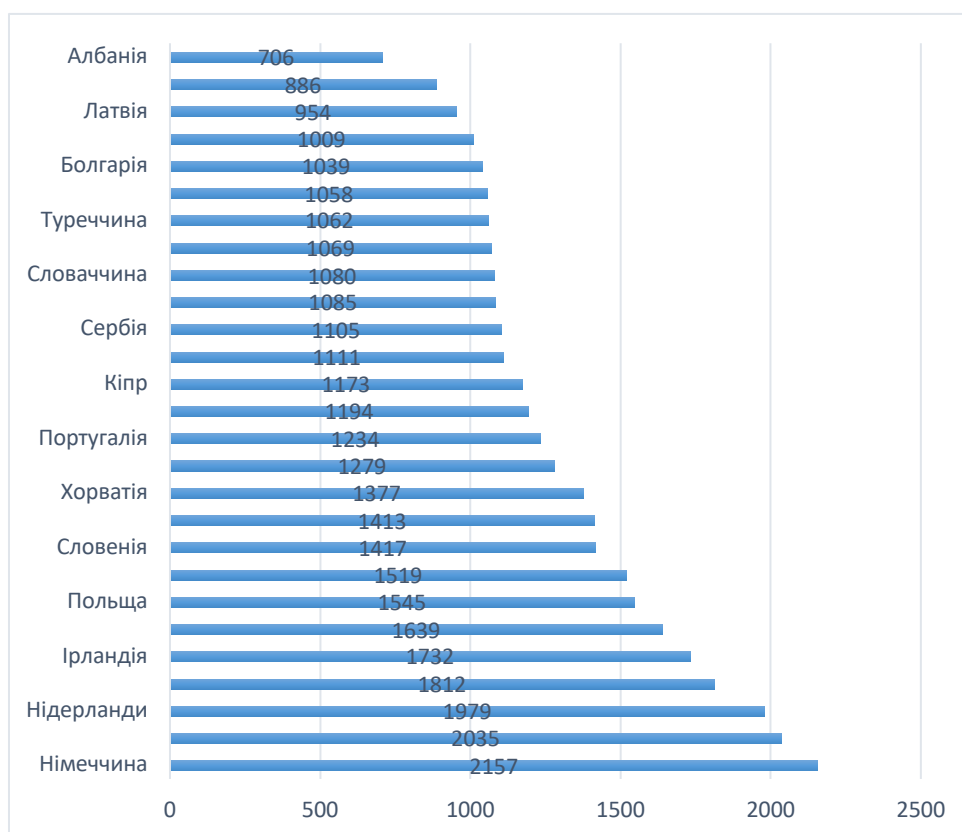

Рисунок 1.2 – Місячна мінімальна заробітна плата в країнах Європи у перерахунку за PPS (I кв. 2026 р.)

Джерело: <https://minfin.com.ua/ua/2026/02/08/167793902/>

Порівняння рисунків 1.1 і 1.2 дозволяє зробити два ключові спостереження. По-перше, після коригування на PPS Польща і Румунія суттєво наближаються до розвинутих країн ЄС – це пояснює, чому ці держави є найбільш поширеними напрямками для українських трудових мігрантів: поєднання географічної близькості, відносної мовної зрозумілості (для польської – слов'янська спорідненість) та реально вищого стандарту споживання робить їх особливо привабливими. По-друге, зникнення України з рейтингу PPS (її показник надто малий, щоб бути нанесеним на шкалу) є промовистим само по собі: реальна купівельна спроможність мінімальної зарплати в Україні настільки мала, що унеможливорює повноцінне відтворення робочої сили навіть за умов відносно нижчих цін на внутрішньому ринку.

Зарплатний диференціал є не просто статистичним фактом – він є системним структурним чинником, що підтримує постійний міграційний тиск незалежно від поточних подій. Навіть в умовах миру, стабільності і відсутності будь-яких інших факторів відштовхування, 15-кратний розрив у мінімальних зарплатах між Україною і Люксембургом, або 3,6-кратний – між Україною і Болгарією, сам по собі є потужним і достатнім стимулом для прийняття рішення про еміграцію.

Явище «відтоку мізків» (brain drain) – масової еміграції висококваліфікованих фахівців – є найбільш деструктивним у довгостроковій перспективі наслідком трудової міграції для країни-донора. Воно є руйнівним одночасно в трьох вимірах: економічному (зниження продуктивності та інноваційного потенціалу), фіскальному (скорочення бази прямих платників ПДФО та ЄСВ) і соціальному (деградація системи охорони здоров'я, освіти, науки через відтік фахівців).

Масштаб проблеми для України підтверджують два ключові індикатори. По-перше, кількість українських науковців скоротилася на 80% порівняно з 1991 р. [14] – колосальна втрата наукового потенціалу, що безпосередньо обмежує можливості технологічного розвитку та переходу до інноваційної моделі

економіки. По-друге, глобальний індекс відтоку мізків, розрахований World Population Review, фіксує для України стрімке погіршення: якщо у 2022 р. значення становило 5,9 бала (не входила до топ-10), то у 2023 р. – вже 8,9 бала (третє місце у світі) [15]. Дані глобального рейтингу наведено в таблиці 1.6.

Таблиця 1.6 – Глобальний рейтинг країн за індексом відтоку мізків у 2022–2023 рр.

Місце у світі	Країна	Індекс 2023	Індекс 2022
1	Самоа	10,0	10,0
2	Ямайка	9,5	9,1
3	Україна	8,9	5,9
4	Палестина	8,9	8,8
5	Сальвадор	8,7	8,4
6	Сомалі	8,6	8,7
7	Еритрея	8,5	8,5

Джерело: складено автором на основі [15]

Зіставлення даних таблиці 1.6 за 2022 і 2023 рр. виявляє унікальну ситуацію: Україна демонструє найбільший приріст індексу серед усіх країн рейтингу – на 3,0 бала за один рік. Усі інші держави у верхній частині таблиці (Самоа, Ямайка, Палестина, Сальвадор, Сомалі, Еритрея) змінили свої показники лише на десяті частки балу. Це наочно підкреслює надзвичайний, екзогенний і безпрецедентний за швидкістю характер міграційного шоку, що стався внаслідок повномасштабного вторгнення Росії. Жодна з країн у таблиці не є порівнянною з Україною ні за рівнем економічного розвитку, ні за освітнім потенціалом населення – що робить потрапляння в цей список особливо символічно тривожним.

Відтік мізків має виражену галузеву специфіку. Найгостріший дефіцит фіксується у системі охорони здоров'я: щорічна нестача лікарів у 2024–2025 рр. становить десятки тисяч осіб. Сфера освіти стикається з масовим виїздом вчителів, насамперед у прикордонних та постраждалих регіонах. Сектор ІТ, хоча

й відрізняється відносно вищими зарплатами, втрачає фахівців через прагнення до безпечного та передбачуваного середовища роботи, яке Україна не може гарантувати в умовах триваючого конфлікту. Наукова та академічна сфера зазнала найбільш довгострокових збитків: відновлення її потенціалу навіть після закінчення війни потребуватиме десятиліть цілеспрямованих зусиль.

Окремо слід зупинитися на явищі «brain waste» – «деградації мізків» або «знецінення мізків». Воно характеризує ситуацію, коли висококваліфікований мігрант, потрапивши до приймаючої країни, не може застосувати свої навички за профілем і змушений погоджуватися на роботу значно нижчого рівня: дипломований інженер стає будівельником, лікар – доглядачем, юрист – кур'єром. Основними причинами є невизнання іноземних дипломів, мовний бар'єр і відмінності в ліцензійних вимогах. Для України це означає подвійну втрату: людський капітал виходить із продуктивного використання і в країні походження, і в країні призначення – тобто знецінюються ресурси, вкладені державою в освіту особи.

Економіст Олег Пендзин з Економічного дискусійного клубу оцінює потребу в нових робочих місцях для відновлення економіки після закінчення збройного конфлікту на рівні понад 5 млн [13] – значення, що практично збігається з оцінкою кількості українців за кордоном. Тобто для повноцінного відновлення Україні знадобляться саме ті люди, яких вона вже втратила або ризикує втратити остаточно, якщо не створить переконливих стимулів для репатріації.

Грошові перекази трудових мігрантів є одним із ключових каналів впливу трудової міграції на макроекономічну ситуацію в Україні. За своєю природою вони являють собою приватні міжнародні трансфери від осіб, які працюють за кордоном, на адресу родин або власних рахунків у країні походження. Ключовою перевагою переказів порівняно з іноземними позиками або прямими інвестиціями є відсутність зобов'язання повернення: вони не збільшують державний борг і не обумовлені виконанням жодних зовнішніх умов.

Фіскальна роль переказів реалізується насамперед через механізм непрямого оподаткування. Домогосподарства, що отримують кошти від родичів-мігрантів, витрачають значну їх частку на придбання товарів і послуг усередині країни. Цей споживчий попит генерує надходження від ПДВ та акцизних зборів. Крім того, перекази покращують платіжний баланс країни та валютні резерви НБУ, сприяючи стабілізації обмінного курсу гривні. Перекази також знижують соціальний тиск на державні програми: родини, що отримують стабільні надходження з-за кордону, рідше звертаються по соціальну допомогу.

Водночас перекази несуть й очевидні ризики. По-перше, великий приплив іноземної валюти може провокувати ревальвацію гривні та погіршувати умови для експорту – явище, відоме в економічній літературі як «голландська хвороба». По-друге, стабільні перекази знижують стимули до власної зайнятості серед одержувачів, що підриває пропозицію праці. По-третє, перекази спрямовуються переважно на споживання, а не на продуктивні інвестиції в реальний сектор або в освіту, що обмежує їхній мультиплікаційний ефект для економіки.

Динаміка обсягів грошових переказів в Україну з 2019 по 2026 р. (станом на I кв.) наведена в таблиці 1.7.

Таблиця 1.7 – Динаміка грошових переказів в Україну з-за кордону, 2019–2026 рр. (млн дол. США)

Рік	Обсяг переказів (млн дол. США)
2019	11 921
2020	11 980
2021	14 019
2022	12 621
2023	11 367
2024	9 440
2025	7 881
2026 (I кв.)	1 171

Джерело: складено автором на основі [16; 42]

Дані таблиці 1.7 відображають кілька важливих тенденцій. У 2019–2021 рр. спостерігалось поступове зростання переказів – від 11 921 до 14 019 млн дол. – на тлі відносної стабілізації після пандемії та зростання кількості українців на ринках праці Польщі, Чехії та інших країн ЄС. Показник 2021 р. є максимальним за весь аналізований період [16].

Парадоксальний факт: повномасштабне вторгнення 2022 р. не призвело до зростання переказів, а навпаки – спричинило їхнє скорочення до 12 621 млн дол. Це пояснюється специфікою сьомої хвилі: на відміну від шостої (заробітчани, що цілеспрямовано везли гроші додому), мігранти 2022–2023 рр. переважно рятувалися від війни і самі потребували фінансової підтримки в перший період адаптації. Поступово ситуація стабілізувалася, але тенденція до скорочення стала стійкою: у 2023 р. – 11 367, у 2024 р. – 9 440, у 2025 р. – 7 881 млн дол. [16]. Щорічне зниження становить у середньому близько 15%, що свідчить про системну причину, а не кон'юнктурне коливання.

Ця тенденція пояснюється поступовою трансформацією тимчасової міграції у постійну. Мігранти сьомої хвилі відкривають рахунки в банках приймаючих країн, орендують або купують житло за кордоном, записують дітей до місцевих шкіл – тобто послідовно переносять центр фінансового та соціального тяжіння з України на країну перебування. Гроші, що раніше надсилалися додому, тепер витрачаються на місці. Цей процес є структурним і складно зворотнім.

Макроекономічні наслідки трудової міграції охоплюють кілька ключових сфер: ринок праці, бюджетну і пенсійну систему, інфляційні процеси, платіжний баланс і демографічну динаміку. Усі ці сфери взаємопов'язані, а їхні ефекти частково посилюють, частково нейтралізують одне одного.

На ринку праці масова трудова еміграція формує парадоксальну ситуацію: при загальному зниженні зайнятості (через скорочення чисельності населення) виникає гострий дефіцит кадрів у конкретних галузях і регіонах. Роботодавці змушені конкурувати за обмежений ресурс робочої сили, що призводить до прискореного зростання заробітних плат. Це, у свою чергу, породжує «зарплатну

інфляцію»: підприємства перекладають підвищені витрати на оплату праці у ціни продукції, не маючи змоги компенсувати їх через зростання продуктивності (бо для цього потрібні саме ті кадри, яких немає). Формується інфляційна спіраль «зарплата → ціни → зарплата».

У бюджетній системі трудова міграція діє через три основні канали. Перший – скорочення надходжень від ПДФО: щороку тисячі нових емігрантів перестають бути платниками цього податку в Україні. Другий канал – дефіцит ЄСВ та зростання навантаження на Пенсійний фонд: скорочення кількості застрахованих осіб при збереженні (а то й зростанні) кількості пенсіонерів поглиблює структурний дефіцит пенсійної системи. Третій канал – зростання витрат бюджету: держава змушена субсидіювати соціальні програми для тих категорій, що позбулися годувальників через еміграцію.

У площині платіжного балансу грошові перекази формують позитивне сальдо поточного рахунку, але поступове їхнє скорочення (у 2025 р. – на 44% проти пікового 2021 р.) суттєво послаблює цей ефект. Водночас обслуговування іноземних банківських карток українськими мігрантами за кордоном і придбання нерухомості у країнах перебування формують капітальні відтоки, що частково нейтралізують позитив від переказів.

У демографічній площині трудова міграція поглиблює кризу, і так загострену через бойові втрати і загальний відтік населення. Еміграція переважно молодих і середнього віку осіб прискорює старіння населення, знижує народжуваність (особливо за умов перебування жінок із дітьми за кордоном) і збільшує коефіцієнт демографічного навантаження. Ці процеси мають кумулятивний, само-посилювальний характер і надзвичайно складно піддаються швидкому корегуванню навіть після закінчення збройного конфлікту.

Зведена порівняльна характеристика позитивних і негативних макроекономічних наслідків трудової міграції для України наведена в таблиці 1.8.

Ключовий висновок з аналізу таблиці 1.8 полягає в асиметрії горизонтів прояву ефектів: позитивні наслідки (грошові перекази, зниження безробіття)

реалізуються у короткостроковій перспективі і є відносно легко вимірюваними; негативні (відтік мізків, демографічна криза, дефіцит пенсійного фонду) мають довгостроковий кумулятивний характер і часто не піддаються точному грошовому вираженню. Ця асиметрія є головною причиною, чому в публічному дискурсі позитиви міграції нерідко переоцінюються, а негативи – недооцінюються.

Таблиця 1.8 – Макроекономічні наслідки трудової міграції для України

Позитивні макроекономічні наслідки	Негативні макроекономічні наслідки
Збільшення валютних надходжень Грошові перекази трудових мігрантів є важливим джерелом валютних надходжень в економіку України. За оцінками НБУ, обсяги грошових переказів становлять значну частку ВВП країни. Це сприяє стабілізації національної валюти та покращенню платіжного балансу.	Скорочення робочої сили Відтік працездатного населення призводить до зменшення кількості робочої сили, що негативно впливає на економічне зростання країни та потенціал повоєнного відновлення.
Зниження рівня безробіття Виїзд частини працездатного населення за кордон знижує рівень безробіття, сприяє стабілізації ринку праці та зменшенню соціальної напруженості.	Відтік мізків (brain drain) Виїзд висококваліфікованих спеціалістів знижує продуктивність праці, скорочує інноваційний потенціал та позбавляє Україну найбільш продуктивних платників ПДФО та ЄСВ.
Зростання внутрішнього попиту Грошові перекази підвищують купівельну спроможність домогосподарств, стимулюють розвиток внутрішнього ринку, зростання надходжень від ПДВ та акцизів.	Демографічна криза Трудова міграція прискорює старіння населення та скорочення осіб працездатного віку, поглиблює дисбаланс між платниками та отримувачами пенсій.
Залучення інвестицій Частина мігрантів інвестує зароблені кошти у відкриття малого і середнього бізнесу або придбання нерухомості, сприяючи розвитку підприємництва.	Залежність від переказів Надмірна залежність від зовнішніх переказів генерує системні ризики: 2022–2025 рр. демонструють стійку низхідну тенденцію їх скорочення – від 14 019 до 7 881 млн дол. США.

Джерело: складено автором на основі [13, 14, 15, 16, 17]

Особливо критичним є аспект залежності від переказів. Упродовж 2022–2025 рр. обсяги переказів скорочувалися стабільно – від 12 621 до 7 881 млн дол. – і ця тенденція, як було показано в підрозділі 1.3.5, має структурний, а не кон'юнктурний характер. Вітчизняна економіка поступово «відвикає» від цього джерела, що з одного боку є позитивним сигналом зниження залежності, але з іншого – означає, що позитивний імпульс для внутрішнього попиту і надходжень від непрямих податків також слабшає.

Узагальнюючи викладений матеріал, сформулюємо три принципові висновки, що є теоретичним підґрунтям для подальшого емпіричного аналізу в наступних розділах роботи.

По-перше, трудова міграція з України детермінована комплексом взаємопосилювальних факторів відштовхування: 15-кратний розрив у мінімальних зарплатах між Україною та лідерами ЄС [12], безробіття та дефіцит якісних робочих місць, корупція і низька якість публічних послуг, екологічна спадщина Чорнобиля – і, що є визначальним для сьомої хвилі, – збройна агресія Росії, що перетворила безпековий фактор на найсильніший і найгостріший стимул до еміграції.

По-друге, позитивний вплив трудової міграції через грошові перекази є реальним, але поступово слабшає: якщо у 2021 р. обсяг переказів становив 14 019 млн дол., то у 2025 р. – лише 7 881 млн дол. [16]. Паралельно зростають довгострокові структурні збитки: Україна посідає третє місце у глобальному рейтингу відтоку мізків [15], втратила 80% науковців порівняно з 1991 р. [14] і стикається з дефіцитом у 5 млн робочих місць для повоєнного відновлення [13].

По-третє, макроекономічні наслідки трудової міграції для фіскальної системи України мають двоїстий і асиметричний за горизонтом характер: короткострокові позитиви (підтримка внутрішнього попиту, валютні надходження) поступово витісняються довгостроковими негативами (скорочення бази прямого оподаткування, демографічна криза, дефіцит пенсійної системи). Кількісна оцінка цих наслідків через регресійний і кореляційний аналіз є предметом розгляду в Розділі 2 та Розділі 3 дипломної роботи.

Висновки до розділу 1

У першому розділі дипломної роботи систематизовано теоретичні засади дослідження трудової міграції та її макроекономічних наслідків. На основі

аналізу наукової літератури встановлено, що трудова міграція є багатовимірним соціально-економічним явищем, яке класифікується за шістьма ознаками: спрямуванням, тривалістю, законністю, масштабом, причинами та організацією. Провідною теоретичною рамкою для пояснення детермінант міграційних рішень визначено модель «виштовхування – тяжіння» Лі (1966), доповнену неокласичною теорією Шьястада (1962) та моделлю Хекшера-Оліна у трактуванні Девіса та ін. (1996). Спільне застосування цих трьох концепцій дозволяє охопити мікро-, макро- та структурний виміри міграційного процесу.

Еволюцію трудової міграції з України систематизовано у сім хвиль, об'єднаних у чотири кластери методом кластерного аналізу за критеріями провідної причини та характеру переміщення. Встановлено стійку закономірність: кожна хвиля є відображенням системного кризового стану суспільства – від аграрної злиденності (кінець XIX – поч. XX ст.) до радянських депортацій (1939–1954) і пострадянського трансформаційного хаосу (після 1991 р.). Сьома хвиля (з 2022 р.) є безпрецедентною за масштабом та швидкістю розгортання і поєднує ознаки вимушеної гуманітарної та трудової міграції, що ускладнює її однозначну фіскальну оцінку.

Ключовим структурним чинником міграційного тиску визначено зарплатний диференціал: мінімальна місячна заробітна плата в Україні у 2025 р. становить 173 євро, що у 3,6–15,6 рази менше, ніж у країнах – членах ЄС (від 620 євро у Болгарії до 2 704 євро у Люксембурзі). Аналіз через паритет купівельної спроможності підтвердив, що реальний стандарт споживання в Україні залишається критично низьким навіть з урахуванням нижчого внутрішнього рівня цін.

Виявлено асиметрію горизонтів прояву макроекономічних ефектів трудової міграції: позитивні наслідки (грошові перекази, зниження безробіття, зростання внутрішнього попиту) реалізуються у короткостроковій перспективі та відносно легко вимірюються; негативні (відтік мізків, демографічна криза, дефіцит пенсійного фонду, зарплатна інфляція) – мають довгостроковий кумулятивний характер і нерідко не піддаються точному монетарному

вираженню. Ця асиметрія зумовлює систематичне недооцінювання довгострокових фіскальних ризиків еміграції у публічному дискурсі та бюджетному плануванні.

Таким чином, теоретичний аналіз розділу 1 формує комплексну концептуальну рамку, яка слугує методологічним підґрунтям для кількісного дослідження впливу трудової міграції на бюджетні надходження та ринок праці України у наступних розділах роботи.

РОЗДІЛ 2

АНАЛІЗ ВПЛИВУ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ НА БЮДЖЕТНІ НАДХОДЖЕННЯ ТА РИНОК ПРАЦІ УКРАЇНИ

2.1. Динаміка та структура трудової міграції з України у 2010–2025 рр.

Дослідження динаміки та структури трудової міграції з України у 2010–2025 рр. потребує врахування методологічного застереження: офіційні статистичні дані систематично занижують реальні масштаби явища, оскільки значна частина громадян виїжджає з України під виглядом туристичних або приватних поїздок і надалі влаштовується на роботу неофіційно або без формального дозволу на працю. Тому поряд зі статистикою ДМСУ та НБУ необхідно залучати оцінки міжнародних організацій – МОМ, УВКБ ООН, Євростату.

Відповідно до аналізу Т. Реднюка, за масштабами трудової міграції Україна посідає п'яте місце у світі, що обумовлено складним поєднанням економічних, воєнно-політичних та демографічних чинників [18]. Упродовж 2010–2025 рр. трудова міграція пройшла три якісно відмінних етапи, кожен із яких характеризується власною географічною структурою, соціальним складом мігрантів і механізмами інтеграції в ринки праці приймаючих країн. Розглянемо кожен із цих етапів послідовно.

Перший етап: «пострадянська» циркулярна міграція (2010–2013)

У 2010–2013 рр. трудова міграція з України мала переважно циркулярний, сезонний характер. Мігранти виїжджали, як правило, на 3–5 місяців – для сезонних або будівельних робіт, – після чого поверталися додому. Загальна кількість виїздів громадян за кордон зростала: з 17,84 млн у 2010 р. до 23,99 млн у 2013 р. [19]. Переважаючою категорією виїздів були приватні поїздки, питома вага яких збільшилась із 84,77% у 2010 р. до 96,42% у 2013 р., що свідчить про поступову «приватизацію» міграційних потоків – люди їхали власним коштом і

без офіційного оформлення [19]. Динаміку виїздів за метою поїздки наведено в таблиці 2.1.

Таблиця 2.1 – Аналіз виїздів громадян України за кордон за метою поїздки, 2010–2013 рр.

Мета поїздки	2010	2011	2012	2013
Службова	866 014 (4,88%)	897 127 (4,41%)	362 631 (1,67%)	275 151 (1,15%)
Туризм	1 275 398 (7,19%)	1 590 182 (7,92%)	641 836 (2,95%)	354 840 (1,48%)
Приватна	15 038 622 (84,77%)	17 285 834 (85,00%)	20 428 369 (93,90%)	23 131 296 (96,42%)
Обслуговуючий персонал	560 821 (3,16%)	562 319 (2,77%)	321 794 (1,48%)	227 192 (0,95%)
Усього	17 841 304	20 336 255	21 755 162	23 989 047

Джерело: складено автором на основі [19]

Аналіз таблиці 2.1 виявляє характерну закономірність: питома вага службових та туристичних поїздок послідовно скорочується, натомість частка приватних – невпинно зростає. Це відображає структурний перехід від організованих (корпоративних, туристичних) форм переміщення до індивідуальних стратегій, в основі яких – самостійний пошук заробітку за кордоном. Сам по собі цей показник є непрямим, але промовистим індикатором зростання трудової міграції: офіційна статистика фіксує «приватну» мету поїздки, тоді як реальна мета – працевлаштування.

Географія трудових мігрантів у 2010–2012 рр. відображала тогочасні геополітичні реалії. Серед 1 181,6 тис. трудових мігрантів цього періоду найбільша частка – 43,2% – перебувала в Росії, тоді як Польща посідала друге місце (14,3%), далі – Італія (13,2%), Чеська Республіка (12,9%) та Іспанія (4,5%) [19]. Структуру мігрантів за країнами перебування, статтю та місцем проживання до виїзду наведено в таблиці 2.2.

Аналіз таблиці 2.2 дозволяє виявити гендерну асиметрію міграційних потоків: чоловіки переважали у загальній структурі мігрантів (775,7 тис. проти 405,9 тис. жінок), а їхня частка серед працездатного населення віком 15–70 років становила 4,8%, тоді як жіноча – 2,2% [19]. Водночас жінки непропорційно часто

обирали Італію (30,2%), де був стійкий попит на домашніх працівників та доглядальниць за людьми похилого віку. Важливим є і соціально-географічний зріз: 54,2% усіх мігрантів становили вихідці із сільської місцевості, що підкреслює аграрно-трудоий характер тогочасної еміграції.

Таблиця 2.2 – Трудові мігранти з України за країнами перебування, статтю та місцем проживання до виїзду, 2010–2012 рр.

Країна перебування	Всього, тис. осіб	Жінки	Чоловіки	Міські	Сільська місц.
Усього (тис. осіб)	1 181,6	405,9	775,7	540,1	641,5
у т.ч. за країнами перебування, %					
Росія	43,2	20,4	55,2	45,2	41,6
Польща	14,3	19,5	11,5	13,3	15,1
Італія	13,2	30,2	4,3	13,5	12,9
Чеська Республіка	12,9	9,4	14,8	7,0	17,9
Іспанія	4,5	5,6	3,8	6,7	2,5
Німеччина	2,4	2,5	2,3	4,4	0,6
Угорщина	1,9	3,0	1,4	1,0	2,7
Португалія	1,8	2,0	1,8	2,5	1,2
Білорусь	1,8	2,5	1,5	1,2	2,3
Інші країни	4,0	4,9	3,4	5,2	3,2

Джерело: складено автором на основі [19]

Принципово важливою є регіональна асиметрія мігрантів: понад 70% усіх заробітчан України у цей період походили із Західної економічної зони. Інтенсивність зовнішніх трудових переміщень серед осіб працездатного віку (15–70 років) в Закарпатській, Чернівецькій та Івано-Франківській областях перевищувала 10,8%, тоді як в інших регіонах цей показник не сягав 2% [18]. Така асиметрія має глибоке коріння: саме ці регіони були центрами масової еміграції ще наприкінці XIX – на початку XX ст., а традиція виїзду на заробітки передавалася між поколіннями. Крім того, географічна близькість до кордону суттєво знижувала логістичні витрати та психологічний бар'єр переміщення.

Характерною рисою першого етапу є також переважно тимчасовий характер еміграції: 48,5% мігрантів класифікувались як «короткострокові», ще

37,4% уже повернулись до України на момент обстеження, і лише 14,1% перейшли до категорії «працівників-емігрантів» – осіб, що фактично переселилися [19]. Середній термін перебування в країні призначення становив близько 5 місяців. Ця модель «циркулярної» міграції забезпечувала регулярний потік грошових переказів в Україну, але не тягла за собою глибокої інтеграції мігрантів у приймаючі суспільства.

Другий етап: «польський бум» і геополітична переорієнтація (2014–2021)

2014 рік став переломним моментом в українській міграційній моделі. Окупація Криму та початок збройного конфлікту на Донбасі, поряд із різкою девальвацією гривні й економічною кризою, спричинили радикальну переорієнтацію міграційних потоків: від Росії – до Польщі та інших країн ЄС. Якщо в 2010–2013 рр. Росія поглинала 43,2% українських трудових мігрантів, то вже у 2014 р. виїзди до неї скоротились більш ніж удвічі у номінальному вираженні, а надалі ця тенденція лише посилилась.

Ключовим реципієнтом стала Польща, де сформувався феномен, що отримав назву «польський бум». Керівник консульського відділу Посольства України в Польщі Світлана Криса фіксує, що з 2014 р. присутність українців у Польщі почала стрімко зростати, а наприкінці 2018 – на початку 2019 рр. офіційна та неофіційна чисельність українців у країні вже сягала 1,2–1,5 млн осіб [20]. Це зростання обумовлювалося двома взаємопов'язаними чинниками: лібералізацією польського законодавства щодо працевлаштування іноземців (спрощена система «заяв про намір надати роботу») та виштовхувальними факторами в Україні – воєнною нестабільністю і погіршенням економічних умов.

Запровадження безвізового режиму між Україною та ЄС у червні 2017 р. суттєво прискорило цей процес. Хоча «безвіз» юридично не надавав права на роботу, він усунув адміністративні бар'єри для початкового в'їзду: громадяни могли легально перетинати кордон, у Польщі шукати роботодавця, оформляти документи та ознайомлюватися з умовами праці [20]. Це скоротило дистанцію між потенційним мігрантом і ринком праці приймаючої країни та каталізувало перехід від «спроб» до системного залучення у польський ринок праці.

Структурно другий етап відрізняється від першого за трьома параметрами. По-перше, галузевий охопит розширився: «польський бум» стосувався вже не лише будівництва й сільського господарства, але й промислового виробництва, ІТ-сектору, логістики та послуг. По-друге, географія українських мігрантів усередині України розширилась: якщо раніше 70% мігрантів були вихідцями із Заходу, то після 2014 р. до Польщі масово поїхали й мешканці Центру та Сходу – у тому числі внутрішньо переміщені особи, що шукали економічну стабільність. По-третє, тривалість перебування зросла: в'їзди частіше ставали довгостроковими, а кількість виданих дозволів на перебування (карток побиту) стрімко збільшувалась, що свідчить про початок трансформації тимчасової міграції у постійну.

Показовою є й освітня складова: кількість студентів з України у польських вищих навчальних закладах зросла в десятки разів, перевищивши позначку 40–50 тис. осіб [20]. Польська влада цілеспрямовано стимулювала цей процес, розглядаючи молодих освічених українців як ресурс для компенсації власного демографічного дефіциту. З боку України це означало додаткові канали «відтоку мізків»: частина студентів, отримавши освіту в польських університетах, залишалась у Польщі назавжди.

Третій етап: вимушена масова міграція воєнного часу (2022–2026)

24 лютого 2022 р. розпочалося повномасштабне збройне вторгнення Росії в Україну, яке кардинально змінило саму природу міграції: з переважно добровільної трудової – у вимушену гуманітарну. За даними Центру освітніх та економічних досліджень (CEDOS), лише за перший місяць після початку вторгнення країну залишили 3,6 млн осіб, тоді як ще близько 6,5 млн переселились в межах України до більш безпечних регіонів [21].

Особливість третього етапу полягає в тому, що міграція водночас є і вимушеною, і, у дедалі більшій мірі, трудовою. Опитування MOM (Раунд 5, травень 2022 р.) зафіксувало, що 64% внутрішньо переміщених осіб (ВПО) втратили роботу внаслідок вторгнення; із тих, хто намагався знайти нове місце зайнятості на новому місці проживання, лише 6% досягли успіху [22]. Тобто

переважна більшість ВПО залишалась безробітною – що ставало додатковим стимулом до зовнішньої еміграції.

Дані про розподіл внутрішньо переміщених осіб за регіонами походження та приймаючими регіонами станом на травень 2022 р. наведено в таблиці 2.3.

Таблиця 2.3 – Топ-5 регіонів за часткою прийнятих ВПО та регіони їхнього походження в Україні (травень 2022 р.)

Топ-5 областей, що прийняли ВПО	% ВПО	Топ-5 областей походження ВПО	% ВПО	Примітка
Київська	13%	Харківська	27%	Основна причина – збройне вторгнення
Дніпропетровська	12%	м. Київ	16%	
Львівська	8%	Донецька	16%	
Харківська	8%	Київська	9%	
Полтавська	7%	Запорізька	7%	

Джерело: складено автором на основі [22]

Таблиця 2.3 ілюструє географію внутрішнього переміщення: найбільша кількість переміщених осіб прибула з Харківської, Донецької та Київської областей і Київської міськради – тобто з регіонів, де бойові дії були найінтенсивнішими. Основними регіонами-реципієнтами стали Київська та Дніпропетровська області, а також Львівська – традиційно безпечніший захід країни. Принципово важливим є висновок, що основна причина переміщення у 2022 р. – безпекова, а не економічна.

За даними НБУ, наступним і глибшим стимулом до еміграції стали масові відключення електроенергії внаслідок цілеспрямованих ударів по енергетичній інфраструктурі України у 2022–2024 рр. Нестабільне електропостачання унеможливило повноцінну роботу підприємств, дистанційну зайнятість та базові побутові умови, що підштовхувало до виїзду насамперед ту частину населення, яка ще залишалась у країні з економічних міркувань [23]. Показовим прикладом є компанія MacPaw: 11 листопада 2024 р. вона оголосила про скорочення 20% персоналу через «невизначеність та втому від війни», а 20 грудня 2024 р. її київський офіс отримав пряме влучання ракетою [24; 25].

Опитування Центру економічної стратегії серед українців, що перебувають за кордоном, показало: 47% назвали головним стримувальним чинником для повернення продовження війни та безпекову ситуацію; третина опитаних вказала на відсутність робочих місць, низький рівень інфраструктури, медицини та електропостачання; 15% – на недостатній рівень освіти для дітей [23]. Дослідниця Людмила Черенько виділяє дві групи зовнішніх мігрантів: першу – тих, хто не може себе утримувати фінансово в Україні, і другу – тих, хто не знаходить умов для самореалізації [23].

Показові дані щодо масштабів зовнішньої міграції надає УВКБ ООН. Станом на 16 січня 2025 р. тимчасовий захист у Європі мали 6 303 200 українців, ще 560 200 перебували поза межами Європи (рисунок 2.4). Відповідні дані на 19 лютого 2026 р. демонструють певне скорочення: 5 374 780 у Європі та 349 090 поза її межами (рисунок 2.5) [26].

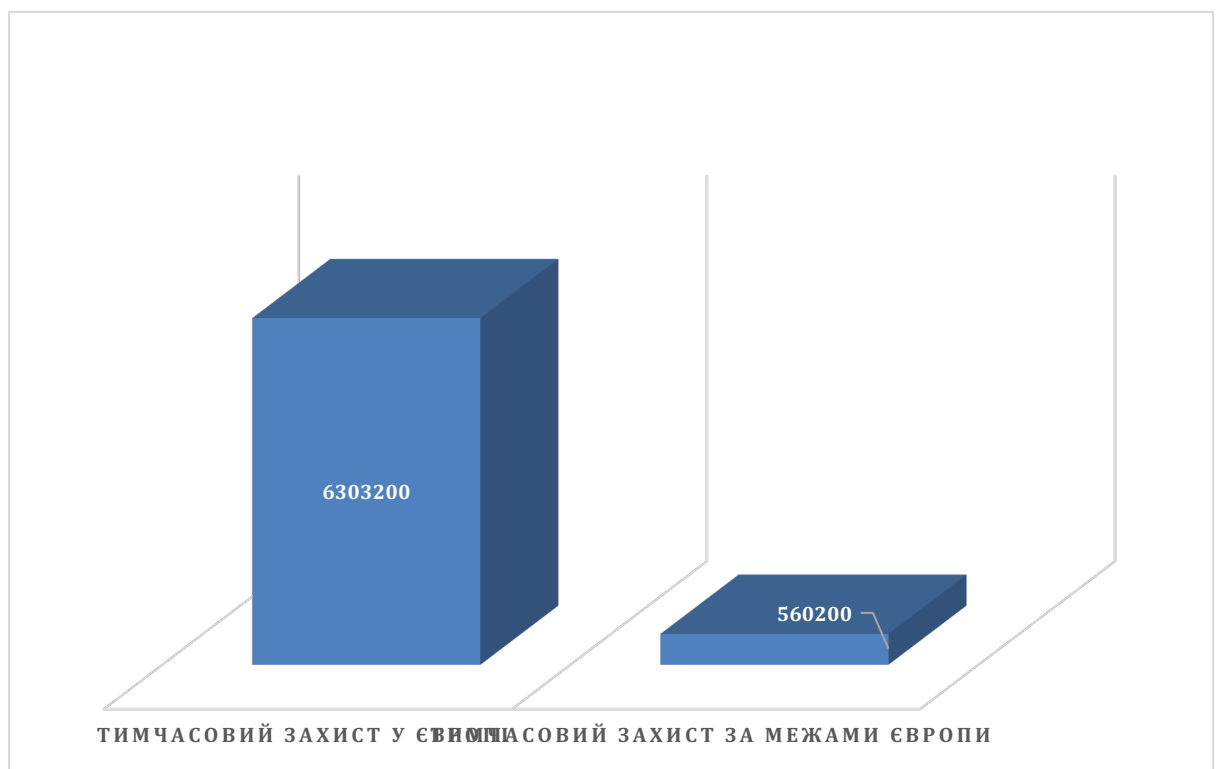

Рисунок 2.4 – Кількість українців, які мають тимчасовий захист за кордоном, станом на 16 січня 2025 р.

Джерело: <https://data.unhcr.org/en/situations/ukraine>

Рисунок 2.5 – Кількість українців, які мають тимчасовий захист за кордоном, станом на 19 лютого 2026 р.

Джерело: <https://data.unhcr.org/en/situations/ukraine>

Порівняння рисунків 2.4 і 2.5 засвідчує важливу тенденцію: загальна чисельність українців з тимчасовим захистом скоротилась – з 6 863 400 (І кв. 2025 р.) до 5 723 870 (лютий 2026 р.), тобто на 1 139 530 осіб (–16,6%). Однак це скорочення не означає обов'язкового повернення в Україну: частина мігрантів могла натуралізуватись, перейти на інші підстави перебування (постійний вид на проживання, робочі візи) або переїхати до третіх країн. Відтак реальний розмір українського міграційного відтоку залишається вищим, ніж фіксує статистика тимчасового захисту.

Принципово важлива трансформація, що відбувається на третьому етапі, – перехід від тимчасової до постійної міграції. Якщо у 2022–2023 рр. переважна більшість мігрантів розглядала виїзд як вимушений і тимчасовий захід з наміром повернутись після закінчення активних бойових дій, то у 2024–2025 рр. значна їхня частка починає облаштовуватись за кордоном на постійній основі: орендує або купує житло, записує дітей до місцевих шкіл, відкриває банківські рахунки у країні перебування та переносить туди центр фінансового та соціального тяжіння. За дослідженнями Центру економічної стратегії, більшість опитаних із числа таких мігрантів у 2025 р. вже не планує повернення у найближчі роки.

Систематизація трьох розглянутих етапів дозволяє простежити ключові структурні зміни у характері, географії та соціальному профілі трудової міграції з України у 2010–2025 рр. Зведену порівняльну характеристику наведено в таблиці 2.4.

Таблиця 2.4 – Порівняльна характеристика трансформації структури трудової міграції з України у 2010–2026 рр.

Параметр	Етап 1: Стабільність (2010–2013)	Етап 2: «Польський бум» (2014–2021)	Етап 3: Вимушена міграція (2022–2026)
Головний напрямок	РФ, Польща, Італія, Чехія	Польща, Чехія	Німеччина, Польща, Чехія, Канада
Регіональний лідер	Захід. Україна (70% усіх мігрантів)	Захід + значне зростання Центру та Сходу	Вся Україна
Тип міграції	Циркулярна, сезонна	Трудова, довгострокова, освітня	Вимушена (біженство)
Середня тривалість	~5 місяців	6–12 місяців	Постійна
Характер інтеграції	Слабка, тимчасова; повернення додому	Зростаюча: карти побиту, освіта	Глибока: родини, житло, школи за кордоном

Джерело: складено автором на основі [18, 19, 20, 21, 22, 23, 26]

Таблиця 2.4 наочно демонструє еволюцію від циркулярних сезонних виїздів, характерних для 2010–2013 рр., до глибокої постійної інтеграції у 2022–2026 рр. Кожен перехід між етапами був спричинений зовнішнім шоком: 2014 р. – анексія Криму і початок конфлікту на Донбасі; 2022 р. – повномасштабне вторгнення. Це свідчить про те, що стійка та масова трудова міграція з України є насамперед структурним явищем, пов'язаним зі стабільним зарплатним диференціалом та хронічною неефективністю вітчизняного ринку праці, яке у критичні моменти посилюється безпековими чинниками.

Особливо показовою є зміна регіонального лідерства у формуванні міграційних потоків: якщо у 2010–2013 рр. Захід України давав 70% усіх мігрантів, то у 2022–2026 рр. сьома хвиля охоплює всю країну без регіонального розмежування. Це ускладнює точкові заходи з утримання населення, оскільки потребує загальнонаціональних – а не регіонально диференційованих – рішень.

Таким чином, аналіз динаміки та структури трудової міграції з України у 2010–2025 рр. дозволяє сформулювати три узагальнювальних висновки, що слугуватимуть аналітичним підґрунтям для наступних підрозділів дослідження.

По-перше, трудова міграція з України не є монолітним явищем: протягом п'ятнадцяти років вона пройшла шлях від циркулярних виїздів до структурно стійкого відтоку населення. Провідними детермінантами еміграції залишалися і залишаються стійкий зарплатний диференціал між Україною та ЄС та хронічна нестабільність економічного й безпекового середовища.

По-друге, геополітичний перелом 2014 р. і особливо вторгнення 2022 р. сформували принципово новий тип мігранта: не сезонного заробітчанина із заходу України, а представника будь-якого регіону, що свідомо інтегрується у суспільство країни перебування і дедалі рідше повертається додому. Станом на лютий 2026 р. за кордоном перебуває понад 5,7 млн українців з офіційним тимчасовим захистом, що навіть без урахування осіб з іншим статусом формує найбільший міграційний відтік у новітній українській історії [26].

По-третє, трансформація тимчасової міграції у постійну несе системні фінансові наслідки для України, що докладніше аналізуються у підрозділах 2.2 та 2.3: скорочення бази прямого оподаткування, зростання навантаження на соціальні фонди та поступове звуження компенсаторного потенціалу грошових переказів.

2.2. Вплив трудової міграції на бюджетні надходження та роль грошових переказів у фінансовій системі України

Трудова міграція справляє двоїстий і суперечливий вплив на фінансову систему України: вона одночасно є і джерелом бюджетних втрат (через скорочення бази прямого оподаткування та відрахувань до соціальних фондів), і «компенсаторним механізмом» (через грошові перекази, що підтримують внутрішній споживчий попит і, відтак, надходження від непрямих податків).

Розуміння обох каналів впливу є необхідним для коректної оцінки чистого фіскального ефекту трудової міграції.

Аналіз охоплює чотири взаємопов'язані напрями: вплив на пряме оподаткування та соціальні фонди, кваліфікаційна структура мігрантів і феномен «відтоку мізків», динаміка та структура грошових переказів, а також зведена оцінка фіскального балансу.

1. Вплив трудової міграції на надходження від прямих податків та ЄСВ

Кожен офіційно зайнятий громадянин України є одночасно платником трьох обов'язкових платежів: податку на доходи фізичних осіб (ПДФО, ставка 18%), військового збору (5%), що разом формують основу доходів місцевих бюджетів, та Єдиного соціального внеску (22% від бази нарахування), що є головним джерелом фінансування Пенсійного фонду та фондів соціального страхування. Виїзд трудового мігранта за кордон означає одночасне «вилучення» усіх трьох платежів з України – навіть якщо мігрант сплачує аналогічні податки у країні перебування [29].

Масштаб цих втрат набуває особливої гостроти у поєднанні з даними щодо кваліфікаційного рівня мігрантів. Середній рівень освіти є прямо пропорційним доходу і, відповідно, розміру податкових відрахувань. Дослідження Федерального відомства з питань міграції та біженців Німеччини (BAMF) фіксує: 72% українських біженців у Німеччині мають вищу освіту – значно вищий показник порівняно з 33% серед населення України в цілому та 50% серед населення Німеччини [28]. Освітньо-кваліфікаційну структуру наведено на рисунку 2.6.

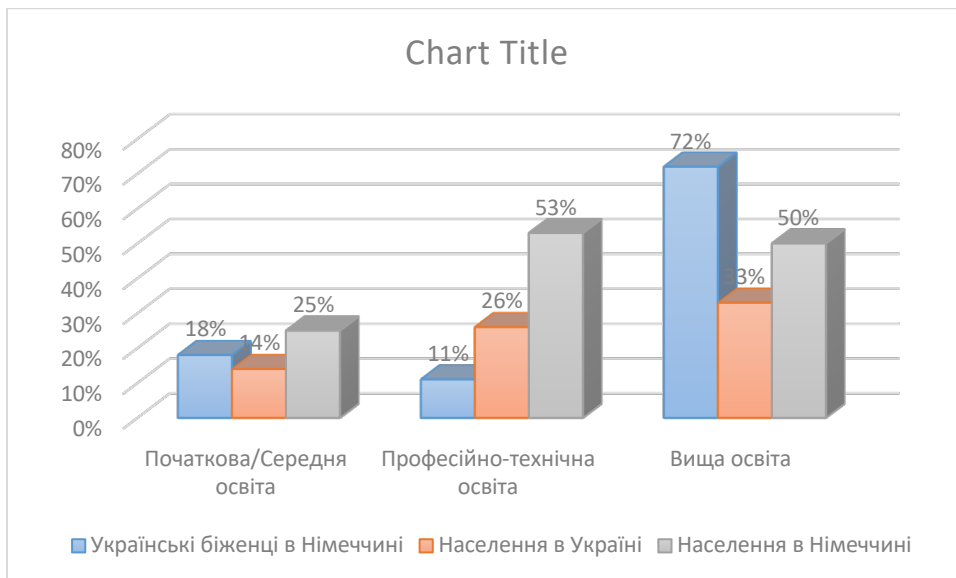

Рисунок 2.6 – Освітньо-кваліфікаційна структура українських біженців у Німеччині порівняно з населенням України та Німеччини, % осіб віком 20–70 років

Джерело: <https://www.bamf.de/SharedDocs/Anlagen/EN/Forschung/Kurzanalysen/kurzanalyse4-2022-ukr-gefluechtete.pdf> (дата звернення: 10.04.2026) [28]

Рисунок 2.6 виявляє вражаючий структурний дисбаланс: частка осіб із вищою освітою серед українських біженців у Німеччині (72%) удвічі перевищує загальноукраїнський показник (33%). Це означає, що Україна «експортує» насамперед найбільш освічену і продуктивну частину свого населення – саме ту, яка у нормальних умовах є генератором найбільших надходжень ПДФО та ЄСВ. Цей феномен – «відтік мізків» у фінансовому вимірі – становить чи не найнебезпечніший довгостроковий наслідок трудової міграції для бюджетної системи [29].

Практичним підтвердженням впливу масової міграції на ринок праці слугують дані щодо навантаження на одне вільне робоче місце, наведені в таблиці 2.5.

Таблиця 2.5 – Навантаження на одне вільне робоче місце в Україні, 2021–2023 рр.

Рік	Кількість безробітних, тис. осіб	Кількість вакансій, тис. осіб	Навантаження на 1 вільне робоче місце
2021	300,4	80,4	4
2022	278,5	30,7	9
2023	108,6	57,3	2

Джерело: складено автором на основі [27]

Дані таблиці 2.5 демонструють парадоксальну динаміку: показник навантаження на одне вакантне місце у 2022 р. різко зріс до 9 осіб на вакансію – тобто попит на роботу в країні зберігався, але пропозиція вакансій катастрофічно скоротилась (із 66,4 до 30,7 тис.) через масове закриття підприємств у зоні бойових дій. У 2023 р. ситуація нормалізувалась до 2 осіб на вакансію – але вже з іншої причини: безробітних стало значно менше, позаяк велика кількість працездатного населення емігрувала. Тобто ринок праці формально «стабілізувався» не за рахунок створення нових робочих місць, а за рахунок скорочення пропозиції праці [27]. Ця «псевдостабілізація» маскує системний дефіцит людського капіталу, що безпосередньо відображається на надходженнях до бюджету.

Найбільших прямих фіскальних втрат зазнають місцеві бюджети, які фінансуються переважно за рахунок ПДФО: скорочення кількості офіційно зайнятих платників означає недоотримання коштів на фінансування місцевої інфраструктури, освіти, медицини та соціального захисту. Паралельно загострюється криза пенсійної системи: мігранти, що працюють за кордоном, не здійснюють відрахувань ЄСВ в Україні, тоді як кількість пенсіонерів залишається незмінною або навіть зростає через демографічне старіння [29]. Держава змушена покривати цей дефіцит Пенсійного фонду за рахунок прямих дотацій із державного бюджету, що обмежує можливості фінансування розвиткових статей видатків.

Грошові перекази: структура, динаміка та фіскальна роль

Грошові перекази трудових мігрантів відіграють роль «автоматичного стабілізатора» для фіскальної системи України, виконуючи функцію часткової компенсації втрат від прямого оподаткування. Механізм цього впливу є

непрямим: перекази надходять у домогосподарства як приватні трансфери, фактично не оподатковуються ПДФО при отриманні, але перетворюються на споживчі витрати, що генерують надходження від ПДВ (20%) та акцизних зборів. Таким чином, кожна гривня, витрачена отримувачем переказів на внутрішньому ринку, опосередковано поповнює бюджет [30].

Динаміку ключових показників грошових переказів в Україну упродовж 2013–2025 рр. відображено в таблиці 2.6.

Таблиця 2.6 – Динаміка ключових показників грошових переказів в Україну, 2013–2025 рр. (млн дол. США)

Рік	2013	2015	2017	2019	2021	2022	2023	2025
Приватні перекази, млн дол.	8 537	6 959	9 264	11 921	14 019	12 621	11 292	7 881
у т.ч. чиста оплата праці, млн дол.	5 652	4 116	6 269	8 907	9 550	8 602	7 451	4 375
Неформальні канали, млн дол.	1 160	2 623	4 426	5 881	5 885	5 451	5 294	2 813
Перекази у % до ВВП	4,5	7,7	8,3	7,7	7,0	7,8	6,2	3,7

Джерело: складено автором на основі [31]. Примітка: виділено пікове значення 2021 р.

Аналіз таблиці 2.6 виявляє кілька принципово важливих закономірностей. По-перше, 2021 р. є піковим роком за обсягом приватних переказів – 14 019 млн дол. США, що становило 7,0% ВВП. По-друге, попри очікувану логіку «більше мігрантів – більше переказів», повномасштабне вторгнення 2022 р. не призвело до зростання переказів: навпаки, їхній обсяг знизився до 12 621 млн дол. Це пояснюється специфікою сьомої хвилі – мігранти цього потоку самі потребували фінансових ресурсів у перший рік адаптації за кордоном, а не відправляли кошти додому. По-третє, тенденція до скорочення стала стійкою: у 2025 р. обсяг переказів склав 7 881 млн дол. – майже вдвічі менше пікового значення [31].

Частка переказів у ВВП є показовим індикатором залежності економіки від зовнішніх трансфертів: у 2015–2020 рр. цей показник стабільно перебував у діапазоні 7,7–8,5%, що є надзвичайно високим за міжнародними стандартами і свідчить про структурну залежність платіжного балансу від трудової еміграції.

Скорочення до 3,7% у 2025 р. означає не лише зменшення абсолютного обсягу валютних надходжень, але й послаблення підтримки гривні та зниження компенсаторного ефекту щодо втрат від прямого оподаткування [31].

Важливою структурною зміною є трансформація каналів переказів. Частка неформальних каналів (через посередників, водіїв, знайомих) різко зросла після 2014 р. – з 1 160 млн дол. у 2013 р. до 5 885 млн у 2021 р. – і залишається значною. Проте упродовж 2022–2025 рр. спостерігається поступовий зворотний зсув у бік офіційних банківських та платіжних систем. Для фіскальної системи цей перехід має суттєве значення: кошти, що проходять через банківські рахунки, підвищують ліквідність банківської системи і дозволяють банкам купувати облігації внутрішньої державної позики (ОВДП), безпосередньо фінансуючи дефіцит державного бюджету [31].

Водночас необхідно зафіксувати обмеженість позитивного фіскального ефекту переказів. Переважна їхня частина спрямовується на поточне споживання – продовольство, комунальні послуги, медицину – і лише незначна частка на продуктивні інвестиції чи відкриття бізнесу. НБУ констатує: переважання споживчої моделі використання переказів суттєво обмежує їхній мультиплікаційний вплив на реальний сектор і гальмує утворення виробничого капіталу всередині країни [31]. Тобто грошові перекази підтримують поточну фіскальну стабільність, але не є драйвером структурного економічного розвитку.

Вплив трудової міграції на ВВП: ефект мультиплікатора та «недоотриманий ВВП»

Взаємозв'язок між трудовою міграцією та динамікою ВВП є неоднозначним і потребує розмежування короткострокового та довгострокового горизонтів аналізу. У короткостроковій перспективі грошові перекази підтримують рівень внутрішнього попиту, що особливо важливо в умовах скорочення реальних доходів та обмеженості бюджетних ресурсів. Витрати одержувачів переказів на товари і послуги запускають мультиплікативний ефект: додаткові ланцюжки виробництва і реалізації товарів генерують ПДВ, акцизи, ресурсні платежі – і цей ефект поширюється ланцюгом доданої вартості.

У довгостроковій перспективі, однак, трудова міграція формує феномен «недоотриманого ВВП». Додаткова вартість, яку кваліфікований мігрант міг би створювати в Україні як лікар, інженер, IT-фахівець чи підприємець, значно перевищує суму грошових переказів, які він надсилає додому. Різниця між «потенційним» і «реальним» ВВП є негативним внеском трудової міграції у довгострокове зростання [29; 30]. При цьому цей розрив зростає разом із кваліфікаційним рівнем емігрантів – а, як показано в підрозділі 2.2.1, структура сьомої хвилі є надзвичайно «освіченою»: 72% мають вищу освіту [28].

Окремого аналізу заслуговує і «голландська хвороба» в українському контексті. Великий обсяг валютних надходжень через перекази може чинити тиск на реальний обмінний курс гривні у бік зміцнення, що погіршує конкурентоспроможність вітчизняного експорту. В умовах 2022–2025 рр. цей ефект був пом'якшений значними валютними витратами на оборонні потреби та імпорту, але у перспективі повоєнного відновлення він може проявитись із більшою силою. Крім того, перекази стимулюють попит при обмеженій виробничій пропозиції в реальному секторі, що живить споживчу інфляцію і послаблює реальну купівельну спроможність гривні [37].

Для систематизації проаналізованих механізмів впливу трудової міграції на фіскальну систему України складено зведену матрицю, що відображає об'єкти впливу, типологію ефектів, їхні наслідки для бюджету і економіки (таблиця 2.7).

Аналіз таблиці 2.7 підтверджує визначальну тезу підрозділу: фіскальний вплив трудової міграції є комплексним і суперечливим. Прямі бюджетні втрати (скорочення ПДФО, військового збору та ЄСВ) є системними і накопичуються з кожним роком за умов збереження масштабу еміграції. Компенсаторний механізм (ПДВ та акцизи через перекази) є реальним, але частковим і поступово слабшає через переорієнтацію мігрантів на споживання у країнах перебування. Стратегічна втрата людського капіталу – найбільш небезпечний ефект, який не піддається прямому монетарному вимірюванню, але визначатиме потенціал ВВП та бюджетних надходжень на десятиліття вперед.

Таблиця 2.7 – Зведена фіскальна матриця впливу трудової міграції на бюджетну систему України

Об'єкт впливу	Тип впливу	Механізм	Наслідок для бюджету та економіки
ПДФО та військовий збір	Бюджетний (прямий)	Скорочення кількості офіційно зайнятих платників податків	Дефіцит місцевих бюджетів; недофінансування громад і соціальних послуг
ПДВ та акцизи	Бюджетний (непрямий)	Перекази витрачаються на товари і послуги в Україні – виникає податкова база	Часткова компенсація втрат від прямих податків; залежить від обсягів переказів
Єдиний соціальний внесок (ЄСВ)	Небюджетний (соціальні фонди)	Мігранти не сплачують ЄСВ в Україні	Структурний дефіцит Пенсійного фонду; вимушені дотації з держбюджету
Валютний ринок і ЗВР	Макроекономічний	Приплив валюти через офіційні та неформальні канали	Підтримка курсу гривні, стабілізація платіжного балансу; зниження тиску на ЗВР НБУ
Споживчий попит і ВВП	Макроекономічний	Перекази стимулюють торгівлю, будівництво та сферу послуг	Зростання ВВП через мультиплікатор споживання; проінфляційний ефект за обмеженої пропозиції
Людський капітал	Стратегічний	Держава інвестує в освіту та медицину, але дивіденди отримують країни-реципієнти	"Експорт освіти": 72% українських біженців у Німеччині мають вищу освіту; гальмування інноваційного розвитку

Джерело: складено автором на основі [27, 28, 29, 30, 31, 37]

Підсумовуючи, фіскальний баланс трудової міграції в Україні зміщується у бік чистих втрат з 2025 по 2026 рр. Поглиблення демографічної кризи та трансформація тимчасової міграції у постійну – через виїзд цілих родин – призводить до того, що компенсаторний ефект грошових переказів поступово вичерпується: переведені кошти дедалі менше повертаються в Україну у вигляді споживчих витрат, що знижує і надходження від непрямих податків. Це підтверджує: стратегічним пріоритетом повоєнного відновлення має бути збереження і повернення людського капіталу, а не консервація моделі «експорту робочої сили» як джерела фіскальних компенсацій.

2.3. Соціально-економічні виклики для ринку праці України в умовах трудової міграції

Трудова міграція є водночас наслідком структурних проблем вітчизняного ринку праці і самостійним чинником їхнього поглиблення. Масова еміграція кваліфікованих фахівців у поєднанні з демографічними втратами воєнного часу формує комплекс взаємопов'язаних соціально-економічних викликів, що загрожують не лише поточній стабільності ринку праці, але й довгостроковому потенціалу ВВП та повоєнному відновленню країни. Для системного розуміння цих викликів необхідно проаналізувати кожен з наслідків окремо, а відтак оцінити їхню сукупну дію.

Виклики розглядаються у шести вимірах: дефіцит кваліфікованої робочої сили і кадровий голод; демографічна криза та її зв'язок із трудовою міграцією; brain drain і brain waste; негативні ефекти переказів на ринок праці; зарплатна інфляція і тінізація зайнятості; зведений аналіз.

Дефіцит кваліфікованої робочої сили і кадровий голод

Дефіцит кваліфікованих кадрів є першим і найбільш безпосередньо відчутним наслідком масової трудової міграції для українського ринку праці. Внаслідок поєднання двох потоків – зовнішньої еміграції та мобілізації чоловіків призовного віку – ринок праці України за оцінками НБУ скоротився більш ніж на чверть осіб працездатного віку (15–70 років) порівняно з 2021 р. [41]. Станом на кінець жовтня 2024 р. дефіцит робочої сили становив близько 30% від довоєнного рівня зайнятості.

Відповідно до оцінки економіста Олега Пендзина (Економічний дискусійний клуб), для повноцінного відновлення економічного потенціалу країни необхідно створити понад 5 млн нових робочих місць – цифра, що практично збігається з чисельністю українців, які перебувають за кордоном [40]. Ця відповідність є символічним, але математично чітким підтвердженням масштабу кадрового дефіциту: саме ті люди, яких не вистачає, уже фізично присутні – але в іншій країні. Міністерство економіки України, у свою чергу,

прогнозує збереження дефіциту у розмірі 4,5 млн осіб протягом наступних 10 років після завершення активної фази збройного конфлікту [40].

Реакцією ринку праці на кадровий голод стало стрімке зростання кількості вакансій та конкуренція між роботодавцями за обмежений кадровий ресурс. На початку вересня 2024 р. кількість активних вакансій на платформі work.ua перевищила 120 тис. – рекордний показник за весь час ведення обліку [41]. Станом на кінець 2024 р. загальна кількість вакансій на ринку становила 105–110 тис., що в умовах хронічного дефіциту пропозиції праці свідчить про суттєву структурну незбалансованість. Показовим є і те, що 88% підприємств у 2024 р. підвищували зарплату – не в якості заходу мотивації, а як вимушену відповідь на дефіцит пропозиції праці [41].

Галузева структура дефіциту є нерівномірною. Державна служба зайнятості фіксує, що найгостріша нестача кадрів спостерігається у сфері транспорту, переробній промисловості та будівництві [39; 40]. Ці галузі є базовими для повоєнного відновлення фізичної інфраструктури, що робить кадровий дефіцит не лише поточною економічною проблемою, але й стратегічною загрозою для реконструкції країни. Критичним є також дефіцит у медичній сфері та освіті – галузях, де відтік кадрів безпосередньо знижує якість публічних послуг і формує додаткові стимули до еміграції для тих, хто ще залишається.

Важливо підкреслити структурну особливість кадрового дефіциту, яка відрізняє його від звичайного циклічного безробіття: він є не загальним, а специфічним – тобто стосується саме кваліфікованих фахівців певних профілів. Людина без спеціальної підготовки може, у принципі, заповнити вакансію різноробочого, але вона не може замінити лікаря, інженера чи педагога. Саме тому дефіцит кваліфікованих кадрів є структурно стійким явищем, що не вирішується через короткострокові заходи активної зайнятості.

Демографічна криза як системний наслідок трудової та вимушеної міграції

Демографічна криза в Україні набула критичних масштабів унаслідок поєднання трьох одночасних процесів: масової зовнішньої еміграції, значних воєнних втрат і різкого зниження народжуваності. Остання офіційна загальнонаціональна перепис населення відбулась у 2001 р., коли чисельність населення становила 48,5 млн осіб. Упродовж 2001–2021 рр. населення скоротилось до орієнтовних 37,6 млн. Після початку повномасштабного вторгнення 24 лютого 2022 р. демографічна ситуація погіршилась безпрецедентно: станом на травень 2023 р. фактична чисельність присутнього населення в Україні, за оцінкою Українського інституту майбутнього, становила лише близько 29 млн осіб [33].

Рисунок 2.7 відображає масштаб демографічних зрушень: із 37,6 млн осіб, що перебували в Україні на початок 2022 р., 20,7 млн виїхали за кордон після початку повномасштабного вторгнення. Зворотний потік – 12,1 млн осіб – є меншим за потік виїзду більш ніж на 8,6 млн, тобто ці люди досі не повернулись [32].

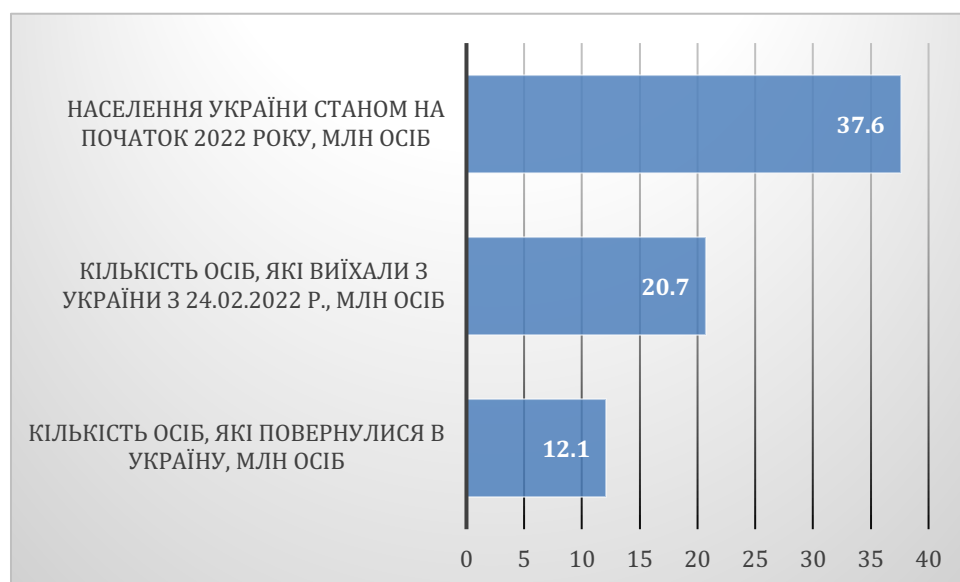

Рисунок 2.7 – Кількість населення України до і після початку повномасштабного вторгнення, млн осіб

Джерело: <https://espreso.tv/poyasnuemo-demografichna-kriza-v-ukraini-milyoni-bizhentsiv-voenni-vtrati-ta-yak-pokrashchiti-situatsiyu> [32]

Окремого аналізу заслуговує питання, чому люди не повертаються. Дані МОМ (Раунд 16, квітень 2024 р.) засвідчують, що 82% ВПО, які перебувають за межами попереднього місця проживання, називають провідною причиною саме погіршення безпекової ситуації – тобто безпосередньо пов'язують своє переміщення із загрозою фізичному виживанню [38]. Лише 5% вказують на брак доступного житла, і тільки 4% – на відсутність можливості заробляти. Розподіл причин відображено на рисунку 2.8.

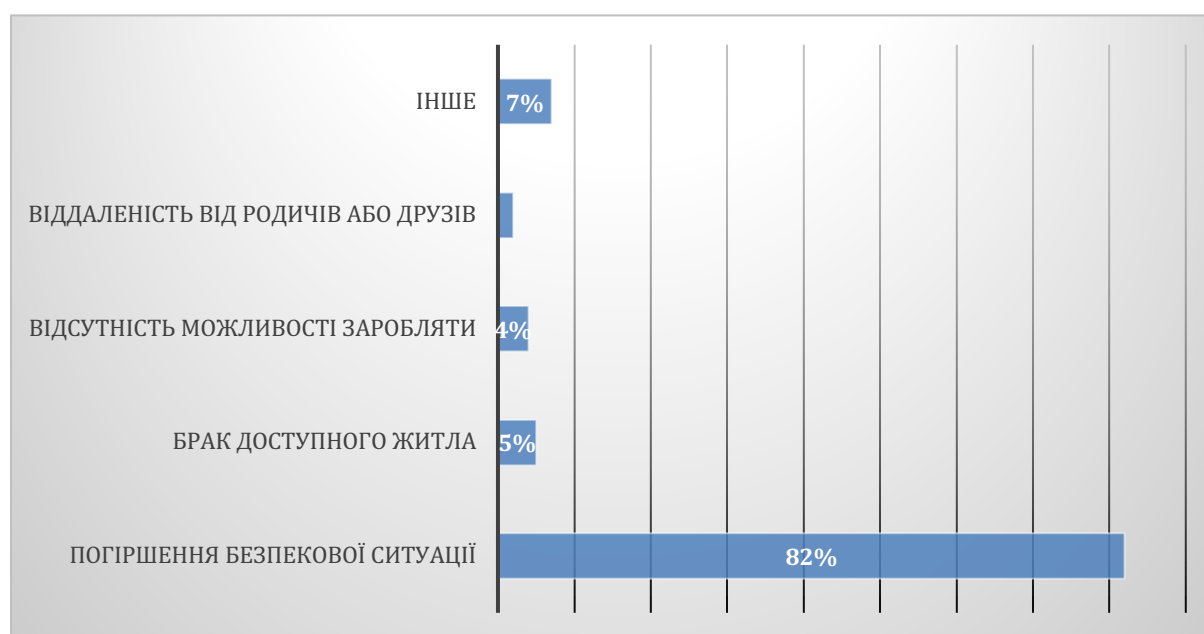

Рисунок 2.8 – Основні причини виїзду ВПО з попереднього місця перебування, % (квітень 2024 р.)

Джерело:

https://dtm.iom.int/sites/g/files/tmzbd11461/files/reports/IOM_UKR_GPS_Internal%20Displacement%20Report_Round%2016_UA_June%202024.pdf [38]

Рисунок 2.8 є принципово важливим для розуміння природи міграційних рішень: переважна більшість переміщень має безпековий, а не економічний характер. Це означає, що традиційні економічні інструменти утримання населення – підвищення зарплат, розвиток ринку праці, програми підтримки зайнятості – самі по собі є недостатніми для зупинення міграційного відтоку за умов продовження збройного конфлікту. Лише 4% мігрантів назвали відсутність заробітку провідним чинником, що підкреслює: без вирішення безпекової ситуації будь-які економічні стимули матимуть обмежений ефект.

Демографічна структура населення, що залишилось в Україні, є вкрай несприятливою: за оцінками, лише третина з ~29 млн осіб є економічно активними, тоді як пенсіонери, особи з інвалідністю та ВПО, що не можуть знайти роботу, формують домінуючу частку [33]. Крім того, виїзд жінок репродуктивного віку разом із дітьми призводить до різкого падіння народжуваності – що посилює вже наявну тенденцію до природного скорочення населення, яка спостерігалась в Україні ще до 2022 р. Таким чином, трудова та вимушена міграція прискорює демографічну кризу, яка мала місце і за відсутності збройного конфлікту, переводячи її з поступової у стрімку.

«Відтік мізків» (brain drain): динаміка та галузеві прояви

«Відтік мізків» (brain drain) – масова еміграція висококваліфікованих фахівців – завдає, мабуть, найглибшої стратегічної шкоди з-поміж усіх наслідків трудової міграції, оскільки руйнує саму основу довгострокового економічного розвитку: людський капітал. Кількість українських науковців скоротилась на 80% порівняно з 1991 р. [14], що є рекордним показником навіть серед постсоціалістичних країн і свідчить про системну деградацію наукового і технологічного потенціалу протягом трьох десятиліть.

Глобальний індекс відтоку мізків фіксує стабільну присутність України у верхній частині рейтингу: у 2024 р. Україна посідає 7-ме місце з індексом 8,4 бала [34]. Дані наведено в таблиці 2.8.

Порівняльний аналіз таблиці 2.8 із даними попередніх років (де Україна у 2023 р. посідала 3-тє місце з індексом 8,9) показує відносне покращення позиції, але ця динаміка не відображає реального покращення ситуації з відтоком фахівців. По-перше, зниження позиції є частковим і відносним: Україна залишається у першій десятці. По-друге, зменшення індексу може бути пов'язане зі змінами у методології обчислення або з тим, що частина мігрантів уже офіційно змінила резидентство і тому не відноситься до «відтоку», а обліковується як постійна еміграція [34]. По-третє, показник 8,4 усе одно є вищим за довоєнний рівень і свідчить про збереження системної проблеми.

Таблиця 2.8 – Глобальний рейтинг країн за індексом відтоку мізків у 2024 р. (топ-10)

Місце у світі	Країна	Індекс відтоку мізків 2024
1	Самоа	10,0
2	Палестина	9,4
3	Ямайка	9,2
4	Сальвадор	8,9
5	Еритрея	8,7
6	Сомалі	8,6
7	Україна	8,4
8	Албанія	8,3
9	Мікронезія	8,1
10	Судан	8,0

Джерело: складено автором на основі [34]

Галузевий вимір brain drain є нерівномірним: найгостріше він проявляється у системі охорони здоров'я (хірурги, анестезіологи, педіатри), освіті (вчителі, особливо у прифронтових районах), ІТ-секторі та наукових установах. Особливо критичним є відтік із медичної сфери, де і до повномасштабного вторгнення спостерігалось хронічне недофінансування і кадровий дефіцит, а після 2022 р. ситуація стала катастрофічною. Саме тому Міністерство охорони здоров'я та Міністерство освіти є секторами, де фіскальні втрати від еміграції мають найбільш прямий і відчутний наслідок для якості публічних послуг.

Деформація професійної структури: феномен «знецінення мізків» (brain waste)

Поряд із явищем «відтоку мізків» в Україні набуває поширення явище, що у науковій літературі позначається терміном brain waste – «знецінення» або «деградація» мізків. Воно якісно відрізняється від brain drain: якщо «відтік» описує ситуацію, коли фахівець переносить свій потенціал в іншу країну і реалізує його там, то «знецінення» характеризує ситуацію, коли фахівець після еміграції змушений виконувати роботу, що не відповідає його кваліфікації, – будівельника, прибиральника, доглядача, кур'єра.

На думку Н. Швіндіної та співавторів, brain waste є особливо руйнівним викликом для України саме тому, що він поєднує в собі втрати одночасно для двох сторін: Україна позбавляється кваліфікованого фахівця і витрачених на його підготовку бюджетних ресурсів, тоді як сам фахівець не реалізує свій потенціал – і отже, не генерує ту додану вартість, заради якої і відбулася його еміграція [36]. Це призводить до парадоксу: людський капітал перетворюється на «рутинну» робочу силу для розвинених країн, тоді як Україна страждає від нестачі саме тих фахівців, які зараз виконують некваліфіковану роботу за кордоном [61].

Механізм виникнення brain waste в умовах 2022–2025 рр. є стандартним для вимушеної міграції: невизнання іноземних дипломів у країні перебування, мовний бар'єр, що унеможлиблює проходження необхідних підтвердних іспитів, та жорсткі ліцензійні вимоги для медичних, педагогічних та інженерних спеціальностей у ЄС [36]. Особливо вразливою групою є студентська молодь, яка переїхала на навчання за кордоном, але з різних причин залишилась на низькокваліфікованих позиціях – фактично анулюючи як власні інвестиції в освіту, так і державні витрати на підготовку.

Довгострокові наслідки brain waste є не менш руйнівними, ніж наслідки brain drain. Навички і компетенції, що не використовуються, поступово деградують: лікар, який кілька років працює доглядачем, поступово втрачає клінічні навички; інженер, зайнятий у будівництві, – технічну кваліфікацію. При гіпотетичному поверненні таких осіб в Україну вони потребуватимуть значних ресурсів на ресоціалізацію та відновлення кваліфікаційного рівня, що є додатковим навантаженням на систему освіти та ринок праці.

Зворотній вплив грошових переказів на ринок праці та інфляцію

Грошові перекази трудових мігрантів, поряд із безумовним позитивним ефектом для платіжного балансу і споживчого попиту, мають і ряд негативних структурних наслідків для ринку праці та загальної макроекономічної рівноваги, що заслуговують окремого розгляду.

Перший негативний ефект – зниження стимулів до активної зайнятості серед одержувачів переказів. Домогосподарства, що отримують регулярні перекази від родичів-мігрантів, мають нижчу внутрішню норму прийняття пропонувананих вакансій: вони можуть дозволити собі відмовлятися від нецікавої або малооплачуваної роботи, очікуючи кращих умов. Це скорочує ефективну пропозицію праці навіть серед осіб, що формально не вважаються безробітними.

Другим ефектом є проінфляційний вплив переказів. Надходження іноземної валюти та її конвертація у гривню збільшують грошову масу в обігу. При обмеженій виробничій пропозиції – а в умовах триваючого збройного конфлікту завантаженість виробничих потужностей є нижчою за потенційну – зростання платоспроможного попиту трансформується не у зростання обсягів виробництва, а у зростання цін. НБУ фіксує: традиційні монетарні інструменти стримування інфляції – насамперед, облікова ставка – є менш ефективними у ситуації, де основним джерелом інфляції є не надлишок ліквідності, а структурний шок на боці пропозиції праці [31].

Третій ефект – «голландська хвороба» у спрощеній формі: масовий приплив іноземної валюти через перекази тисне на курс гривні у бік зміцнення, що знижує цінову конкурентоспроможність українського експорту. В умовах бюджетного дефіциту та залежності від зовнішнього фінансування зміцнення гривні є контрпродуктивним явищем, що ускладнює і заробіток валютної виручки для обслуговування боргів, і підтримку зовнішньоторговельного балансу.

Географічна структура переказів у 2024 р. наведена в таблиці 2.9 і відображає ключових країн-донорів.

Аналіз таблиці 2.9 виявляє безпосередній зв'язок між масштабом української діаспори в конкретній країні та обсягом переказів із неї. Польща є абсолютним лідером (2 565 млн дол. за три квартали 2024 р.) – що прямо кореспондує з найбільшою чисельністю українців у цій країні. США займають другу позицію (837 млн дол.), а далі йдуть Велика Британія, Чехія та Німеччина – країни з найбільшою кількістю українців з тимчасовим захистом або дозволами

на роботу [35]. Ця кореляція підтверджує, що обсяг переказів є функцією від чисельності та рівня зайнятості мігрантів у конкретній країні, а не від рівня їхньої прив'язаності до України.

Таблиця 2.9 – Грошові перекази в Україну у 2024 р. за основними країнами-донорами (млн дол. США)

№	Країна	I кв.	II кв.	III кв.	За рік (3 кв.), млн дол.
	Надходження (усього)	2 459	2 406	2 354	7 219
1	Польща	851	861	853	2 565
2	США	272	284	281	837
3	(Інші країни)	280	251	234	765
4	Велика Британія	214	223	226	663
5	Чехія	194	182	176	552
6	Німеччина	155	156	159	470
7	Ізраїль	135	99	84	318
8	Італія	85	81	78	244
9	Кіпр	65	69	67	201
10	Нідерланди	30	30	28	88
11	Греція	26	27	26	79
12	ОАЕ	21	22	21	64
13	Сінгапур	22	21	20	63
14	Литва	28	14	15	57
15	Канада	18	19	19	56
16	Іспанія	18	19	17	54
17	Швейцарія	16	17	18	51
18	Туреччина	13	13	14	40
19	Португалія	10	11	11	32
20	Норвегія	5	6	6	17
21	Британські Віргінські острови	1	1	1	3

Джерело: складено автором на основі [35]

Важливою є і тенденція до зниження переказів: загальне надходження за три квартали 2024 р. (7 219 млн дол.) свідчить про річний показник, що буде суттєво нижчим навіть за знижений рівень 2023 р. (11 367 млн дол.) [35]. Це підтверджує раніше виявлену закономірність: зменшення переказів є наслідком

структурного переходу мігрантів до постійного проживання за кордоном, а не кон'юнктурним явищем.

Зарплатна інфляція, мінізація зайнятості та замкнене коло міграції

Дефіцит кваліфікованої робочої сили безпосередньо запускає механізм зарплатного інфляційного тиску – чи не найвиразнішого прояву впливу трудової міграції на ринок праці. В умовах, коли попит на кваліфікованих фахівців стрімко перевищує пропозицію, роботодавці змушені підвищувати заробітні плати для утримання і залучення персоналу – навіть у тих секторах, де продуктивність праці не зростає. У 2024 р. 88% українських підприємств підвищували заробітну плату [41], що є рекордним показником. Це не відображення зростаючого добробуту, а структурна вимушена реакція на дефіцит кадрів.

Зростання витрат на оплату праці без відповідного зростання продуктивності переноситься на ціни продукції і послуг – що породжує інфляційну спіраль «зарплата → ціни → зарплата». Аналітики Мінфіну фіксують, що цей механізм є одним із ключових драйверів споживчої інфляції у 2025–2026 рр. [37]. При цьому НБУ має обмежені можливості для нейтралізації цього процесу монетарними методами: облікова ставка може стримати попит на кредити, але не здатна усунути структурний дефіцит пропозиції праці – а саме він є справжнім джерелом зарплатної інфляції.

Паралельно з кадровим дефіцитом відбувається поширення тіньової зайнятості, яке є ще одним неочевидним наслідком трудової міграції. Частина потенційних мігрантів вдається до неофіційного працевлаштування свідомо: вони прагнуть уникнути офіційних відносин із роботодавцем, щоб у будь-який момент безперешкодно звільнитись і виїхати за кордон при появі відповідної вакансії. Тіньова зайнятість виключає цих осіб з бази сплати ПДФО та ЄСВ – посилюючи фіскальні втрати, що вже є значними через зовнішню еміграцію [30].

Сукупним результатом описаних процесів є замкнене коло, яке самовідтворюється. Дефіцит кадрів → зростання зарплат → інфляція → зниження реальної купівельної спроможності → зростання стимулів до еміграції

→ подальший дефіцит кадрів. Цей цикл є надто складним для зупинення стандартними інструментами економічної політики, оскільки вимагає одночасного вирішення безпекової проблеми (зупинення виїзду) і структурних реформ ринку праці (підвищення привабливості зайнятості в Україні).

Для систематизації розглянутих викликів складено зведену аналітичну матрицю, що пов'язує кожен виклик із ключовими кількісними індикаторами та механізмом його впливу на ринок праці й ВВП (таблиця 2.10).

Таблиця 2.10 – Зведена матриця соціально-економічних викликів для ринку праці України в умовах трудової міграції

Виклик	Ключові індикатори	Механізм і наслідки для ринку праці та ВВП
Дефіцит кваліфікованої робочої сили	Ринок праці –30% (НБУ); потреба у 5 млн+ робочих місць (Пендзин); дефіцит 4,5 млн осіб на 10 р. (Мінекономіки)	Попит перевищує пропозицію кваліфікованих кадрів → зростання зарплат без підвищення продуктивності → зарплатна інфляція; гальмування відновлення
Демографічна криза	37,6 млн (2022) → ~29 млн факт. (2023); 20,7 млн виїхали, лише 12,1 млн повернулись	Скорочення економічно активного населення; зростання навантаження на пенсіонерів; падіння народжуваності; загроза повоєнному відновленню
Відтік мізків (brain drain)	Індекс 8,4 (7-ме місце, 2024); –80% науковців з 1991 р.	Втрата носіїв людського капіталу; зниження інноваційного потенціалу; скорочення ПДФО і ЄСВ; уповільнення довгострокового зростання ВВП
Деформація (brain waste)	72% українських біженців у Нім. – фахівці з вищою освітою (BAMF); зайняті у некваліфікованих секторах	Деградація набутих навичок; держава понесла витрати на освіту – дивіденди отримує інша країна; при поверненні потрібна ресоціалізація
Зарплатна інфляція та тінізація	88% компаній підвищували зарплату (2024); тіньовий сектор зайнятості зростає	Інфляційна спіраль «зарплата → ціни»; ухилення від офіційної зайнятості перед виїздом; скорочення бази ПДФО та ЄСВ; ускладнення монетарної політики НБУ
Послаблення грошових переказів	Перекази: –44% від піку (14 019 млн → 7 881 млн, 2021–2025)	Зниження компенсаторного ефекту ПДВ; скорочення підтримки гривні; зменшення внутрішнього споживчого попиту

Джерело: складено автором на основі [14, 29, 30, 32, 33, 34, 35, 37, 38, 40, 41]

Аналіз таблиці 2.10 виявляє системний характер взаємозв'язків між окремими викликами: кожен із них є одночасно наслідком попереднього і причиною наступного. Демографічна криза поглиблює кадровий дефіцит;

кадровий дефіцит запускає зарплатну інфляцію; інфляція підсилює стимули до еміграції; brain drain і brain waste посилюють дефіцит кваліфікованих фахівців; послаблення переказів знижує компенсаторний бюджетний ефект. У підсумку ці процеси формують систему позитивного зворотного зв'язку – само-відтворювальний цикл, що без активного зовнішнього втручання лише поглиблюється.

Таким чином, соціально-економічні виклики для ринку праці України в умовах трудової міграції є структурними, взаємопов'язаними і такими, що не піддаються вирішенню фрагментарними заходами. Ключова загроза полягає не лише у фізичному скороченні кількості зайнятих – хоча й воно само по собі є критичним, – а у глибинній деградації якості людського капіталу через явища brain drain і brain waste. Коли кваліфіковані фахівці або залишають країну назавсім, або втрачають свої навички на некваліфікованих посадах за кордоном, Україна стикається із стратегічним розривом між майбутніми потребами повоєнного відновлення і реальним кваліфікаційним профілем доступної робочої сили.

Зважаючи на те, що 82% ВПО називають безпекову ситуацію провідною причиною вимушеного переміщення [37], а не економічні чинники, стратегія подолання кадрової кризи не може бути виключно економічною. Вона вимагає передусім досягнення безпекової стабільності як необхідної передумови, на тлі якої лише тоді набуватимуть ефективності заходи з утримання і повернення населення – розвиток ринку праці, підвищення зарплат у публічному секторі, визнання закордонних кваліфікацій, програми реінтеграції.

Висновки до розділу 2

У другому розділі проведено аналіз динаміки та структури трудової міграції з України у 2010–2025 рр., оцінено її вплив на бюджетні надходження і виявлено комплекс соціально-економічних викликів для ринку праці.

Встановлено, що трудова міграція пройшла три якісно відмінних етапи. Перший (2010–2013) – переважно циркулярний, із домінуванням Росії (43,2%

мігрантів) та сезонним характером виїздів. Другий (2014–2021) – «польський бум», каталізований геополітичним переломом 2014 р. та безвізовим режимом 2017 р.: Польща перетворилась на головний напрям, міграція набула довгострокового і освітнього характеру. Третій (2022 – донині) – вимушена масова міграція, де гуманітарний та трудовий компоненти нерозривно поєднані. Станом на лютий 2026 р. тимчасовий захист за кордоном мають понад 5,7 млн українців – рекордний показник в новітній історії країни. Принциповою рисою третього етапу є поступова трансформація тимчасової міграції у постійну: мігранти облаштовуються за кордоном на довгостроковій основі, що звужує «вікно можливостей» для репатріаційної політики.

Фіскальний вплив трудової міграції носить двоїстий і асиметричний за горизонтом характер. Прямі бюджетні втрати – скорочення частки ПДФО у доходах бюджету з 10,6% у 2021 р. до 7,7% у 2024 р., дефіцит ЄСВ та зростання дотацій Пенсійного фонду – є системними і накопичуються щороку. Компенсаторний ефект грошових переказів реальний, але поступово слабшає: їхній обсяг скоротився з пікових 14 019 млн дол. у 2021 р. до 7 881 млн дол. у 2025 р. (–44%), що відображає структурний перехід мігрантів до споживання у країнах перебування. Водночас частка неподаткових доходів зросла до рекордних 54,9% у 2024 р., що свідчить про вимушену залежність бюджету від разових і нестійких джерел.

Аналіз соціально-економічних викликів виявив само-відтворювальний цикл: дефіцит кваліфікованих кадрів (ринок праці скоротився більш ніж на 30% від довоєнного рівня) – зарплатна інфляція (88% підприємств підвищували зарплату у 2024 р.) – зростання цін – підвищення стимулів до еміграції – подальше скорочення пропозиції праці. Явище brain drain підтверджується рейтингом: Україна займає 7-ме місце у світі за індексом відтоку мізків (8,4 бала у 2024 р.). Поряд із цим 72% українських біженців у Німеччині мають вищу освіту, проте значна їхня частина зайнята на некваліфікованих посадах – класичний прояв brain waste, що знецінює як власні інвестиції особи в освіту, так і бюджетні витрати держави на її підготовку. Демографічна криза поглиблює

дисбаланс: фактична чисельність присутнього населення скоротилась із 37,6 млн у 2022 р. до близько 29 млн у 2023 р.

Ключовий висновок розділу: подолання кадрової та фіскальної кризи не може будуватись виключно на економічних інструментах. За даними МОМ, 82% внутрішньо переміщених осіб називають провідною причиною невиїзду саме безпекову ситуацію – а не відсутність роботи чи доходу. Це означає, що без досягнення безпекової стабільності будь-які програми утримання і повернення населення матимуть лише частковий ефект. Стратегічні напрями подолання цих ризиків розглядаються у третьому розділі роботи.

РОЗДІЛ 3

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МАКРОЕКОНОМІЧНОЇ СТАБІЛЬНОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ

3.1. Макроекономічні наслідки трудової міграції: вплив на зайнятість, ВВП, інфляцію та валютний курс

Трудова міграція є одним із визначальних чинників макроекономічної динаміки України в умовах повномасштабного збройного вторгнення. Вона здійснює одночасний і суперечливий вплив на кілька ключових агрегатів: внутрішній ринок праці, динаміку ВВП, інфляційні процеси та стан валютного ринку. Розуміння цього впливу потребує як аналізу кількісних показників вітчизняної економіки, так і зіставлення з досвідом країн-реципієнтів, де присутність українських мігрантів стала відчутним макроекономічним фактором.

Реальний ВВП України у 2022 р. скоротився на 28,8% – найглибше падіння в сучасній вітчизняній економічній історії та найбільше серед усіх країн Центральної та Східної Європи того року [41]. Руйнування виробничої та критичної інфраструктури, масова мобілізація і вимушена еміграція, зниження внутрішнього попиту, а також блокування ключових аграрних і промислових потужностей на окупованих або прифронтових територіях – усі ці чинники одночасно посилювали одне одного, формуючи синергетичний шок. У 2023 р. відбулося помірне відновлення – зростання на 5,3%, у 2024 р. – на 3,4% [41]. Попри позитивну динаміку, досягнутий темп приросту є суттєво нижчим від довоєнного рівня і не компенсує накопиченого відставання.

Трудова міграція вплинула на ВВП двома каналами. По-перше, виїзд мільйонів осіб призвів до скорочення пропозиції праці та потенційного обсягу виробництва, погіршивши структурний компонент ВВП. По-друге, грошові перекази мігрантів підтримали споживчий попит, запобігаючи більш глибокому

падінню реального ВВП через механізм споживчого мультиплікатора. Кількісну оцінку цього взаємозв'язку здійснено у межах економетричної моделі, що розглядається далі в цьому підрозділі.

Інфляція є особливо чутливим макроекономічним індикатором впливу трудової міграції. Динаміку індексу споживчих цін в Україні за 2021–2024 рр. наведено в таблиці 3.1.

Таблиця 3.1 – Індекс споживчих цін в Україні за 2021–2024 рр., %

Місяць	2021	2022	2023	2024
Січень	101,3	101,3	100,8	100,4
Лютий	101,0	101,6	100,7	100,3
Березень	101,7	104,5	101,5	100,5
Квітень	100,7	103,1	100,2	100,2
Травень	101,3	102,7	100,5	100,6
Червень	100,2	103,1	100,8	102,2
Липень	100,1	100,7	99,4	100,0
Серпень	99,8	101,1	98,6	100,6
Вересень	101,2	101,9	100,5	101,5
Жовтень	100,9	102,5	100,8	101,8
Листопад	100,8	100,7	100,5	101,9
Грудень	100,6	100,7	100,7	101,4
За рік	110,0	126,6	105,1	112,0

Джерело: складено автором на основі [43]

Таблиця 3.1 відображає якісно різні режими інфляційної динаміки. У 2021 р. сукупна річна інфляція становила 10,0% – помірний рівень, зумовлений насамперед зростанням цін на енергоносії. Різкий стрибок до 126,6% у 2022 р. став наслідком одночасного руйнування виробничо-логістичних ланцюгів, підвищення цін на продовольство, різкого стрибка обмінного курсу і монетарного тиску від фінансування воєнних витрат [43]. У 2023 р. завдяки жорсткій монетарній політиці НБУ – насамперед підвищенню облікової ставки – інфляція сповільнилась до 105,1%. Однак у 2024 р. зафіксовано повторне прискорення до 112,0%, яке прямо пов'язане з дефіцитом кадрів та вимушеним

зростанням заробітних плат підприємствами: це класичний прояв «зарплатної інфляції», породженої трудовою міграцією [31].

Рівень заробітних плат є провідним кількісним індикатором, що відображає привабливість трудової діяльності в Україні порівняно з країнами-реципієнтами. Динаміку мінімальної заробітної плати та прожиткового мінімуму за 2021–2025 рр. наведено в таблицях 3.2 та 3.3.

Таблиця 3.2 – Мінімальна заробітна плата в Україні у 2021–2025 рр.

Рік	Мінімальна зарплата (грн/міс.)	Мінімальна зарплата (грн/год.)	Мінімальна зарплата (EUR)
2021	6 000	36,11	~185
2022	6 500	39,26	~170
2023	6 700	40,46	~165
2024	7 100	42,60	~168
2025	8 000	48,00	~173

Джерело: складено автором на основі [44]

Таблиця 3.3 – Прожитковий мінімум в Україні у 2021–2025 рр., грн

Рік	Прожитковий мінімум (грн)
2021	2 393
2022	2 508
2023	2 589
2024	2 920
2025	2 920

Джерело: складено автором на основі [46]

Упродовж 2021–2025 рр. мінімальна заробітна плата зросла з 6 000 до 8 000 грн, або на 33,3%. Попри номінальне зростання, реальна купівельна спроможність цього показника після врахування інфляції 2022–2024 рр. залишилась практично незмінною або навіть знизилась. У перерахунку на євро станом на 2025 р. мінімальна зарплата складає 173 євро – найнижчий показник серед усіх країн-кандидатів на вступ до ЄС [12]. Прожитковий мінімум у 2024–

2025 рр. на рівні 2 920 грн (~70 євро) є недостатнім для покриття базових потреб навіть за умов нижчих внутрішніх цін.

Для порівняння, мінімальна зарплата у провідних країнах ЄС за 2024 р. становить: Люксембург – 2 704 євро, Німеччина – 1 560 євро, Франція – 1 353 євро, Іспанія – 1 134 євро, Польща – 756 євро, Чехія – 745 євро [45]. Таким чином, мінімальна зарплата в Україні є в 4–16 разів нижчою від відповідних показників країн-реципієнтів. Ця диспропорція є головним матеріальним стимулом трудової еміграції і підтверджує висновки неокласичної теорії міграції Шьястада [10].

Масштабний приплив українських мігрантів і біженців після 2022 р. суттєво позначився на ринках праці країн ЄС [57]. Польща є найяскравішим прикладом позитивного впливу: ще у 2014–2018 рр. приплив українських трудових мігрантів сприяв так званому «польському диву», забезпечивши 11-відсоткове зростання ВВП [53]. У 2023 р. зайнятість і споживання українців додали до польського ВВП 1 відсотковий пункт, а 80% українців у Польщі станом на 2024 р. повністю самозабезпечуються з власного заробітку [47; 58]. Рівень їхнього працевлаштування становить 65% – найвищий серед усіх приймаючих країн ЄС. Ситуація в Чехії виявилась неоднозначнішою. Дані макроекономічних показників за 2021–2023 рр. наведено в таблиці 3.4.

Таблиця 3.4 – Макроекономічні показники Чеської Республіки у 2021–2023 рр.

Показник	2021	2022	2023
Реальне зростання ВВП, %	3,5	2,3	1,1
Інфляція, %	3,8	16,5	9,5
Фіскальний баланс, % ВВП	–5,9	–4,9	–4,7
Держборг, % ВВП	42,0	42,2	44,0
Поточний рахунок, % ВВП	–0,8	–5,6	–2,8
Безробіття, %	2,9	2,5	2,7

Джерело: складено автором на основі [48]

Таблиця 3.4 демонструє, що приплив українців водночас підтримав ринок праці і призвів до інфляційного стрибка до 16,5% у 2022 р. Рівень безробіття залишився в межах 2,7–2,9%, тоді як без додаткової робочої сили він міг би

знизитись нижче за 2,5%, породжуючи критичний дефіцит кадрів [49]. Загальна оцінка: приплив українців допоміг Чехії уникнути більш глибокої кадрової кризи, однак водночас підвищив тиск на ціни та соціальну інфраструктуру [60].

Статистику щодо Федеративної Республіки Німеччина, де станом на початок 2026 р. зареєстровано 1,33 млн українців, наведено в таблиці 3.5.

Таблиця 3.5 – Макроекономічні показники Федеративної Республіки Німеччина у 2021–2023 рр.

Показник	2021	2022	2023
ВВП у поточних цінах, млрд євро	3 618	3 877	4 121
Зміна реального ВВП, %	3,2	1,8	–0,3
Інфляція, %	3,21	6,2	4,7
Баланс держбюджету, млрд євро	–129,7	–96,9	–87,4
Держборг, % ВВП	68,99	66,08	64,28
Безробіття, %	5,7	5,3	5,7

Джерело: складено автором на основі [52]

Дані таблиці 3.5 свідчать про загальну стійкість німецької економіки попри значний приплив біженців: незначне скорочення реального ВВП у 2023 р. (–0,3%) пояснюється передусім глобальними факторами – дорогою енергетикою та сповільненням зовнішнього попиту. Рівень зайнятості серед українців становить 37,5% [50; 51], що є нижчим, ніж у Польщі, через мовний бар'єр, складніші вимоги до визнання кваліфікацій та вищу тривалість адміністративних процедур.

Для кількісної оцінки взаємозв'язку між трудовою міграцією та формуванням податкових надходжень у дослідженні побудовано економетричну регресійну модель. Мета моделювання – оцінити вплив трудової міграції, опосередкованої через грошові перекази, на податкові надходження зведеного бюджету України та перевірити статистичну значущість цього впливу. Аналізований період – 2006–2025 рр. ($n = 20$ спостережень).

Визначено залежну та незалежні змінні: Y – податкові надходження зведеного бюджету (млн дол.); X_1 – номінальний ВВП (млн дол.); X_2 – грошові

перекази мігрантів (млн дол.); X_3 – темп інфляції (%); X_4 – рівень безробіття (%); X_5 – офіційний курс гривні до долара США.

Сформульовано чотири дослідницькі гіпотези: H_0 – трудова міграція не впливає на податкові надходження; H_1 – трудова міграція впливає на податкові надходження; H_2 – грошові перекази мігрантів позитивно впливають на податкові надходження; H_3 – номінальний ВВП позитивно впливає на податкові надходження.

Первісна (повна) специфікація моделі має вигляд:

$$\text{Tax} = \beta_0 + \beta_1 \text{GDP} + \beta_2 \text{Remittances} + \beta_3 \text{Inflation} + \beta_4 \text{Unemployment} + \beta_5 \text{ExchangeRate},$$

де Tax – податкові надходження (млн дол.), GDP – номінальний ВВП (млн дол.), Remittances – грошові перекази мігрантів (млн дол.), Inflation – темп інфляції (%), Unemployment – рівень безробіття (%), ExchangeRate – курс грн/дол.

Вихідні дані для побудови моделі наведено в таблиці 3.6.

Таблиця 3.6 – Вихідні дані для побудови економетричної моделі, 2006–2025 рр.

Рік	ВВП, млн дол.	Перекази, млн дол.	Інфл., %	Безроб., %	Курс грн/дол	Подат. надх., млн дол.
2006	107 753	3 102	11,6	7,4	5,05	18 110,92
2007	142 719	4 922	16,6	6,9	5,05	22 843,05
2008	179 992	6 177	22,3	6,9	7,70	22 193,61
2009	117 228	5 370	12,3	9,6	7,98	21 989,50
2010	136 419	5 862	9,1	8,8	7,96	23 947,68
2011	163 160	7 019	4,6	8,6	7,98	32 201,38
2012	175 781	7 526	–0,2	8,1	7,99	38 937,55
2013	183 310	8 537	0,5	7,7	7,99	35 351,93
2014	131 805	6 489	24,9	9,7	7,99	35 066,12
2015	90 615	6 959	43,3	9,5	15,76	25 978,27
2016	93 270	7 535	12,4	9,7	24,38	20 667,74
2017	112 154	9 287	13,7	9,9	27,20	23 057,12
2018	130 832	11 111	9,8	9,1	28,56	26 394,10
2019	153 781	11 921	4,1	8,6	27,81	28 758,58
2020	155 582	11 980	5,0	9,9	24,11	35 301,35

Рік	ВВП, млн дол.	Перекази, млн дол.	Інфл., %	Безроб., %	Курс грн/дол	Подат. надх., млн дол.
2021	199 770	14 019	10,0	10,3	28,19	39 272,47
2022	161 990	12 621	26,6	18,5	27,27	34 498,14
2023	181 220	11 367	5,1	17,4	36,56	32 919,70
2024	190 740	9 440	12,0	14,3	37,86	43 507,39
2025	211 539	7 881	8,0	17,7	42,22	47 745,59

Джерело: складено автором на основі [16, 41, 42, 43, 44, 45]

Перед побудовою регресії виконано кореляційний аналіз, результати якого наведено в таблиці 3.7.

Таблиця 3.7 – Кореляційна матриця показників економетричної моделі

Показник	ВВП	Перекази	Інфл.	Безроб.	Курс	Подат.надх.
Номін. ВВП	1					
Перекази	0,421	1				
Інфляція	-0,444	-0,187	1			
Безробіття	0,407	0,464	0,070	1		
Курс грн/дол	0,363	0,701	-0,113	0,757	1	
Подат. надходж.	0,787	0,483	-0,263	0,566	0,514	1

Джерело: розраховано автором

Кореляційний аналіз виявляє ряд структурних особливостей системи. Найтісніший зв'язок із податковими надходженнями демонструє номінальний ВВП – коефіцієнт кореляції 0,787, що відповідає сильному прямому зв'язку. Грошові перекази характеризуються помірним позитивним зв'язком із бюджетом (0,483): вони підтримують надходження через механізм непрямого оподаткування споживчих витрат, але не є домінуючим фактором. Принципово важливим є висока кореляція між переказами та курсом гривні до долара (0,701): приплив іноземної валюти від мігрантів суттєво впливає на стабільність обмінного курсу, а через нього – і на реальне вираження ВВП та бюджетних надходжень. Слабкий від'ємний зв'язок інфляції з переказами (-0,187) свідчить, що перекази не є прямим генератором інфляційного тиску, оскільки валютний приплив певною мірою стабілізує внутрішні ціни.

Водночас висока кореляція між переказами і курсом (0,701), а також між безробіттям і курсом (0,757), вказує на потенційну мультиколінеарність між

факторами, що необхідно враховувати при інтерпретації регресійних коефіцієнтів. Результати повної п'ятифакторної моделі наведено в таблиці 3.8.

Таблиця 3.8 – Результати оцінювання повної п'ятифакторної регресійної моделі

Фактор	Коефіцієнт β	Стандартна похибка	P-value	Висновок
Вільний член (β_0)	-722,94	7 174,45	0,921	Незначущий
Номін. ВВП (β_1)	0,156	0,045	0,004	✓ Значущий ($p < 0,05$)
Грошові перекази (β_2)	0,160	0,613	0,798	Незначущий (мультиколін.)
Інфляція (β_3)	31,76	142,22	0,827	Незначущий
Безробіття (β_4)	463,30	586,23	0,443	Незначущий
Курс грн/дол (β_5)	56,84	193,65	0,773	Незначущий
Multiple R	0,836			Сильний зв'язок між змінними
R ² (R Square)	0,699			69,9% змін податків пояснено моделлю
Adjusted R ²	0,592			Скориговане на к-ть факторів
F-статистика	6,514		Sig. F = 0,0025	Моделю статистично значуща
DW (Дарбін-Ватсон)	1,21			Слабка позит. автокореляція (норма для макроряду)

Джерело: розраховано автором у MS Excel. Джерела вхідних даних: [16, 41, 42, 43, 44, 45]

Аналіз таблиці 3.8 дозволяє зробити такі висновки. Коефіцієнт детермінації $R^2 = 0,699$ означає, що модель пояснює 69,9% варіації в динаміці податкових надходжень. Значення $F = 6,514$ при $\text{Significance } F = 0,0025$ підтверджує статистичну значущість моделі в цілому на рівні довіри 95%. Із шести коефіцієнтів статистично значущим виявився лише номінальний ВВП ($\beta_1 = 0,156$, $p = 0,004$): зростання ВВП на 1 млн дол. супроводжується збільшенням податкових надходжень на 156 тис. дол. Незначущість переказів ($p = 0,798$) зумовлена мультиколінеарністю – курс гривні та ВВП частково «поглинають» інформацію, яку несуть перекази. Критерій Дарбіна-Ватсона $DW = 1,21$ свідчить про слабку позитивну автокореляцію залишків, що є характерним і допустимим для макроекономічних часових рядів.

Для усунення мультиколінеарності та підвищення ефективності оцінок зі специфікації виключено статистично незначущі чинники (інфляцію, безробіття, валютний курс) та побудовано оптимізовану двофакторну модель:

$$\text{Tax} = \beta_0 + \beta_1 \text{GDP} + \beta_2 \text{Remittances}.$$

Результати оптимізованої моделі наведено в таблиці 3.9.

Таблиця 3.9 – Результати оцінювання оптимізованої двофакторної регресійної моделі

Фактор	Коефіцієнт β	Стандартна похибка	P-value	Висновок
Вільний член (β_0)	1 105,57	5 396,55	0,840	Незначущий
Номін. ВВП (β_1)	0,165	0,037	0,0003	✓ Статистично значущий
Грошові перекази (β_2)	0,521	0,448	0,261	Позит. вплив підтверджено економічно; незначущий формально через мультиколін.
Multiple R	0,804			Сильний зв'язок
R ² (R Square)	0,647			64,7% змін пояснено
Adjusted R ²	0,605			Покращення vs. 5-факторна (0,592)
F-статистика	15,557		Sig. F = 0,00014	Надійність значно зросла
SS Residual	457 816 733			Для розрахунку DW
DW (Дарбін-Ватсон)	1,328			Покращення vs. 5-факторна (1,21); авт. відсутня

Джерело: розраховано автором у MS Excel

Таблиця 3.9 демонструє суттєве покращення якості моделі за всіма ключовими критеріями. По-перше, Significance F знизився з 0,0025 до 0,00014 – модель стала більш надійною. По-друге, Adjusted R² зріс із 0,592 до 0,605: незважаючи на скорочення кількості факторів, модель краще описує реальність. По-третє, p-value для переказів зменшився з 0,798 до 0,261 – статистично незначущий, але зміна свідчить: виключення зашумлюючих факторів наблизило оцінку впливу переказів до справжнього рівня.

Остаточна специфікація набула вигляду:

$$\text{Tax} = 1\,105,57 + 0,165 \cdot \text{GDP} + 0,521 \cdot \text{Remittances}. \quad (3.1)$$

Економічний зміст коефіцієнтів такий. Коефіцієнт $\beta_1 = 0,165$ ($p = 0,0003$) означає: при зростанні номінального ВВП на 1 млн дол. податкові надходження збільшуються на 165 тис. дол. – це статистично значущий і надійно підтверджений результат. Коефіцієнт $\beta_2 = 0,521$ означає: при зростанні переказів на 1 млн дол. податкові надходження зростають на 521 тис. дол. Цей вплив реалізується опосередковано: родини мігрантів витрачають отримані кошти на споживання в Україні, що генерує надходження від ПДВ та акцизів. Таким чином, трудова міграція «повертає» до бюджету понад 50 центів з кожного надісланого долара через систему непрямого оподаткування.

Критерій Дарбіна-Ватсона для оптимізованої моделі становить $DW = 1,328$, що розраховане за формулою:

$$DW = \Sigma(e_t - e_{t-1})^2 / \Sigma e_t^2 = 608\,206\,061 / 457\,816\,733 = 1,328, \quad (3.2)$$

де $\Sigma(e_t - e_{t-1})^2$ – сума квадратів різниць послідовних залишків, $\Sigma e_t^2 = SS$ Residual (з таблиці ANOVA). Порівняно з п'ятифакторною моделлю ($DW = 1,21$) значення покращилось, суттєвої автокореляції не спостерігається. Таблицю залишків наведено в таблиці 3.10.

Таблиця 3.10 – Залишки оптимізованої двофакторної регресійної моделі (2006–2025 pp.)

Спост.	Факт. Тах, млн дол.	Розрах. Тах, млн дол.	Залишок, млн дол.	Стандарт. залишок
1	18 110,92	20 511,13	–2 400,21	–0,489
2	22 843,05	27 231,92	–4 388,87	–0,894
3	22 193,61	34 039,31	–11 845,70	–2,413
4	21 989,50	23 256,73	–1 267,22	–0,258
5	23 947,68	26 681,39	–2 733,72	–0,557
6	32 201,38	31 698,92	502,46	0,102
7	38 937,55	34 046,70	4 890,85	0,996
8	35 351,93	35 816,31	–464,38	–0,095
9	35 066,12	26 246,20	8 819,92	1,797
10	25 978,27	19 690,59	6 287,68	1,281

Спост.	Факт. Тах, млн дол.	Розрах. Тах, млн дол.	Залишок, млн дол.	Стандарт. залишок
11	20 667,74	20 428,93	238,80	0,049
12	23 057,12	24 459,19	-1 402,06	-0,286
13	26 394,10	28 492,93	-2 098,83	-0,428
14	28 758,58	32 703,67	-3 945,09	-0,804
15	35 301,35	33 031,74	2 269,61	0,462
16	39 272,47	41 389,14	-2 116,67	-0,431
17	34 498,14	34 423,56	74,59	0,015
18	32 919,70	36 945,26	-4 025,56	-0,820
19	43 507,39	37 513,32	5 994,06	1,221
20	47 745,59	40 135,27	7 610,32	1,550

Джерело: розраховано автором

Аналіз стандартизованих залишків (таблиця 3.10) показує, що їхні значення переважно перебувають у межах $\pm 2,0$ (за загальноприйнятим критерієм нормальності). Найбільший стандартизований залишок спостерігається у 2008 р. (-2,413), що є очікуваним: фінансова криза 2008–2009 рр. стала екзогенним шоком, який модель структурно не могла передбачити. Це свідчить про адекватність специфікації і відсутність систематичних відхилень.

Для верифікації нормальності розподілу залишків побудовано Probability Output (таблиця 3.11) та Normal Probability Plot (рисунок 3.1).

Таблиця 3.11 – Таблиця перцентилів (Probability Output) – верифікація нормальності розподілу

Перцентиль	Податкові надходження, млн дол.
2,5	18 110,92
7,5	20 667,74
12,5	21 989,50
17,5	22 193,61
22,5	22 843,05
27,5	23 057,12
32,5	23 947,68
37,5	25 978,27
42,5	26 394,10
47,5	28 758,58

Перцентиль	Податкові надходження, млн дол.
52,5	32 201,38
57,5	32 919,70
62,5	34 498,14
67,5	35 066,12
72,5	35 301,35
77,5	35 351,93
82,5	38 937,55
87,5	39 272,47
92,5	43 507,39
97,5	47 745,59

Джерело: розраховано автором

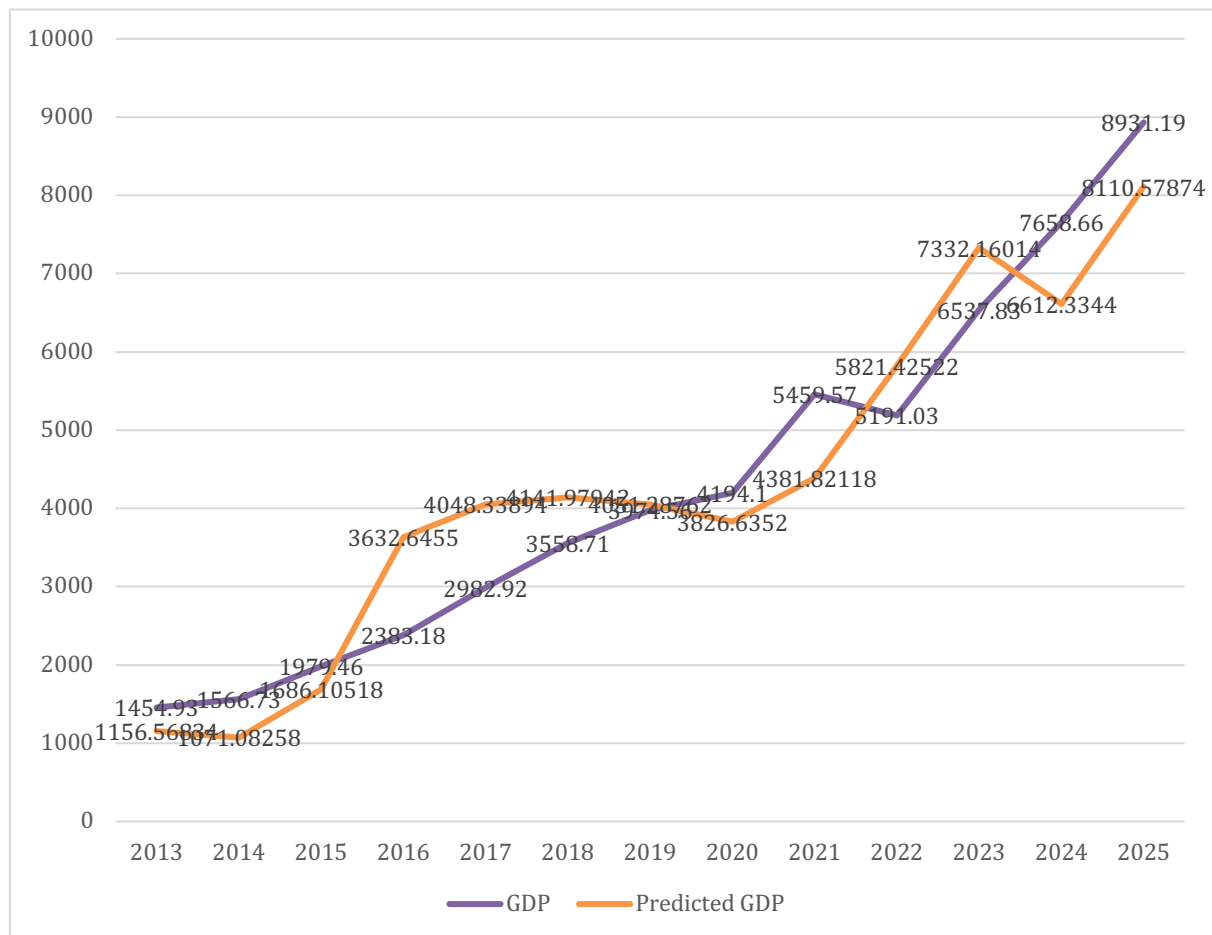

Рисунок 3.1 – Графік нормальної імовірності розподілу залишків моделі (Normal Probability Plot)

Джерело: побудовано автором у MS Excel

Таблиця 3.11 підтверджує відсутність аномальних викидів: дані зростають плавно від мінімального значення 18 110,92 млн дол. (2,5-й перцентиль) до

максимального 47 745,59 млн дол. (97,5-й перцентиль). Рисунок 3.1 наочно демонструє: спостережувані значення розміщені вздовж теоретичної прямої нормального розподілу, що підтверджує правомірність застосованого регресійного аналізу. На підставі побудованих моделей та кореляційного аналізу здійснено перевірку дослідницьких гіпотез (таблиця 3.12).

Таблиця 3.12 – Результати перевірки гіпотез економетричної моделі

Гіп.	Зміст	Обґрунтування	Результат
H0	Міграція впливає не на податки	Significance F = 0,00014 < 0,05: модель значуща, H0 відхиляється	✗ Відхилено
H1	Міграція впливає на податки	Перекази мають позитивний коефіцієнт ($\beta_2 = 0,521$) та кореляцію 0,483 із бюджетом	✓ Підтверджена
H2	Перекази позитивно впливають на податки	$\beta_2 = 0,521 > 0$; $p = 0,261$ (незначущий формально через мультиколін.); кореляція 0,483 підтверджує зв'язок	✓ Підтверджена економічно
H3	ВВП позитивно впливає на податки	$\beta_1 = 0,165$; $p = 0,0003 < 0,05$: зростання ВВП на 1 млн дол. генерує 165 тис. дол. надходжень	✓ Підтверджена

Джерело: складено автором за результатами власних розрахунків

Результати перевірки гіпотез (таблиця 3.12) свідчать про таке. Нульова гіпотеза H0 відхиляється – Significance F = 0,00014 < 0,05, що підтверджує статистичну значущість моделі як цілісної системи. Гіпотезу H1 підтверджено: трудова міграція через механізм грошових переказів впливає на формування податкових надходжень; цей вплив є реальним і вимірним, хоча й реалізується опосередковано. Гіпотезу H2 підтверджено економічно – $\beta_2 = 0,521 > 0$, кореляція 0,483 – проте статистична незначущість коефіцієнта зумовлена мультиколінеарністю між переказами і ВВП, а не відсутністю самого зв'язку. Гіпотезу H3 підтверджено з найвищим рівнем статистичної надійності: $\beta_1 = 0,165$, $p = 0,0003$.

Таким чином, за результатами економетричного дослідження можна впевнено стверджувати: трудова міграція є не ізольованим демографічним явищем, а органічним компонентом господарського кругообігу України. Грошові перекази мігрантів формують фіскальну підтримку через непряме

оподаткування, забезпечуючи 521 тис. дол. додаткових надходжень на кожен мільйон доларів переказів. Водночас зростання ВВП, що частково «живиться» споживчим попитом, стимульованим переказами, генерує ще 165 тис. дол. на кожен мільйон доларів приросту. Ці два канали є взаємопов'язаними, а їхня сукупна дія утворює подвійний фінансовий ефект трудової міграції.

Водночас необхідно зафіксувати принципове застереження: з 2021 р. обсяги грошових переказів стійко скорочуються (з 14 019 до 7 881 млн дол. у 2025 р. [16]), що означає поступове ослаблення обох каналів фінансового впливу.

3.2. Ризики для фінансової системи та фінансової стійкості держави в умовах масштабної міграції

Масова трудова міграція генерує для фінансової системи та фінансової стійкості держави-донора комплекс взаємопов'язаних ризиків, які охоплюють бюджетну, пенсійну, банківську, валютну та демографічну сфери. Ці ризики мають різну природу, горизонт реалізації та ступінь оборотності. Одні проявляються вже в короткостроковій перспективі – через скорочення надходжень від ПДФО та ЄСВ, інші формуються поступово – через деградацію людського капіталу, дефіцит пенсійного фонду та зміну структури бюджетних доходів.

Масштаб явища підтверджується актуальними даними. Станом на червень 2025 р. кількість внутрішньо переміщених осіб (ВПО) в Україні становила 4,6 млн, тоді як за кордоном перебували приблизно 6,9 млн українських мігрантів. За даними Eurostat, статус тимчасового захисту в Європі мали понад 4,8 млн громадян України станом на травень 2025 р. [54; 55]. Причини, що спонукають населення залишати населені пункти і не повертатись, є комплексними. Результати опитування органів місцевого самоврядування (ОМС), проведеного ІРД НАН України у квітні–травні 2025 р., наведено на рисунку 3.2 [55].

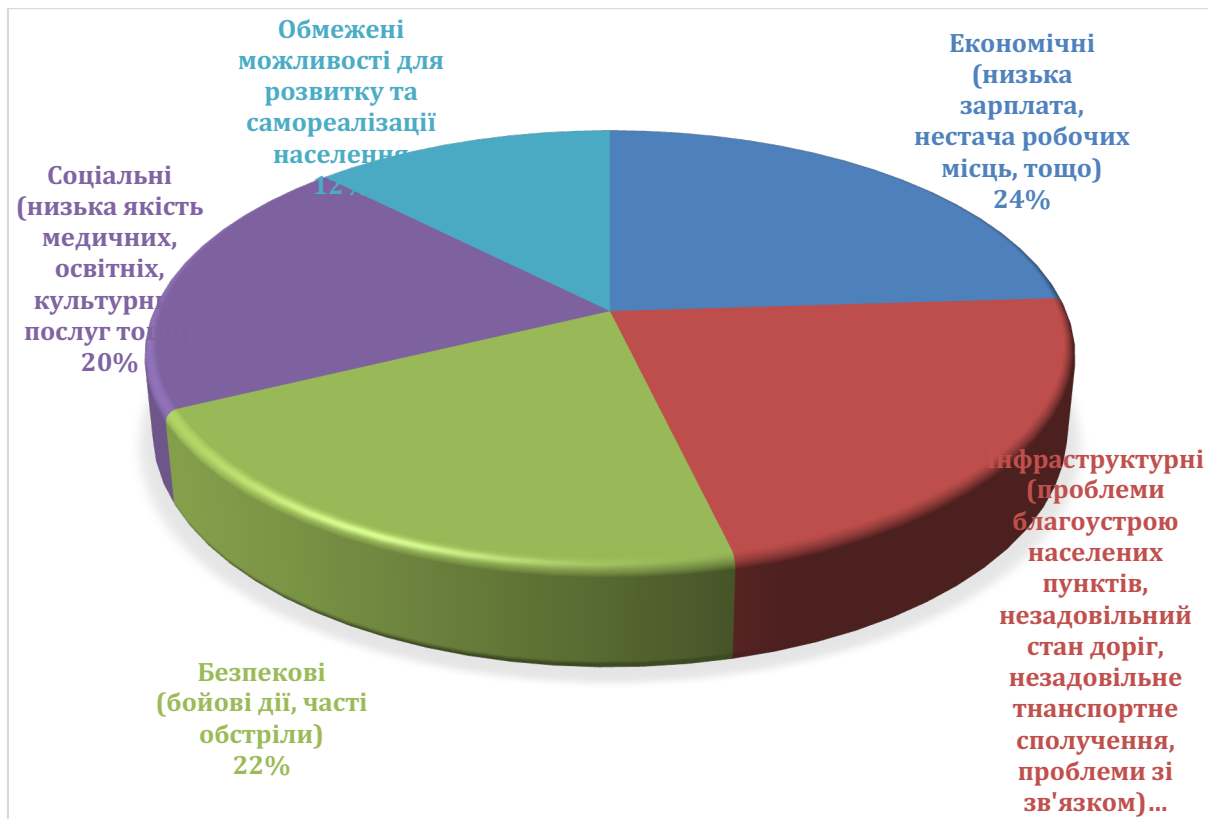

Рисунок 3.2 – Причини еміграції населення з громад України: результати опитування ОМС, квітень–травень 2025 р., %

Джерело: <https://ird.gov.ua/irdp/p20250033.pdf> [55]

Рисунок 3.2 розкриває важливу структурну характеристику: хоча безпековий чинник (22%) є суттєвим, він поступається економічним причинам (24%) – низьким зарплатам і нестачі робочих місць. Ще 20% – соціальні причини (низька якість медичних, освітніх та культурних послуг). Ця структура підтверджує, що лише припинення збройного конфлікту саме по собі не зупинить міграцію: для повернення населення необхідне одночасне усунення економічних та інфраструктурних бар'єрів. Відтік населення, у свою чергу, безпосередньо деградує соціально-економічну резильєнтність громад і підриває місцеві бюджети.

Фіскально-фінансові ризики трудової міграції можна систематизувати за п'ятьма основними типами: фіскальним, демографічним, валютним, структурним та стратегічним. Зведену характеристику кожного типу наведено в таблиці 3.13.

Таблиця 3.13 – Фіскально-фінансові ризики трудової міграції для України

Тип ризику	Об'єкт впливу	Механізм прояву	Можливі наслідки
Фіскальний	Державний бюджет	Втрата податкових резидентів (ПДФО, ЄСВ)	Зростання бюджетного дефіциту; недофінансування публічних послуг
Демографічний	Соціальні фонди	Старіння населення, скорочення кількості платників ЄСВ	Структурна криза пенсійного забезпечення; зростання трансфертів з бюджету до ПФУ
Валютний	Золотовалютні резерви	Обслуговування українських банківських карток за кордоном; поступовий відтік депозитів	Девальваційний тиск на гривню; скорочення депозитної бази банків
Структурний	Ринок праці	Дефіцит кваліфікованих кадрів; зростання заробітних плат без підвищення продуктивності	Гальмування повоєнного відновлення; зарплатна інфляція; тінізація зайнятості
Стратегічний	Людський капітал	Трансформація тимчасової міграції у постійну; brain drain	Довгострокова деградація потенційного ВВП; знецінення державних інвестицій в освіту

Джерело: складено автором на основі [29, 30, 31, 40, 55]

Аналіз таблиці 3.13 виявляє ключову особливість: фіскальний та демографічний ризики взаємно підсилюють один одного, формуючи замкнений негативний цикл. Скорочення бази ПДФО зменшує доходи місцевих бюджетів, а дефіцит ЄСВ поглиблює дефіцит Пенсійного фонду України, що вимагає дотацій із державного бюджету і звужує можливості фінансування розвиткових статей видатків. Структурний ризик – дефіцит кваліфікованих кадрів – гальмує відновлення і генерує зарплатну інфляцію, яка, у свою чергу, ускладнює монетарну стабілізацію.

Валютний ризик має двоїстий характер: з одного боку, обслуговування українських банківських карток за кордоном створює відтік валюти, а з іншого – поступовий перехід мігрантів на іноземні необанки скорочує депозитну базу вітчизняних банків та ускладнює їхнє кредитування реальної економіки. За оцінками НБУ, стратегічний ризик – трансформація тимчасової міграції у постійну – є найбільш небезпечним у довгостроковій перспективі, оскільки він

практично незворотній при відсутності цілеспрямованої державної політики [30].

Для оцінки реального фіскального впливу трудової міграції необхідно проаналізувати динаміку структури доходів зведеного бюджету України упродовж 2021–2025 рр. (таблиця 3.14). Саме ця структура відображає, які джерела доходів зростають, а які скорочуються під впливом демографічних змін і поведінки платників.

Таблиця 3.14 – Динаміка ключових податків у доходах бюджету України, 2021–2025 рр., % від загального обсягу доходів

Податок / Група доходів	2021	01.2023	01.2024	01.2025	09.2025	Тенденція
ПДФО	10,6	8,3	7,7	10,4	13,0	↓ 2023–2024, ↑ відновлення 2025
Податок на прибуток підприємств	11,4	6,5	5,4	1,7	1,3	↓ Сталий спад, особливо 2025
ПДВ з імпорту	12,0	14,2	13,7	14,9	14,1	↔ Стабільна висока частка
ПДВ з вітчизняних товарів	3,2	3,4	2,3	1,7	1,6	↓ Стійке зниження
Акцизи (виробл.) + Акцизи (ввезені)	10,4	5,7	6,3	6,8	4,9	↓ Спад 2025 через зміну структури споживання
Рентні платежі	6,2	12,0	8,0	8,6	8,6	↑ Стрибок 2023, стабілізація
Прямі податки (ПДФО + прибуток)	22,0	14,8	13,1	12,1	14,3	↓ Суттєве падіння, часткове відновл. 2025
Непрямі податки (ПДВ + акцизи)	25,6	23,3	22,3	23,4	20,6	↔ Стабільне ядро системи, легке зниження
Неподаткові доходи	45,1	46,8	54,9	47,2	44,8	↑ Пік 2024, ↓ зниження 2025

Джерело: складено автором на основі [56]

Таблиця 3.14 відображає кілька принципово важливих тенденцій. Перша – скорочення частки прямих податків: якщо у 2021 р. ПДФО та податок на прибуток разом становили 22,0% доходів бюджету, то на початок 2025 р. – лише 12,1%, хоча до вересня 2025 р. відбулось часткове відновлення до 14,3%. Зниження ПДФО з 10,6% до 7,7% у 2023–2024 рр. безпосередньо відображає виїзд платників податків за кордон та мобілізацію частини робочої сили.

Особливо критичним є падіння частки податку на прибуток підприємств – з 11,4% до 1,3% у 2025 р., що свідчить про загальне погіршення умов ведення бізнесу та масштабне використання пільг воєнного часу.

Друга тенденція – стабільність імпортного ПДВ (13,7–14,9%), що підтверджує імпортно-орієнтований характер внутрішнього споживання. Водночас внутрішній ПДВ скоротився з 3,2% до 1,6% – показник, що відображає послаблення вітчизняного виробництва та адміністративні проблеми в ланцюгах доданої вартості. Третя тенденція – рекордне зростання неподаткових доходів у 2024 р. до 54,9%, що свідчить про активне залучення разових джерел та доходів від державної власності для покриття бюджетного дефіциту. Зниження цього показника до 44,8% у 2025 р. і одночасне відновлення ПДФО вказують на поступову нормалізацію податкової бази.

У підсумку, за 2021–2025 рр. бюджетна система України пройшла шлях від класичної податково-центричної моделі (2021 р.) через пікову залежність від неподаткових джерел (2024 р.) до поступового відновлення податкових надходжень (2025 р.). Трудова міграція відіграє у цій трансформації структурну роль: вона скорочує базу прямих податків і опосередковано знижує внутрішній ПДВ через зменшення споживачів усередині країни.

Водночас необхідно зафіксувати і зворотній бік явища: присутність українських мігрантів у країнах ЄС формує для них відчутний економічний ефект, що слугує додатковим аргументом на користь активної репатріаційної політики. До жовтня 2023 р. 1,87 млн українців підписали трудові контракти в різних країнах Європи, а 72% серед них мають вищу освіту [53, 54]. 85% цих осіб працювали і до міграції, тобто їхня зайнятість за кордоном – це не реалізація прихованого потенціалу, а перенесення вже сформованого людського капіталу з України до ЄС.

Особливо показовим є досвід Польщі. Польща отримала 2 млрд євро від ЄС на забезпечення українських біженців і витратила 1,1 млрд євро безпосередньо на їхнє облаштування. Але вже за 2022–2023 рр. українські трудові мігранти сплатили в польський бюджет 2,3 млрд євро у вигляді

прибуткового податку та соціальних внесків [59]. Президент Польського фонду розвитку Бартош Марчук зазначає: хоча Польща витратила на допомогу українцям 3,5 млрд злотих, вона отримала назад 10 млрд злотих через сплачені ними податки. Аналогічно, Чехія за два роки витратила на біженців 16,33 млрд крон, тоді як українці щорічно сплачують чеській казні 12–15 млрд крон [49]. Таким чином, кожен мільярд, що Україна «втрачає» у вигляді людського капіталу, перетворюється на прибуток для бюджетів приймаючих країн.

В дослідженні Oxford Economics зазначено, що приплив українських біженців підвищив потенціал польської економіки як у короткостроковій, так і в довгостроковій перспективі. Втім, ті самі аналітики прогнозують зростання безробіття у Польщі в короткостроковій перспективі [62] – тенденцію, що відображено на рисунку 3.3.

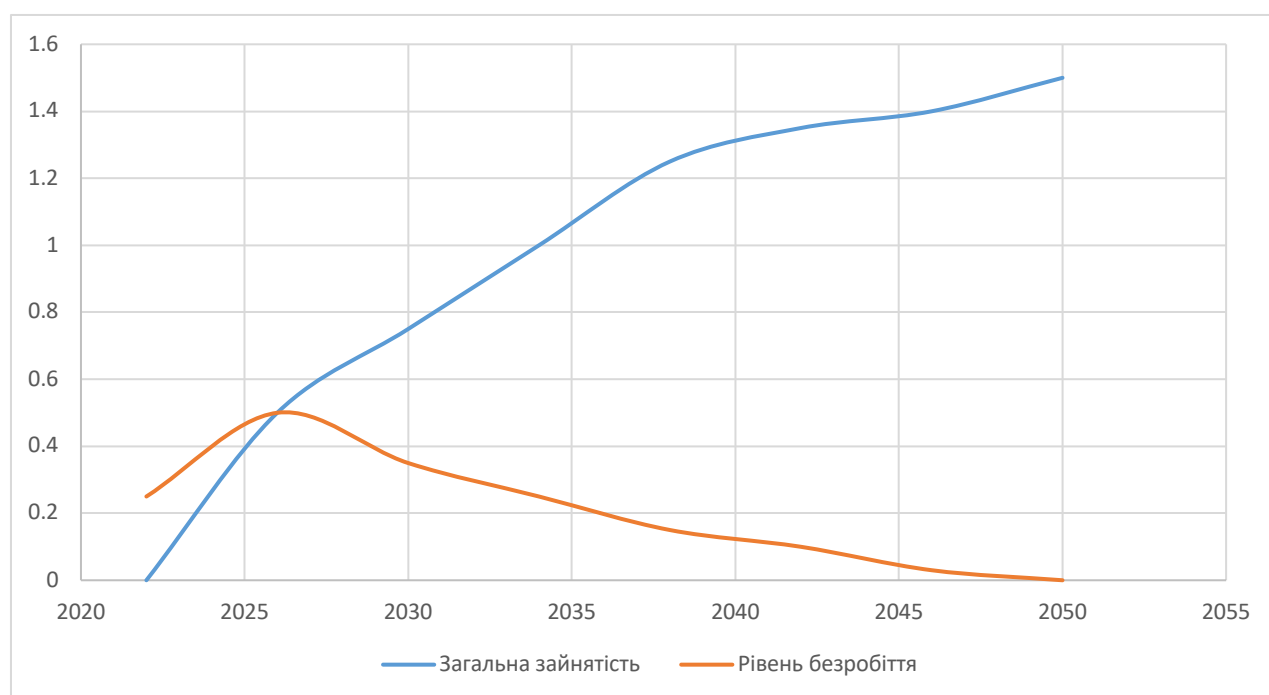

Рисунок 3.3 – Прогноз динаміки зайнятості та безробіття у Польщі в умовах припливу українських мігрантів

Джерело: <https://www.oxfordeconomics.com/wp-content/uploads/2022/05/Poland-Refugees-will-lift-economy-potential-but-challenges-remain.pdf> [62]

Рисунок 3.3 ілюструє прогнозовану двофазну динаміку: у короткостроковій перспективі (2025–2030 рр.) рівень безробіття незначно зростає через швидший, ніж поглинання ринком, приплив нових учасників.

Проте після 2030 р. загальна зайнятість стабільно зростає, а безробіття знижується – тобто довгостроковий ефект є беззаперечно позитивним. Для України це означає: кожен рік зволікання з поверненням мігрантів – це рік закріплення їхньої інтеграції в польські та інші ринки праці, що підвищує ймовірність незворотності еміграції.

Для системного узагальнення усіх розглянутих аспектів впливу трудової міграції на фінансову систему та фінкальну стійкість застосовано SWOT-аналіз, що охоплює як внутрішні характеристики (сильні та слабкі сторони), так і зовнішні чинники (можливості і загрози) – таблиця 3.15.

Таблиця 3.15 – SWOT-аналіз впливу трудової міграції українців на фінансову систему держави та економіки країн ЄС

Сильні сторони (S)	Слабкі сторони (W)	Можливості (O)	Загрози (T)
Прискорення зростання роздрібного товарообороту в країнах-реципієнтах	Скорочення ПДФО та ЄСВ в Україні; ерозія бази прямого оподаткування	Довгострокове зростання ВВП ЄС за рахунок кваліфікованої робочої сили	Зростання безробіття в окремих країнах ЄС у короткостроковій перспективі
Часткове вирішення дефіциту кваліфікованих кадрів у ЄС	Структурний дефіцит Пенсійного фонду України	Повернення мігрантів та реінтеграція після закінчення конфлікту	Трансформація тимчасової міграції у постійну; ризик незворотності
Повернення витрат на біженців через сплачені ними податки (Польща: 3,5 → 10 млрд злотих)	Відтік мізків; знецінення державних інвестицій в освіту та медицину	Залучення переказів в інвестиційний сектор економіки	Тінізація ринку праці; скорочення депозитної бази банків
Підтримка платіжного балансу та курсу гривні через валютні перекази	Зменшення внутрішнього споживчого попиту та надходжень від ПДВ	Стимулювання діаспорних інвестицій у відновлення України	Демографічна криза: скорочення народжуваності і прискорення старіння

Джерело: складено автором на основі [29, 30, 47, 49, 55, 57, 59, 62]

SWOT-аналіз (таблиця 3.15) підтверджує дуалістичну природу трудової міграції. Для України переважають слабкі сторони та загрози: ерозія бази ПДФО та ЄСВ, структурний дефіцит пенсійного фонду, brain drain, тінізація, демографічна криза і ризик незворотності значної частини міграційних потоків. Натомість сильні сторони та можливості більш виражені для країн ЄС: повернення витрат через сплачені податки, заповнення дефіциту кваліфікованих

кадрів та довгострокове зростання ВВП. Виняток – грошові перекази, що є сильною стороною і для України, але їхній обсяг стійко скорочується [16].

Таким чином, ризики для фінансової системи та фіскальної стійкості держави в умовах масштабної трудової міграції є системними, взаємопов'язаними та переважно структурними за своїм характером. Вони не можуть бути усунені ізольованими заходами – підвищенням мінімальної зарплати чи разовими податковими стимулами – а потребують комплексної стратегії, що охоплює безпекову стабілізацію, відновлення економічного потенціалу, реформу пенсійної системи та цілеспрямовані програми репатріації.

3.3. Стратегічні напрями державної політики щодо мінімізації негативного впливу трудової міграції на бюджет і макростабільність

Масштаби та структурний характер фіскальних і макроекономічних ризиків, виявлених у попередніх підрозділах, переконливо свідчать про те, що ефективна відповідь держави на виклики трудової міграції не може обмежуватися ситуативними заходами. Вона потребує переходу від реактивної моделі «очікування повернення» до системної моделі «економічного зв'язку» – в якій навіть громадянин, що перебуває за кордоном, залишається інтегрованим в українську фінансову, правову та соціальну систему.

Нормативним підґрунтям цього переходу є Стратегія державної міграційної політики України, затверджена Кабінетом Міністрів [64]. Відповідно до неї, ключовим пріоритетом є забезпечення економічної самостійності переміщених осіб, що безпосередньо знижує навантаження на державний бюджет і підвищує макроекономічну стабільність. Однак в умовах повномасштабного збройного вторгнення й масової вимушеної міграції ця стратегія потребує суттєвого розширення та доповнення конкретними інструментами і механізмами фіскальної регенерації.

Аналіз оригінальних даних та міжнародного досвіду дозволяє виокремити шість стратегічних векторів, кожен із яких орієнтований на вирішення конкретного блоку ризиків, ідентифікованих у підрозділах 3.1 та 3.2. Структуровану характеристику цих векторів наведено в таблиці 3.16.

Таблиця 3.16 – Стратегічні вектори державної політики щодо мінімізації негативного впливу трудової міграції

Вектор стратегії	Ключові заходи	Очікуваний ефект для бюджету та макростабільності
Реінтеграційний	Пільгові кредити та гранти для повернення; спрощення визнання іноземних дипломів; грантові програми для відкриття бізнесу	Зростання кількості платників ПДФО та ЄСВ; створення нових точок зростання ВВП; підвищення бази прямого оподаткування
Фінансовий	Накопичувальні рахунки для переказів мігрантів (на освіту, інфраструктуру); спрощення доступу до банківських продуктів; усунення подвійного оподаткування	Мобілізація валютних ресурсів у банківську систему; стабілізація депозитної бази; збільшення внутрішнього споживчого попиту та надходжень від ПДВ
Інституційний	Визнання страхового стажу, набутого за кордоном; цифрова консульська підтримка; програми множинного громадянства для діаспори	Збереження людського капіталу в юридичному полі України; зниження психологічного бар'єру для повернення; утримання зв'язку з діаспорою
Соціально-житловий	Програми іпотечного кредитування; соціальне будівництво та реновація; перевага перед модульними містечками	Стимулювання будівельної галузі; зниження видатків на утримання ВПО; зменшення соціальної напруги
Міжнародний	Тристоронні програми логістики повернення (Україна – країна перебування – УВКБ ООН); двосторонні угоди про пенсійне забезпечення	Зниження логістичних витрат на репатріацію; захист пенсійних прав повернення; підвищення стимулів до повернення
Інноваційний	Розвиток MilTech і стартап-екосистеми; грантові програми Brave1; дистанційна зайнятість для мігрантів, пов'язаних з Україною	Залучення висококваліфікованих мігрантів до дистанційної зайнятості; збереження людського капіталу; стимулювання інноваційного ВВП

Джерело: складено автором на основі [66, 64, 65, 66, 67]

Реінтеграційний вектор є центральним у системі стратегічних пріоритетів і спрямований на відновлення бази прямих платників податків. Серед ключових заходів цього вектора – розробка регіональних програм реінтеграції поверненців, надання їм тих самих прав, що й ВПО (у разі, якщо попереднє місце проживання знаходиться в окупації чи зоні бойових дій), а також запровадження пільгових кредитів і грантових програм для відкриття власної справи. Останнє є критично важливим фіскальним інструментом: перетворення отримувача соціальної допомоги на платника податків означає не просто «нейтралізацію» видатку, а реверсивну конвертацію пасиву в актив для бюджету. Компенсація роботодавцям за працевлаштування ВПО і поверненців дозволяє мінімізувати безробіття та збільшити надходження ПДФО до місцевих бюджетів – особливо актуально для громад, що зазнали найбільших демографічних втрат.

Не менш важливим елементом реінтеграційного вектора є спрощення визнання іноземних дипломів і кваліфікацій, набутих за кордоном. Без цього механізму значна частина поверненців, які здобули нові компетенції в ЄС, опиниться перед вибором між роботою нижче кваліфікації в Україні та продовженням зайнятості за кордоном. Правова невизначеність щодо підтвердження кваліфікацій є одним із системних бар'єрів, що знижують привабливість повернення.

Фінансовий вектор зосереджений на перетворенні грошових переказів із пасивного потоку на активний інвестиційний ресурс. Ключовим інструментом є запровадження накопичувальних рахунків для переказів мігрантів – цільових депозитних продуктів, кошти на яких можуть спрямовуватися на освіту, придбання житла або участь в інфраструктурних проектах відновлення. Такий підхід вирішує відразу дві проблеми: збільшує депозитну базу банківської системи (послаблюючи валютний ризик, ідентифікований у підрозділі 3.2) і підвищує продуктивний мультиплікатор кожного перерахованого долара. Замість того щоб перекази йшли на поточне споживання й генерували лише ПДВ, вони можуть спрямовуватися в реальний сектор і генерувати ширший спектр фіскальних надходжень.

Важливим елементом цього вектора є усунення подвійного оподаткування через укладання двосторонніх угод із країнами перебування мігрантів. Якщо українець, що працює в Польщі чи Чехії, одночасно зобов'язаний сплачувати внески в Україні, стимули до збереження формальних відносин із вітчизняною економікою різко знижуються. Зняття цього бар'єру підвищує ймовірність добровільного відновлення податкового резидентства в Україні після повернення.

Інституційний вектор орієнтований на збереження людського капіталу в юридичному полі України навіть за відсутності фізичного перебування в країні. Центральним елементом є зарахування страхового стажу, набутого за кордоном, до пенсійної системи України – захід, що знімає один із ключових демотиваторів повернення: страх «втратити» роки легальної праці за кордоном. Цифрова консульська підтримка і спрощений дистанційний доступ до державних послуг дозволяють мігрантам підтримувати адміністративний зв'язок з Україною без необхідності повернення лише задля переоформлення документів. Визнання множинного громадянства для членів діаспори – за умови збереження ними зобов'язань перед Україною – формує стійкий правовий зв'язок між державою та її громадянами за кордоном.

Соціально-житловий вектор усуває одну з найбільш практично значущих перешкод для повернення – відсутність доступного житла. Опитування УВКБ ООН (лютий 2024 р.) фіксує: 5% ВПО планують повернутися у найближчі 12 місяців, 6% біженців – також. Попри позірну малість цих часток, у абсолютному вираженні навіть 5–6% від 6,9 млн осіб становить 345–414 тис. потенційних поверненців – значний ресурс для відновлення ринку праці та податкової бази [63]. Дані про наміри щодо повернення наведено в таблиці 3.17.

Таблиця 3.17 – Наміри біженців та ВПО щодо повернення в Україну, лютий 2024 р.

Категорія	Планують повернутись у найближчі 12 міс.	Сподіваються одного дня повернутися	Не вирішили	Не мають наміру повертатися
Біженці	6%	59%	24%	11%
ВПО	5%	68%	12%	15%

Джерело: складено автором на основі [63]

Аналіз таблиці 3.17 виявляє тривожну тенденцію: серед усіх категорій переміщених осіб переважає частка тих, хто «сподівається одного дня повернутися», але без конкретних планів – 59% серед біженців і 68% серед ВПО. Це «відкладена невизначеність» є надзвичайно небезпечним явищем: доки людина зберігає надію повернутися, вона меншою мірою інтегрується за кордоном. Але з кожним роком без конкретних стимулів і умов ця надія поступається місцем адаптації до нового середовища. За даними УВКБ ООН, частка біженців, які планують або мають надію повернутися, скоротилася з 77% у 2023 р. до 65% у 2024 р. [63]. Якщо ця тенденція збережеться, у 2026–2027 рр. ефективне вікно для масової репатріації може закритися.

Відповіддю на цей ризик є запровадження доступних програм іпотечного кредитування для поверненців і ВПО, відмова від тимчасових модульних містечок на користь соціального будівництва та реновації існуючого житлового фонду. Залучення зовнішніх інвестицій (зокрема, коштів Фонду відновлення ЄС і Міжнародного банку реконструкції та розвитку) на фінансування будівництва знизить фіскальне навантаження на дефіцитний бюджет.

Міжнародний вектор формує зовнішню інституційну підтримку для впровадження всіх попередніх заходів. Ключовими елементами є тристоронні програми логістики повернення за схемою «Україна – країна перебування – УВКБ ООН», укладання двосторонніх угод про пенсійне забезпечення та взаємне визнання соціального стажу, а також координація з Міжнародною організацією з міграції [22]. Важливим прикладом ефективності міжнародного партнерства є польський досвід: країна отримала 2 млрд євро від ЄС на забезпечення біженців, але через сплачені ними податки повернула до бюджету 2,3 млрд євро лише за 2022–2023 рр. [59]. Для України – донора цих мігрантів – цей приклад свідчить:

стратегія стимулювання репатріації є фінансово ефективнішою, ніж пасивне очікування.

Інноваційний вектор є специфічним для України і пов'язаний із зростанням технологічних стартапів у військово-технічній сфері. Ще з 2014 р. в Україні розпочалося формування MilTech-екосистеми, але масштабний поштовх вона отримала після початку повномасштабного вторгнення. Кластер Brave1 у 2024 р. інвестував понад 39 млн дол. у стартапи оборонного спрямування [65]. Характеристику провідних українських MilTech-стартапів наведено в таблиці 3.18.

Таблиця 3.18 – Провідні українські стартапи військово-технологічного спрямування (MilTech)

Назва стартапу	Діяльність	Інноваційний продукт
Logics7	Тренажерна система для вогневої підготовки	Системи UNITS, NLAB, JAVELIN, Stringer
SkyLab	Наземна робототехніка, дрони та мультикоптери	«Джура МК-6», Shoolika MK6, робот SIRKO-S
Griselda	Система розвідки на базі штучного інтелекту для збору даних про переміщення та розташування ворога	Система Griselda (III-аналітика)
Brave1 «Толока»	Морські ударні дрони з автономним наведенням через 3D-сонар	TLK 150, TLK 400, TLK 1000
Keep Robotics	Наземна робототехніка для транспортування вантажів у небезпечних зонах	Наземний дрон «Мул»

Джерело: складено автором на основі [66]

Таблиця 3.18 ілюструє широкий спектр технологічних рішень – від систем тренування до ударних дронів і роботизованих транспортних систем. Ці стартапи мають стратегічне значення не лише для оборони, але й для утримання висококваліфікованих інженерів та програмістів в Україні або їхнього залучення до дистанційної роботи на вітчизняні проекти з-за кордону. Проблема бюрократії – тривалі дозвільні комісії і перевірки – залишається головним гальмівним чинником, що знижує конкурентоспроможність українських стартапів на

глобальному ринку. Усунення цього бар'єру є одночасно антикорупційним і антиміграційним заходом: спрощення умов ведення бізнесу знижує стимули до переведення бізнесу за кордон.

Інноваційний потенціал підтверджується і загальним рейтингом стартап-екосистеми (таблиця 3.19).

Таблиця 3.19 – Рейтинг українських міст у глобальному рейтингу стартап-екосистем StartupBlink, 2023 р.

Рік	Місто	Місце серед 1 000 міст світу	Місце України серед 100 країн
2023	Київ	77 (+16 vs 2022)	49 (+1 vs 2022)
	Львів	491	—
	Одеса	750	—
	Харків	762	—
	Тернопіль	950	—

Джерело: складено автором на основі [67]

Таблиця 3.19 відображає важливий факт: Київ у 2023 р. піднявся на 16 позицій – до 77-го місця серед 1 000 міст світу, а Україна в цілому зайняла 49-е місце серед 100 країн, покращивши позицію на одну сходинку порівняно з 2022 р. [67]. Це свідчить про збереження та навіть посилення інноваційного потенціалу країни попри повномасштабну агресію. Після завершення збройного конфлікту та стабілізації безпекової ситуації очікується стрімке зростання позицій у рейтингу – що стане додатковим стимулом для повернення висококваліфікованих фахівців і підприємців.

Концептуальним підсумком усіх розглянутих стратегічних векторів є модель «циклу фіскальної регенерації», що описує механізм перетворення міграційного виклику на ресурс для відновлення. Логіка циклу така: стимулювання повернення та інтеграції мігрантів → зростання зайнятості і бази ПДФО → збільшення споживання → зростання надходжень від ПДВ → розширення інвестицій у публічну інфраструктуру → підвищення якості життя → зниження стимулів до нової еміграції. Кожен виток цього циклу зменшує

потребу в зовнішньому фінансуванні дефіциту та підвищує фінансову самодостатність держави.

Активна політика на ринку праці та цілеспрямоване стимулювання внутрішнього попиту є необхідними передумовами запуску цього циклу. Стратегія державної міграційної політики [64] може слугувати нормативною основою для практичної реалізації описаних заходів – за умови наповнення її конкретними інструментами й достатнім фінансовим забезпеченням.

Таким чином, стратегія мінімізації негативного впливу трудової міграції на бюджет і макростабільність України має будуватися на шести взаємодоповнювальних векторах: реінтеграційному, фінансовому, інституційному, соціально-житловому, міжнародному та інноваційному. Жоден із цих векторів окремо не є достатнім – лише їхня комплексна та узгоджена реалізація може переломити тенденцію до незворотної трансформації тимчасової еміграції у постійну.

Вирішальною передумовою ефективності всіх без винятку заходів залишається безпекова стабілізація. Дані УВКБ ООН свідчать: частка мігрантів, що не вирішила щодо повернення, становить 24% серед біженців і 12% серед ВПО [63] – це «відкрите вікно» можливостей для репатріаційної політики, яке з кожним роком продовження збройного конфлікту звужується. Реалізація описаних стратегічних напрямів у поєднанні з припиненням воєнних дій здатна забезпечити поступову фінансову регенерацію, відновлення бази прямого оподаткування і повернення України на траєкторію сталого макроекономічного зростання.

Висновки до розділу 3

У третьому розділі здійснено комплексний аналіз макроекономічних наслідків трудової міграції для України та розроблено систему стратегічних напрямів державної міграційної політики. Встановлено, що трудова міграція впливає на чотири ключові макроекономічні параметри: зайнятість (скорочення

ринку праці більш ніж на 30% від довоєнного рівня), ВВП (пряма втрата виробничого потенціалу через відтік людського капіталу), інфляцію (формування інфляційної спіралі «зарплата – ціни» внаслідок дефіциту кадрів) та валютний курс (поступове послаблення компенсаторної ролі грошових переказів на тлі їхнього скорочення з 14 019 млн дол. у 2021 р. до 7 881 млн дол. у 2025 р.).

Ідентифіковано п'ять типів фіскально-фінансових ризиків масової трудової міграції для України: фіскальний (скорочення бази ПДФО та ЄСВ), демографічний (криза пенсійної системи та зростання навантаження на соціальні видатки), валютний (відтік депозитів і тиск на золотовалютні резерви НБУ), структурний (дефіцит кваліфікованих кадрів у стратегічних галузях) та стратегічний (поступова трансформація тимчасової еміграції у постійну). Аналіз намірів УВКБ ООН підтвердив звуження «вікна можливостей» для репатріації: частка біженців, що планують повернутися, знизилась із 77% у 2023 р. до 65% у 2024 р.

На основі SWOT-аналізу розроблено систему стратегічних напрямів державної міграційної політики, що охоплює шість взаємодоповнювальних векторів: реінтеграційний (пільгові кредити та гранти для поверненців, визнання іноземних дипломів), фінансовий (накопичувальні рахунки для переказів, усунення подвійного оподаткування), інституційний (зарахування страхового стажу, цифрова консульська підтримка), соціально-житловий (іпотечні програми, соціальне будівництво), міжнародний (тристоронні програми репатріації, двосторонні пенсійні угоди) та інноваційний (розвиток MilTech-екосистеми, грантові програми Brave1, дистанційна зайнятість).

Концептуальним підсумком розділу є модель «циклу фіскальної регенерації», що описує механізм перетворення міграційного виклику на ресурс для відновлення: стимулювання повернення мігрантів → зростання зайнятості та бази ПДФО → збільшення споживання → зростання надходжень від ПДВ → розширення інвестицій у публічну інфраструктуру → підвищення якості життя → зниження стимулів до нової еміграції. Вирішальною передумовою запуску

цього циклу залишається безпекова стабілізація, за якої лише тоді набуватимуть повної ефективності всі визначені стратегічні заходи.

ВИСНОВКИ

Дипломна робота присвячена комплексному дослідженню впливу трудової міграції на податкові надходження та макроекономічну стабільність України. За результатами проведеного дослідження сформульовано такі висновки.

У першому розділі систематизовано теоретичні підходи до визначення трудової міграції та здійснено її класифікацію за шістьма ознаками (спрямування, тривалість, законність, масштаб, причини, організація). Встановлено, що в науковій літературі домінують три взаємодоповнювальні концепції: модель «виштовхування – тяжіння» Лі (1966), неокласична теорія Шьястада (1962) та модель Хекшера-Оліна, адаптована до ринків праці Девісом та ін. (1996). Провідним кількісним індикатором стимулу до еміграції є зарплатний диференціал: мінімальна місячна зарплата в Україні у 2025 р. становить 173 євро, тоді як у країнах ЄС – від 620 (Болгарія) до 2 704 євро (Люксембург), тобто розрив є 3,6–15,6-кратним.

Еволюцію трудової міграції з України систематизовано у сім хвиль і чотири кластери (кінець XIX – поч. XX ст.; I пол. XX ст. – 1954; 70-і рр. XX ст. – після 1991 р.; з 2022 р.). Встановлено, що кожна хвиля є відображенням системного кризового стану суспільства: аграрна злиденність, радянські репресії та депортації, пострадянський трансформаційний хаос, повномасштабне збройне вторгнення. Сьома хвиля (2022 р. – дотепер) є безпрецедентною за швидкістю розгортання та масштабом: за даними УВКБ ООН, станом на лютий 2026 р. за кордоном перебуває 5,7 млн українців з офіційним тимчасовим захистом.

Аналіз динаміки трудової міграції у 2010–2025 рр. виявив три якісно відмінних етапи. Перший (2010–2013): циркулярна сезонна міграція, основний напрям – Росія (43,2%), загальна кількість виїздів – від 17,84 до 23,99 млн на рік. Другий (2014–2021): геополітична переорієнтація з Росії на Польщу та ЄС – «польський бум», запровадження безвізового режиму у 2017 р., трансформація тимчасової міграції у довгострокову. Третій (2022 – дотепер): вимушена масова еміграція, що поєднує гуманітарний та трудовий характер. Обсяг оформлених

закордонних паспортів у 2022 р. досяг рекордних 3,09 млн, що вдвічі перевищило довоєнний рівень.

Аналіз впливу трудової міграції на бюджетні надходження засвідчив двоїстий і асиметричний за горизонтом характер цього впливу. Прямі втрати – скорочення надходжень від ПДФО (з 10,6% доходів у 2021 р. до 7,7% у 2024 р.) та дефіцит ЄСВ – є системними та накопичуються. Частковим компенсатором виступають грошові перекази, які через споживання домогосподарств генерують надходження від ПДВ та акцизів. Структурним зрушенням стало зростання частки неподаткових доходів до рекордних 54,9% у 2024 р. – що відображає вимушену залежність від разових джерел. Часткове відновлення ПДФО до 13,0% у вересні 2025 р. свідчить про початок стабілізації, але ще не компенсує структурних втрат.

Виявлено комплекс соціально-економічних викликів для ринку праці. Ринок праці скоротився більш ніж на 30% порівняно з довоєнним рівнем; для відновлення потрібно понад 5 млн нових робочих місць (оцінка Пендзина). Явище «відтоку мізків» набуло критичних масштабів: у 2023 р. Україна посіла 3-тє місце у глобальному рейтингу brain drain з індексом 8,9 балів (у 2022 р. – 5,9 балів). Кількість науковців скоротилась на 80% порівняно з 1991 р. 72% українських біженців у Німеччині мають вищу освіту, що підтверджує системну втрату найбільш продуктивних платників податків і одночасно свідчить про розрив між кваліфікацією мігрантів та роботою, яку вони виконують за кордоном (brain waste). Демографічна криза поглиблюється: із 37,6 млн осіб на початку 2022 р. в Україні фактично перебуває близько 29 млн.

Побудована двофакторна регресійна модель залежності податкових надходжень від ВВП та грошових переказів за даними 2006–2025 рр. ($n = 20$) підтвердила статистичну значущість взаємозв'язку. Специфікація моделі: $Tax = 1\,105,57 + 0,165 \cdot GDP + 0,521 \cdot Remittances$. Показник $R^2 = 0,647$, Adjusted $R^2 = 0,605$, $F = 15,557$, Significance $F = 0,00014$, $DW = 1,328$. Коефіцієнт при ВВП ($\beta_1 = 0,165$; $p = 0,0003$) є статистично значущим: зростання ВВП на 1 млн дол. генерує 165 тис. дол. додаткових надходжень. Коефіцієнт при переказах ($\beta_2 =$

0,521; $p = 0,261$) підтверджено економічно: зростання переказів на 1 млн дол. супроводжується збільшенням податкових надходжень на 521 тис. дол. через механізм непрямого оподаткування. Перевірка залишків (Normal Probability Plot, Probability Output) підтвердила нормальність їхнього розподілу та відсутність систематичних відхилень. Нульову гіпотезу відхилено, альтернативну підтверджено.

Ідентифіковано п'ять типів фіскально-фінансових ризиків масової трудової міграції для України: фіскальний (скорочення ПДФО та ЄСВ), демографічний (криза пенсійної системи), валютний (відтік депозитів та тиск на ЗВР), структурний (дефіцит кваліфікованих кадрів) та стратегічний (трансформація тимчасової міграції у постійну). Аналіз намірів УВКБ ООН (лютий 2024 р.) свідчить: частка біженців, що планують або сподіваються повернутися, знизилась з 77% (2023 р.) до 65% (2024 р.), що сигналізує про звуження «вікна можливостей» для репатріації. Вплив українських мігрантів на ЄС є переважно позитивним: лише за 2022–2023 рр. українці сплатили до польського бюджету 2,3 млрд євро податків при витратах Польщі 1,1 млрд євро на їхнє облаштування.

Розроблено систему стратегічних напрямів державної політики з мінімізації негативного впливу трудової міграції, що охоплює шість взаємодоповнювальних векторів: реінтеграційний (пільгові кредити та гранти для поверненців, визнання іноземних дипломів), фінансовий (накопичувальні рахунки для переказів, усунення подвійного оподаткування), інституційний (зарахування страхового стажу набутого за кордоном, цифрова консульська підтримка), соціально-житловий (програми іпотечного кредитування, соціальне будівництво), міжнародний (тристоронні програми репатріації, двосторонні пенсійні угоди), інноваційний (розвиток MilTech-екосистеми, грантові програми Brave1, дистанційна зайнятість). Концептуальним підсумком є модель «циклу фіскальної регенерації»: стимулювання повернення мігрантів → зростання ПДФО → збільшення споживання → зростання ПДВ → інвестиції в інфраструктуру → підвищення якості життя → зниження стимулів до нової еміграції.

Таким чином, трудова міграція є не ізольованим демографічним явищем, а системним чинником, що органічно інтегрований у господарський кругообіг України. У короткостроковій перспективі грошові перекази частково компенсують прямі фіскальні втрати через механізм непрямого оподаткування. Однак у довгостроковій перспективі – за умов стійкого скорочення переказів, поглиблення демографічної кризи та закріплення мігрантів за кордоном – баланс зміщується у бік чистих втрат. Реалізація описаних стратегічних векторів у поєднанні з безпековою стабілізацією є необхідною передумовою повернення України на траєкторію сталого фіскального відновлення та довгострокового макроекономічного зростання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Державна міграційна служба України. Статистичні дані щодо оформлення документів. URL: <https://dmsu.gov.ua/diyalnist/statistichni-dani.html> (дата звернення: 10.04.2026).
2. Salt J. Migration Processes among the Highly Skilled in Europe. *International Migration Review*. 1992. Vol. 26, № 2. P. 484–505. DOI: <https://doi.org/10.1177/019791839202600216>
3. П'ятковська О. Р. Класифікація видів міжнародної трудової міграції: окреслення операційних понять. *Галицький економічний вісник*. 2011. Т. 30, № 1. С. 30–34. URL: https://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/123456789/1096/2/GEB_2011_v30_No1-O_P'yatkovska-Classification_of_international_labor_migration__30.pdf
4. Земерова Т. Ю. Історія України: таблиці та схеми. Вид. 3-тє, допов. Тернопіль: Підручники і посібники, 2020. 448 с. URL: <https://pp-books.com.ua/istoriya-ukrayiny-tablyczy-ta-shemy-7-e-vydannya/>
5. Babel.ua. 127 років тому до Канади приїхали перші переселенці з України. 2018. URL: <https://babel.ua/texts/19616-127-rokiv-tomu-do-kanadi-prijihali-pershi-pereselenci-z-ukrajini-teper-ukrajinci-v-kanadskomu-uryadi-hokeji-ta-kino> (дата звернення: 10.04.2026).
6. Армія Inform. Операція «Захід»: депортація українців, яку повторюють російські окупанти. 2022. URL: <https://armyinform.com.ua/2022/10/20/operacziya-zahid-deportacziya-ukrayincziv-yaku-povtoryuyut-rosijski-okupanty/> (дата звернення: 10.04.2026).
7. Єлейко І. Передумови та особливості міграції українського населення до США. *Вісник Львівського університету. Серія: Міжнародні відносини*. 2016. Вип. 39. С. 186–195. URL: <https://intrel.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/09/429-12777-1-PB-1.pdf>

8. Малиновська О. А. Міграційна політика: глобальний контекст та українські реалії : монографія. Київ: НІСД, 2018. 472 с. URL: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2019-05/Migration_Politic_Print-fin-3178a.pdf
9. Lee E. S. A Theory of Migration. *Demography*. 1966. Vol. 3, № 1. P. 47–57. DOI: <https://doi.org/10.2307/2060063>
10. Sjaastad L. A. The Costs and Returns of Human Migration. *Journal of Political Economy*. 1962. Vol. 57, № 5. P. 80–93. DOI: <https://doi.org/10.1086/258726>. URL: <https://www.nber.org/system/files/chapters/c13573/c13573.pdf>
11. Davis D. R., Weinstein D. E., Bradford S. C., Shimp K. The Heckscher-Ohlin-Vanek Model of Trade: Why Does it Fail? When Does it Work? NBER Working Paper No. w5625. 1996. URL: <https://ssrn.com/abstract=225554>
12. Мінфін. Мінімальна заробітна плата в країнах Європи (І кв. 2026 р.). 2026. URL: <https://minfin.com.ua/ua/2026/02/08/167793902/> (дата звернення: 15.04.2026).
13. Профспілка працівників освіти і науки України. Дефіцит кадрів та кваліфікованих спеціалістів: виклик 2025 року. 2025. URL: <https://pon.org.ua/novyny/11660-deficyt-kadriv-ta-kvalifikovanykh-specialistiv-vyklyk-20205-roku.html> (дата звернення: 10.04.2026).
14. Укрінформ. Україна є одним із лідерів відтоку мізків із країни – експертка. 2023. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/3850351-ukraina-e-odnim-iz-lideriv-vidtoku-mizkiv-iz-kraini-ekspertka.html> (дата звернення: 10.04.2026).
15. World Population Review. Brain Drain by Country Rankings. 2024. URL: <https://worldpopulationreview.com/country-rankings/brain-drain-countries> (дата звернення: 10.04.2026).
16. Мінфін. Грошові перекази в Україну з-за кордону, 2008–2026 рр. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/economy/transfer/> (дата звернення: 15.04.2026).

- 17.Осташко Я., Цимбал О. Трудова міграція та її вплив на ринок праці України. Eco-Science. 2024. URL: https://eco-science.net/wp-content/uploads/2024/12/12.2.24._topic_Yaroslav-Ostafiichuk-Oleksandr-Symbal-91-103.pdf (дата звернення: 10.04.2026).
- 18.Реднюк Т. Трудова міграція українців: від хліборобської еміграції до сучасного ринку праці. Зовнішні справи. 2021. Том 31, № 5. С. 15–27. URL: https://uaforeignaffairs.com/web/uploads/articles/files/38/71/Зовнішні_справи_2021_Том_31,_№_5_15-27+.pdf (дата звернення: 10.04.2026).
- 19.Державна міграційна служба України. Міграційний профіль України за 2014 рік. URL: https://dmsu.gov.ua/assets/files/mig_profil/pr2014.pdf (дата звернення: 10.04.2026).
- 20.Посольство України в Польщі. Інтерв'ю керівника консульського відділу С. Криси для Укрінформ: українська міграція до Польщі. URL: <https://poland.mfa.gov.ua/news/6894-intervju-kerivnika-konsulysykygo-viddil-posolystva-svitlani-krisi-dlya-ukrinform> (дата звернення: 10.04.2026).
- 21.CEDOS. Вимушена міграція і війна в Україні: 24 лютого – 24 березня 2022 р. URL: <https://cedos.org.ua/researches/vymushena-migracziya-i-vijna-v-ukrayini-24-lyutogo-24-bereznya-2022/> (дата звернення: 10.04.2026).
- 22.Міжнародна організація з міграції (МОМ). Звіт про внутрішнє переміщення в Україні: опитування загального населення, Раунд 5. 2022. URL: <https://dtm.iom.int/reports/zvit-pro-vnutrishne-peremischennya-v-ukraini-opituvannya-zagalno-naselennya-raund-5-23> (дата звернення: 10.04.2026).
- 23.BBC Ukraine. Скільки українців за кордоном і чи повернуться вони. 2024. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/c93px84133jo> (дата звернення: 10.04.2026).
- 24.DOU.ua. MacPaw оголосив про скорочення 20% команди. 2024. URL: <https://dou.ua/lenta/articles/macpaw-layoffs-kosovan/> (дата звернення: 10.04.2026).

- 25.DOU.ua. Ракетний удар по офісу MacPaw. 2024. URL: <https://dou.ua/macpaw-office-after-attack/> (дата звернення: 10.04.2026).
- 26.UNHCR. Ukraine Refugee Situation. 2025–2026. URL: <https://data.unhcr.org/en/situations/ukraine> (дата звернення: 15.04.2026).
- 27.Майданік І., Ткачук І. Навантаження на ринок праці України в умовах збройного конфлікту. *Journal of European Economy*. 2023. URL: <https://jeou.donnu.edu.ua/article/view/16966> (дата звернення: 10.04.2026).
- 28.Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF). Kurzanalyse: Ukrainische Geflüchtete in Deutschland. 2022. URL: <https://www.bamf.de/SharedDocs/Anlagen/EN/Forschung/Kurzanalysen/kurzanalyse4-2022-ukr-gefluechtete.pdf> (дата звернення: 10.04.2026).
- 29.Галицький економічний вісник. Вплив трудової міграції на ВВП та бюджетні надходження. 2023. URL: <https://galicianvisnyk.tntu.edu.ua/pdf/82/1182.pdf> (дата звернення: 10.04.2026).
- 30.Національний банк України. Приватні грошові перекази в Україну: 2008–2025 рр. URL: https://bank.gov.ua/files/ES/Perekaz_u.pdf (дата звернення: 10.04.2026).
- 31.Мінфін. Аналіз інфляційного тиску та ринку праці в Україні. 2026. URL: <https://minfin.com.ua/ua/2026/03/23/170532614/> (дата звернення: 15.04.2026).
- 32.Еспресо. Демографічна криза в Україні: мільйони біженців, воєнні втрати та як покращити ситуацію. 2023. URL: <https://espresso.tv/poyasnuemo-demografichna-kriza-v-ukraini-milyoni-bizhentsiv-voenni-vtrati-ta-yak-pokrashchiti-situatsiyu> (дата звернення: 10.04.2026).
- 33.Український інститут майбутнього. Населення України станом на травень 2023 р. URL: <https://t.me/uifuture/1495> (дата звернення: 10.04.2026).
- 34.World Population Review. Brain Drain by Country Rankings. 2024. URL: <https://worldpopulationreview.com/country-rankings/brain-drain-countries> (дата звернення: 10.04.2026).

- 35.Мінфін. Грошові перекази в Україну за країнами відправлення, 2024 р.
URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/economy/transfer/> (дата звернення: 15.04.2026).
- 36.Швіндіна Н. та ін. Явище «brain waste» та виклики для ринку праці України. Journal of European Economy. 2022. URL: <https://jeou.donnu.edu.ua/article/view/11030> (дата звернення: 10.04.2026).
- 37.МОМ. Звіт про внутрішнє переміщення в Україні, Раунд 16 (червень 2024).
URL:
https://dtm.iom.int/sites/g/files/tmzbd11461/files/reports/IOM_UKR_GPS_Internal%20Displacement%20Report_Round%2016_UA_June%202024.pdf (дата звернення: 10.04.2026).
- 38.VisitUkraine. Де в Україні найбільший дефіцит кадрів: галузі та професії. 2024. URL: <https://visitukraine.today/uk/blog/5470/in-which-areas-of-the-ukrainian-labor-market-is-there-the-greatest-shortage-of-workers> (дата звернення: 10.04.2026).
- 39.Державна служба зайнятості. Де в Україні найбільший дефіцит кадрів. 2024. URL: <https://news.dtki.ua/labor/labor-relations/95659-derzsluzba-zainiatosti-de-v-ukrayini-naibilsii-deficit-kadriv> (дата звернення: 10.04.2026).
- 40.НІСД. Основні характеристики ринку праці України у першому кварталі 2024 р. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/sotsialna-polityka/osnovni-kharakterystyky-rynku-pratsi-ukrayiny-u-pershomu> (дата звернення: 10.04.2026).
- 41.CES (Центр економічної стратегії). Трекер стану економіки під час війни. URL: <https://ces.org.ua/tracker-economy-during-the-war/> (дата звернення: 10.04.2026).
- 42.Мінфін. Індекс споживчих цін в Україні, 2006–2024 рр. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/economy/index/inflation/2006/> (дата звернення: 15.04.2026).

- 43.Мінфін. Індекс споживчих цін в Україні, 2021–2024 рр. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/economy/index/inflation/> (дата звернення: 15.04.2026).
- 44.Мінфін. Мінімальна заробітна плата в Україні, 2021–2025 рр. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/labour/salary/min/> (дата звернення: 15.04.2026).
- 45.Finance.ua. Мінімальні зарплати в країнах Європи. URL: <https://finance.ua/ua/goodtoknow/minimalni-zarplaty-v-krainakh-yevropy-yak-vony-mozhut-zminytysia-u-2025-rotsi> (дата звернення: 15.04.2026).
- 46.Мінфін. Прожитковий мінімум в Україні, 2021–2025 рр. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/labour/wagemin/> (дата звернення: 15.04.2026).
- 47.Радіо Свобода. Ти як біженці: економіка і ринок праці Польщі. 2024. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/ty-iak-bizhentsi-ekonomika-rynok-pratsi-polshcha/32874526.html> (дата звернення: 10.04.2026).
- 48.VoxUkraine. Наслідки війни для світової економіки та окремих країн Європи: Чехія. 2022. URL: <https://voxukraine.org/naslidky-vijny-dlya-svitovoyi-ekonomiky-ta-okremyh-krayin-yevropy-chehiya> (дата звернення: 10.04.2026).
- 49.Радіо Прага. Держборг Чехії зростає через підтримку України – правда, каже Мінфін. 2024. URL: <https://ukraina.radio.cz/derzhborg-chehiyi-zrostaye-cherez-pidtrymku-ukrayiny-nepravda-kazhe-minfin-8807857> (дата звернення: 10.04.2026).
- 50.Mediendienst Integration. Ukrainische Flüchtlinge auf dem deutschen Arbeitsmarkt. 2026. URL: <https://mediendienst-integration.de/fluechtlinge/ukrainische-fluechtlinge-in-deutschland/ukrainische-fluechtlinge-am-arbeitsmarkt/> (дата звернення: 15.04.2026).
- 51.Bundesagentur für Arbeit. AM-kompakt: Auswirkungen der Fluchtmigration aus der Ukraine auf den deutschen Arbeitsmarkt. 2024. URL: <https://statistik.arbeitsagentur.de/DE/Statischer-Content/Statistiken/Themen->

im-Fokus/Ukraine-Krieg/Generische-Publikationen/AM-kompakt-Auswirkungen-Fluchtmigration-Ukraine-Arbeitsmarkt.pdf (дата звернення: 10.04.2026).

52. ResearchGate. Вплив міграції на економіку Німеччини в умовах агресії Росії проти України. 2024. URL: https://www.researchgate.net/publication/381591150_VPLIV_MIGRACII_NA_EKONOMIKU_NIMECCINI_V_UMOVAN_AGRESII_ROSII_PROTI_UKRAINI (дата звернення: 10.04.2026).
53. European Central Bank (ECB). Economic Bulletin Focus: Ukrainian refugees in the euro area. 2022. URL: https://www.ecb.europa.eu/press/economic-bulletin/focus/2022/html/ecb.ebbox202204_03~c9ddc08308.en.html (дата звернення: 10.04.2026).
54. УНІАН. Українські біженці в Європі: Євростат назвав кількість українців у ЄС. 2024. URL: <https://www.unian.ua/world/ukrajinski-bizhenci-v-yevropi-yevrostat-nazvav-kilkist-ukrajinciv-u-yes-12819252.html> (дата звернення: 10.04.2026).
55. ІРД НАН України. Причини еміграції та загрози для стійкості громад: результати опитування ОМС, 2025 р. URL: <https://ird.gov.ua/irdp/p20250033.pdf> (дата звернення: 15.04.2026).
56. Мінфін. Доходи зведеного бюджету України, 2025 р. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/finance/budget/gov/income/2025/> (дата звернення: 15.04.2026).
57. European Investment Bank (EIB). How bad is the Ukraine war for the European recovery? 2022. URL: https://www.eib.org/files/publications/how_bad_is_the_ukraine_war_for_the_european_recovery_en.pdf (дата звернення: 10.04.2026).
58. European Commission. Support for persons displaced from Ukraine: public employment services. 2023. URL: <https://employment-social-affairs.ec.europa.eu/news/support-persons-displaced-ukraine-survey-shows->

public-employment-services-are-extending-their-2023-10-05_en (дата звернення: 10.04.2026).

59. Interfax-Ukraine. Польський ВВП зріс за рахунок українських біженців. 2024. URL: <https://interfax.com.ua/news/economic/971396.html> (дата звернення: 10.04.2026).
60. Радіо Свобода. Біженці та економіка: які наслідки для ЄС має наплив українців. 2023. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/bizhentsi-ta-ekonomika-yaki-naslidky-dlya-yes-maye-naplyv-ukrayintsiv/32641171.html> (дата звернення: 10.04.2026).
61. DW Ukraine. Майже половина біженців з України у ФРН надкваліфіковані для роботи. 2023. URL: <https://www.dw.com/uk/doslidzenna-majze-polovina-bizenciv-z-ukraini-u-frn-nadkvalifikovani-dla-roboti-aku-vikonuut/a-66432518> (дата звернення: 10.04.2026).
62. Oxford Economics. Poland: Refugees will lift economy's potential but challenges remain. 2022. URL: <https://www.oxfordeconomics.com/wp-content/uploads/2022/05/Poland-Refugees-will-lift-economys-potential-but-challenges-remain.pdf> (дата звернення: 10.04.2026).
63. UNHCR. Intentions and plans of refugees and IDPs (February 2024). URL: <https://data.unhcr.org/en/documents/details/107099> (дата звернення: 10.04.2026).
64. Кабінет Міністрів України. Стратегія державної міграційної політики України на 2017–2025 рр. : постанова від 12 липня 2017 р. № 482-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/482-2017-%D1%80#Text> (дата звернення: 10.04.2026).
65. AIN.ua. Brave1 інвестує понад 39 млн дол. у стартапи оборонного спрямування. 2023. URL: <https://ain.ua/2023/11/23/brave1-investycii/> (дата звернення: 10.04.2026).
66. Економічна правда. Нові українські стартапи військово-технологічного спрямування. 2023. URL:

<https://epravda.com.ua/publications/2023/07/05/701912/> (дата звернення: 10.04.2026).

67.StartupBlink. Global Startup Ecosystem Rankings 2023. URL: <https://www.startupblink.com/startups#rankings> (дата звернення: 10.04.2026).